Chương Kinh 27

Giác minh khai triển thức tâm lành
Giải quyết tâm linh tội giảm khinh
Đời tạm không cần gieo chuyện ác
Thực hành dứt khoát hướng tâm linh

Khi mà chúng ta tu tới tự giác, tự minh hiểu được khai triển thức tâm lành. Lúc đó là sự quân bình trong nội thức có, tâm từ bi có.

"Giải quyết tâm linh tội giảm khinh"
Hướng về tâm linh mà thăng hoa tiến hóa.

"Đời tạm không cần gieo chuyện ác"
Thế gian là đô thị giả, tạm bợ mà thôi, không cần, làm điều ác làm gì.

"Thực hành dứt khoát hướng tâm linh"
Phải dứt khoát thì mới hướng về con đường tâm linh tu tiến được, thực hành pháp môn đứng đắn nhiên hậu mới có kết quả.

Tu là phải hành pháp. Cương quyết hành pháp thì

nội thức khai triển, huyền bí trong nội tâm cũng khai triển. Mọi lãnh vực trong nội tâm nội thức đều khai triển thì ta không cần làm những điều ác ôn như thế gian không hiểu về tâm linh. Thực hiện chuyện hơn thua là biến thể của nó là ác ôn. Giành cho kỳ được nhưng mà làm sao hưởng hết những số tiền mà mình đã giựt cướp được của người khác. Nhiều người suốt một kiếp người xài không hết số tiền đó. Cứ đăm đăm đi kiếm tiền, kiếm tiền, kiếm tiền. Thét rồi khổ, khổ, khổ. Khổ bù đầu và phát triển không nổi, tự hành hạ lấy chính mình và tưởng mình là một khả năng giỏi, có một không hai tại thế gian là tạo khổ cho chính mình.

Người tu tiền càng nhiều tội càng nhiều chớ không phải tôi tiền nhiều là tôi bảnh đâu. Không phải, người tu phải dứt khoát, tự giảm khinh, lấy cái tội trạng của mình không làm nữa nó mới giảm. Tiếp tục làm, tiếp tục nhận tiền của thiên hạ, tiền càng nhiều thì tội càng nhiều, ở thế gian rõ ràng. Chúng ta là người VN thấy rõ, có tiền có tội, không có tiền không có tội gì hết. Phải dứt khoát như vậy mới tu tiến. Nhiều người tu nửa chừng rồi kiếm tiền. Thấy chúng ta thông minh hơn người thường. Làm tiền cho nhiều rồi tự hại mình, đâu có phát triển được. Cần tu nhiều thì chúng ta hướng về tâm linh chúng ta có tiền mới thật sự giúp đỡ người kế tiếp, những người khổ chúng ta giúp họ.

Chúng ta không nên ôm tiền ôm bạc nữa, giải tất cả

nghiệp tâm, lo tu mà thôi. Tu sửa là phát triển cái tâm linh. Giàu có về tâm linh thì tiền bạc nó phải bớt. Tiền bạc là nghiệp. Nếu tu mà còn đếm bạc, ôm bạc, giữ bạc là tạo nghiệp mà thôi. Tâm động, không bao giờ tịnh được. Hướng về tâm linh mà tu thì chúng ta có một vốn vô cùng tận phát triển, động đâu hiểu đó. Duyên Trời, duyên Phật, duyên lành thế gian chúng ta đều có hết. Chuyện gì phải nôn nóng đi làm tiền. Sát hại người này, sát hại người kia có ích lợi gì? Chuyện không ích lợi chúng ta không làm. Chuyện không cần thiết chúng ta không làm. Phải làm điều cần thiết. Tu cho nó phát triển huyền bí của nội tâm mới là người tu.

Tu mà hiểu chuyện huyền bí của ngoại cảnh mà nội tâm không hiểu là cũng còn sân si. Còn sân si là còn bơ vơ. Lập thế, dạy người này tu người kia tu, để cho mọi người đội cao lên. Không được! Phải mở thức hòa đồng thì mọi người đồng hành với chúng ta đồng tiến mới là môn pháp đứng đắn tu học trong xây dựng rõ rệt. Quyết tâm như vậy cuối cùng sẽ có kết quả tốt. Còn dụng một ý niệm tham là phải bị hết. Bày mưu này, mưu nọ, rốt cuộc cũng phải tiêu tan, không thành công đâu. Người ta buôn bán gian xảo, nghiệp lực nhiều, người ta bỏ đi tu. Còn mình đi tu mà lập cơ sở buôn bán là tái tạo nghiệp lực. Chôn hồn, chôn vía của chúng ta, chúng ta không làm điều đó. Thức tâm, làm những gì cống hiến cho mọi người cộng hưởng và tận độ, đường lối đó chúng ta làm.

Người tu phải thấy mình lúc nào mình cũng nghèo không tiền. Có khổ mình mới tu. Sướng ai mà đi tu. Khổ mới là tu. Khổ, khổ, khổ mới bước vào biên giới của Phập pháp. Bước được vào biên giới của Phật pháp thì thoát khổ, thoát nạn. Chúng ta từ đâu mà có cơ hội bước vào biên giới của Phật pháp? Từ khổ. Vậy chúng ta khổ là đúng đường, không có sai đường. Cho nên, nhận lãnh cái khổ nhục để tiến hóa, lấy oán làm ân, thuận chiều xuất phát mới là người thật tâm tu. Càng ngày càng khỏe mạnh, càng ngày càng trẻ trung là tâm không còn lo âu nữa.

Không bám víu tiền tài địa vị nữa thì mặt mày nó mới tươi sáng được. Nếu còn bám víu tiền tài duyên nghiệp là mặt mày nó không có sáng được, vì sao? Vì sự lo âu thay vì chúng ta dứt khoát, không còn lo âu nữa, lúc nào cũng vui trong thanh tịnh để tiến hóa. Hằng ngày, chúng ta làm những việc cần thiết và không làm những việc không cần thiết. Cuộc sống của chúng ta có trật tự thì cái lộc của chúng ta ăn không có hết. Đừng có lo đói, đừng có lo khổ nữa, chỉ lo tu mà thôi. Dứt khoát được điều này là người giàu có tâm linh thay vì ôm tiền ôm bạc rồi cuối cùng cũng phải ra đi với hai bàn tay không. Vàng bạc cũng chôn dưới đất. Còn những người mà hướng về tâm linh ra đi vàng bạc đeo đầy mình, thanh nhẹ, hào quang xuất phát tốt đẹp. Đó là của vô tận của Thượng Đế đã và đang ân ban cho những người bằng lòng tu tiến. Đến đó là sẽ có đồ tốt, thanh nhẹ, quần áo cái gì cũng thay đổi hết. Chỉ có Thượng Đế mới là đấng toàn năng xây dựng cho muôn loài vạn

vật. Mà nếu chúng ta không hướng tâm về đó chúng ta không thấy cái giá trị thanh nhẹ là vô cùng. Tu là một kỳ công. Kỳ công không phải là suốt ngày làm cái đó nhưng mà đêm đêm tu luyện là được rồi. Hòa hợp với chấn động cả càn khôn vũ trụ thì chúng ta mới là thoát được. Thoát được thì mới giải được nghiệp mà không thoát thì nghiệp còn trơ trơ.

Cho nên, nhiều người tu nửa chừng chán nản. Không nên chán nản. Sự dày công phải nhiều ngày nhiều giờ mới thành công, cương quyết như vậy. Tu nhất kiếp ngộ nhất thời, trong nháy mắt thì hiểu tất cả những cái gì của cả càn khôn vũ trụ mà bằng lòng tiến hóa không ngừng nghỉ và không thoái bộ. Cảm thức tâm linh là thật sự một con đường tiến hóa tới vô cùng. Tâm linh là sẽ đem lại bằng an cho hành giả tại mặt đất. Mỗi người dân trong xứ mà hiểu được nguyên lý của tâm linh thì sẽ đem lại sự bằng an, quốc thái dân an cho xứ đó. Mọi người cộng hưởng hòa bình trong thanh nhẹ và không còn sự đua đòi tạo sự trì trệ cho bản thân nữa. Mọi việc đều thông khai, đêm đêm chúng ta thiền trong giờ giấc thông khai là giờ tý của trời đất. Đêm đêm chúng ta thiền thông khai trí tuệ khai mở thì mượn cái trớn đó mà để đi lên. Còn cái giờ đó mà chúng ta lo ăn ngủ thì nó thành tựu cái ý dục đê hèn bê trễ, sân si tạo trược chớ không có ích gì hết.

Tu cái giờ cũng quan trọng. Nói tôi giờ nào tôi cũng tu là không được. Nó phải có giờ chúng ta tu. Trời đất

thông khai, lúc đó chúng ta mới phát triển được. Không có áp dụng cái giờ giấc bởi vì cơ thể chúng ta là thiên địa hợp thành mà không theo cái chiều hướng trời đất thông khai mà tu tiến là khép kín lấy chính mình, không tiến được. Không phải buộc ngồi tu ngày tu đêm mà không ý thức được chuyện làm của chính mình thì cũng là một đống đó mà thôi, không phát triển được.

Biết được chuyện làm của chúng ta, giờ giấc của chúng ta là mượn được cái trớn hòa hợp với chấn động của càn khôn vũ trụ mà tiến hóa thì bộ đầu chúng ta mới thanh nhẹ được. Nhiều người nói tôi chán đời tôi tu. Tôi tu tứ thời mà không biết thời nào là ích gì, không biết thời nào là hữu ích về cái gì cũng không biết, cắm đầu lo tu thét rồi sanh khùng sanh bịnh. Phải có giờ có giấc, phải có tâm phục vụ làm việc rõ rệt mới có cơ hội tiến hóa.

Chương Kinh 28

Tâm linh chuyển tiến hành trình rõ
Cảm thức trần gian vẫn khó lo
Đời tạm không hành sao được tiến
Thực hành chánh pháp chẳng còn lo

"Tâm linh chuyển tiến hành trình thì rõ rệt"

"Cảm thức trần gian vẫn khó lo"

Thế gian bôn ba làm những điều không cần thiết khó lo, lo không kham không nổi. Cho nên trai lớn lên lấy vợ, gái lớn lấy chồng rồi lo không xuể rồi cũng sanh chuyện, rồi cũng đi tới chỗ ly tán.

"Đời tạm không hành sao được tiến":

Đời thế gian là tạm mà chúng ta không hướng về tâm linh mà hành sự thì làm sao tiến được?

"Thực hành chánh pháp chẳng còn lo":

Cái pháp nào mà khứ trược lưu thanh, giải được nghiệp tâm của chính mình thì không còn lo âu nữa. Vui trong sự tu học sẵn có. Thanh tịnh thì không sợ sự đụng

chạm. Thanh tịnh thì không sợ sự kích động của ngoại cảnh. Bản thân của chúng ta cũng nằm trong kích động và phản động. Xã hội cũng đang nằm trong kích động và phản động. Nếu chúng ta hướng chiều hướng về tâm linh thì chúng ta không còn lo âu sự kích động và phản động, thị phi của người đời. Tâm tu phát triển là mình lo tu thôi. Mỗi một đơn vị lo tu là ảnh hưởng được người kế tiếp. Chớ không phải tôi tu cho đủ hết, tôi học đủ sách vở tôi ra làm sư phụ người ta. Không được. Phải tu nhiều, khai triển tâm thức trong tự nhiên và hồn nhiên, lúc đó cái âm thinh của chúng ta độ được người tu. Không dám nhận lãnh chức sư phụ; thức hòa đồng mở là chỉ có tâm phục vụ mà thôi. Ôm lấy chức quyền không phải người tu. Người tu không có quyền hạn gì hết. Người tu là thực thi khai triển tâm bình đẳng để ảnh hưởng người kế tiếp.

Chư Phật chư Tiên cũng vậy, tu đắc rồi Ngài chỉ lo tận độ, lấy sự thanh tịnh của chính mình tận độ, tùy theo khả năng sẵn có. Chớ không phải rêu rao hay là thách thức người khác. Không có lợi lộc gì cho chính mình. Sửa tiến để ảnh hưởng người khác là điều cần thiết nhất trong quả địa cầu này. Nếu mà còn rêu rao địa vị là không phải chơn chánh. Mưu mô thu lợi không phải là chơn chánh. Thực hành đứng đắn, hạ mình tu học. Phật pháp vô biên chuyển tiến tới vô cùng thì chúng ta không có ôm chấp. Tu mà còn ghét loại này, thích loại kia, không được. Thức hòa đồng không có, ánh sáng trong nội tâm không phát triển, còn phân chia, đâu phải người tu.

Cho nên, con người nói hoài họ nghe không hiểu nhưng mà tới ngày lâm chung rồi phần hồn đi thọ tội lúc đó mới thấy là "Ôi ! Tôi ở thế gian. Tôi tu biết là bao nhiêu khổ cực. Tại sao bây giờ tôi phải thọ tội?" Tôi tu mà dựa trong lý thuyết của người khác. Dựa theo cái gì của người khác mà chính cái của tôi tôi không phát triển thì tôi phải học thêm. Cái đó là cái luật tự nhiên. Trời Phật cho chúng ta xuống thế gian chỉ có lợi cho Trời Phật chớ không hại cho Trời Phật. Mà người thế gian cho Trời Phật là ngu, không có mắt. Làm bậy là bị kẹt. Kiếp này không tiến được kiếp sau cũng phải tu. Cũng tiến mà kéo dài thời gian thôi. Chúng ta gặp được một cái pháp ngắn gọn, thực hành đứng đắn, tương lai sẽ có kết quả tốt. Thực hành đứng đắn xuất phát được mới có cơ hội hội tụ với Tiên Phật mà sống bình an vô sự.

Mang thể xác con người mà chịu tu đem lại được những gì? Ảnh hưởng cho người kế tiếp, nhân quần vui khỏe trong thanh tịnh. Thật sự quốc thái dân an, phục vụ tiến hóa rõ rệt, không còn nuôi dưỡng sự mê chấp nữa mới chứng minh thật tâm tu. Mà tu không cho người ta đụng chạm mà tu cái gì? Tu người ta kích bác có một hai câu mình muốn cái gì họ cũng không cho. Họ bác mình là một cơ hội để cho mình tu. Tu được ba chút rồi muốn lập cái này kia kia nọ mà xin phép không được rồi ghét chính phủ người ta. Ghét này kia kia nọ, ghét xã hội. Không được. Vì trình độ mình chưa tới mình phải nhịn nhục. Tu đứng đắn người ta sẽ mời mình giúp đỡ. Cái đó là cái luật

tự nhiên. Ở đời này thấy cái gì quí, cái cây mà sanh ra cái trái tốt là họ ùn ùn theo đó mà trồng một loại cây đó để cung ứng cho xã hội được tốt đẹp. Thì cái luật tự nhiên của trời đất có. Tại sao chúng ta không hành tự nhiên và hồn nhiên để phát triển. Câm mồm lo tu, chuyện ai thây kệ. Chuyện mình mình lo, phát triển cái nội thức của chính mình trước. Ngày ngày lo niệm Phật. Đêm đêm lo tham thiền là đủ rồi, đúng giờ đúng giấc đã qui định. Giờ thông khai là giờ thiền của hành giả Vô Vi. Hành giả Vô Vi không thiền trong giờ bị kẹt và cô đọng. Không được! Phải thông khai, chúng ta mới thiền trong giờ thông khai thì nó không có mệt. Có giờ thiền, có giờ ăn, có giờ ngủ, trật tự rõ rệt. Không chịu làm cho mình đi làm trật, làm chuyện khác không hà. Không có làm đúng theo cái đường lối chỉ định của người đi trước. Người đi trước đã thành công, đưa lại những ảnh hưởng tốt cho mình, tại sao mình không đi đúng như vậy? Rồi sửa, gia thêm hay là bớt, tạo khổ cho chính mình mà phát triển tâm linh không được, đâm ra nghi kỵ pháp, oán trách pháp. Tự hại mình mà thôi chớ đâu hại được người truyền pháp.

Người truyền pháp chịu hành pháp, không cách nào mà hại được hết. Vì người ta không dành địa vị và người ta không có đặc quyền. Không làm cái gì cho mình bắt bẻ họ được hết. Họ chỉ lo tu mà thôi thì chứng minh chắc chắn là họ sẽ đắc trước chúng ta. Nếu chúng ta là người kế tiếp không chịu hành thì chúng ta chỉ dừng chân tại chỗ và không có tiến được. Tiến tới một bước, lùi ba bước.

Khi mà đạt được một chút xíu nói năng tùm lum. Tưởng là tôi thành Tiên thành Phật rồi nói dóc đủ chuyện. Đó là lùi ba bước. Tu được một chút, mở được một chút huệ tâm không có rêu rao nói tùm lum. Câm mồm để sửa để tu đúng giờ. Mong đúng giờ lo tu thiền là trí sáng tâm minh. Đâu cần gì phải lo âu, cứ thực hành thôi. Công chuyện sờ sờ trước mắt, người đi trước thành công tại sao chúng ta không thành công? Là tại vì chúng ta lo đủ thứ, ôm chấp phê phán đủ chuyện rồi tạo cảnh bơ vơ cho mình, rồi chê cái pháp đó không tốt. Pháp nào cũng Thượng Đế ân ban xuống thế gian. Nếu chúng ta nhận pháp nào phải dốc lòng đi đúng theo cái pháp đó thì mọi việc nó sẽ thành công. Lúc cần tu thì năn nỉ sư phụ cho tu. Tu rồi lại phản, thế gian này có.

Cho nên, nhiều người tu đắc rồi có kêu họ là sư phụ, họ cũng không thèm để ý tới cái chữ sư phụ. Vì những người sư phụ trước đã độc tài làm sai quá nhiều. Bây giờ cái chữ sư phụ người ta không nhận nữa. Người ta hạ mình hòa đồng với chính chúng ta để ảnh hưởng cho chúng ta càng ngày càng tự tu tự thức và tự tu tiến. Cái thức bình đẳng là cần thiết của người tu Phật. Hướng về Phật tu mà không có bình đẳng, nói xấu đạo này đạo nọ là ma quỷ, không phải là hướng về tu Phật. Tâm hướng về Phật phát triển tâm từ bi, quí trọng tất cả sanh linh tại mặt đất. Hành động tốt, hòa đồng tốt mới dìu tiến được vạn linh đồng tiến với chúng ta.

Cho nên, Vô Vi tu một thời gian cảm thức thế gian chẳng có ai tài. Chính người chịu tận dụng khả năng của chính mình thì người đó có cơ hội tiến. Hướng về tâm linh mà hành sự thì mới có cơ hội thức giác nhiều hơn. Cái pháp hay nhưng mà tâm ta nghĩ bậy, làm loạn, mê chấp. Từ ăn uống cũng mê chấp, đi đứng cũng mê chấp, sai lầm, tưởng ta là tu như thế này mới số một được, tu như thế kia là không có số một. Cái đó là sai. Khi mà chúng ta tu pháp lực chúng ta mạnh thì cái gì đến chúng ta cũng giải được, cũng cảm hóa được. Sợ đầu này sợ đầu kia là cái pháp lực yếu không tiến. Càng ngày tâm thức càng suy đồi và không cởi mở được.

Chương Kinh 29

Vọng động chưa thông rất bực lòng
Thực hành khai triển tự ngoài trong
Cảm minh thiên địa không lo khổ
Vững chí tu tâm chẳng phập phồng

Chúng ta vọng động, vọng động. Vọng động muốn này muốn nọ là tạo sự bực lòng cho chính mình.

"Thực hành khai triển tự ngoài trong":
Câm mồm lo tu thì đương nhiên hòa hợp với cả càn khôn vũ trụ khai triển từ bên trong ra ngoài. Đêm đêm chúng ta đúng giờ thông khai là giờ Tý thực hành.

"Cảm minh thiên địa không lo khổ":
Biết được nguyên lý của trời đất đâu còn lo khổ nữa.

"Vững chí tu tâm chẳng phập phồng":
Chúng ta lúc nào cũng vững chí tu tâm sửa tiến, không có lo âu nữa. Người tu mà còn lo người khác phê bình mình là vọng động. Sai! Khiông còn lo chuyện đó. Nhờ cái sự phê bình chỉ trích mà chúng ta mới có cơ hội tiến hóa. Thì chúng ta đang hành pháp để giải. Khứ trược lưu

thanh là giải nghiệp lực, tại sao chúng ta còn phập phồng, còn lo người này phê bình chúng ta. Người kia chê, kẻ nọ khen. Không phải chuyện của chính mình nữa. Chuyện phát triển tâm linh là chuyện của chúng mình, không sợ ai chê khen hết. Đêm đêm làm một việc hữu ích cho tương lai của phần hồn. Nhiên hậu mới có cơ hội ảnh hưởng cho những người kế tiếp đồng tu đồng tiến. Xây dựng phần hồn tốt đẹp ở tương lai. Chuyện đó hy hữu tại thế gian không ai chịu làm.

Mê tín dị đoan thì ai cũng muốn làm. Đặt ông Phật bằng đất và tin nơi ông Phật đó, rồi đọc kinh la lô chuyện thành công của ông Phật mà ôm la đọc, la om sòm. Rốt cuộc, hại cơ tạng thần kinh khối óc không tiến. Cho nên nhiều người tới lúc chết rồi nói tôi tu nhiều quá nhưng ngày nay tôi vẫn còn ở địa ngục. Tại sao vậy? Kinh tôi chưa thông, thần kinh nẻo hốc trong cơ thể không thông, không có chút nào phát sáng được hết thì phải học bài, học từ chữ để hiểu nguyên lý của trời đất. Ngược lại Vô Vi là thực hành, lựa giờ giấc thông khai hành pháp. Vì toàn thân chúng ta là điện năng của càn khôn vũ trụ mà chúng ta không lựa cái giờ thông khai, cái giờ nghịch lại thì ngồi thiền không có được lâu và không thanh nhẹ.

Cho nên, người tu Vô Vi nhiều người ý thức được họ không cần nằm ngủ, họ chỉ ngồi thiền thâu đêm vậy cũng được. Họ khỏe mạnh, ăn ít mà khỏe mạnh. Thiền nhiều lại khỏe mạnh vì điện năng của họ dồi dào. Tới giờ thông

khai thì họ cũng được thông khai. Cái tiểu thiên địa này nó hòa hợp với càn khôn vũ trụ. Càn khôn vũ trụ thông khai nó cũng được thông khai. Cho nên tu nhiều mặt mày tươi tắn trẻ đẹp. Cho nên tu là phải hành đúng pháp và lời chỉ dẫn của người đi trước đã đạt thành, đừng nên sửa. Nhiều người sửa đi sửa lại. Vì cơ tạng nó vọng động. Theo không kịp nó chán nó bỏ. Cái đó là chuyện của chính hành giả đã sai, không thể đổ thừa pháp được. Cái pháp là thật sự khứ trược lưu thanh, khai thông thần kinh khối óc của chính mình. Nam, phụ, lão, ấu cũng đồng hành được hết.

Cho nên, ở thế gian cũng có nhiều đạo, cũng thiền, nhưng mà không có cho thiền. Học đi, học kinh lý cho thiệt nhiều rồi tới giờ nào đó có ông sư chỉ định mới được thiền nhưng mà ông sư chưa chắc gì hiểu được đối phương. Phong chức tùm lum rồi ôm chức đó mà đè bẹp người kế tiếp. Vì nó chưa thông, chưa thông nó mới là chỉ sai cho những người kế tiếp, dẫn sai với nhau kiếp này tới kiếp nọ. Tu không tiến, khổ không hay. Cho nên, tu Vô Vi là phải tự thức, tự hành, tự tu, tự tiến. Không có tự thức không nên tu. Tu mà ỷ lại sự giúp đỡ của người truyền pháp cũng không nên tu. Toàn thân chúng ta là điển mà không hành đúng pháp thì luồng điển làm sao phát triển được, khối óc làm sao phát triển được?

Nhiều người đã nhập xác rồi xưng danh ông này ông nọ. Xưng Quan Âm rồi đi mở bộ đầu cho thiên hạ. Cái đó xạo, mình đã bị gạt còn đi gạt người kế tiếp. Bộ đầu của

nó, nó khai triển lên, nó mới mở. Mình làm sao mở bộ đầu nó được? Rồi làm sư phụ rồi đủ chuyện, gặt hái những cái không tốt rồi gieo cho những người kế tiếp cũng không tốt luôn. Đã sai càng sai thêm và không tiến hóa nổi.

Người tu Vô Vi tự tu tự thức, ý thức được, hành được và cương quyết như vậy thì người tu Vô Vi mới thật sự có kết quả. Kết quả mà niệm Phật cho đến thức hòa đồng mở. Lúc đó là cái lý thuyết của chúng ta vững vàng lắm. Cái âm thinh chúng ta cảm động được người khác, thì người khác cảm thức việc chúng ta làm là việc của họ. Họ phải cố gắng hành tiến thì họ phải vui hòa với cả càn khôn vũ trụ để mà tiến thân. Câm cái mồm để tu. Khai triển tâm linh của chính mình, hòa hợp với cả càn khôn vũ trụ là một kỳ công tiến hóa chớ không phải người tu Vô Vi là làm biếng đâu. Không làm biếng được. Nếu làm biếng là bị sa đọa liền. Đêm đêm làm có bao nhiêu công chuyện đó mà bắt người ta làm hoài. Không phải bắt. Vì người đi trước làm như vậy được thì người đi sau bắt buộc phải học như vậy và hành như vậy mới tiến tới. Không sửa đổi.

Nhiều người tu tới nửa chừng được sáng một chút sửa đổi làm pháp khác. Chế một pháp khác, lạc vô cõi âm thấy những hình tượng này kia kia nọ to lớn sợ quá. "Tôi gặp được Thích Ca. Tôi gặp được Phật. Tôi gặp được Di Lạc" tùm lum. Toàn là nói dóc! Đi tới vô hình vô tướng mới thật sự và dụng hình tướng để lường gạt người thế gian là không đứng đắn đâu. Bị nhập xác là đã phạm pháp rồi,

không đúng rồi. Tâm trí không mở mới bị nhập xác. Tâm trí khai sáng là không có ai nhập được xác chúng ta. Mà bị nhập xác là ô trược mới bị nhập xác. Sai rồi, không nên hướng dẫn người kế tiếp, tạo nghiệp tâm ô trược mà phần hồn không thăng hoa được. Đó là đại tội chớ không có phải phát triển đâu. Phát triển được tâm linh không có điều đó. Tâm linh là bình đẳng và vô cùng. Ai ai cũng có thể tu được. Xây dựng cho nhau, hỗ trợ cho nhau trong chu trình tiến hóa. Dẹp bứt tất cả những sự vọng động. Muốn làm Tiên muốn làm Phật phải có chất lượng tốt. Chúng ta tu đây là tin nơi khả năng sẵn có của chính mình có thể hành triển tới đó mới thật sự là tin. Không có nên tin cái ông ở đâu mà mình không biết, mà không gặp, không hiểu cũng là tin.

Như người ta nói Thượng Đế cũng là tin Thượng Đế mà không chịu hành triển của chính mình, không có xây dựng được hạnh đức. Không có xây dựng hạnh đức làm sao hái hoa dâng Phật được mà nói chuyện ông Phật? Phải tạo hạnh đức cho chính mình trước mới là thật sự người tu. Người tu Vô Vi nghèo, không tiền nhưng mà khi tu phát triển rồi tâm rất giàu lòng bố thí, bỏ tiền in kinh sách giúp người kế tiếp một cách sẵn sàng, vui vẻ phục vụ, còn bỏ công đóng thành sách cho mọi người đọc và tự hiểu. Dâng cho họ chớ không có dám bán. Từ bao nhiêu năm nay đều là dâng tất cả những tài liệu cho mọi người thưởng thức và thấy sự sai lầm của chính họ mới dấn thân tu tiến. Những người tu Vô Vi là tự dấn thân tu tiến chớ

không có ai bắt buộc. Không phải thề thốt. Không có giao kèo. Chính tâm thức họ hứa với họ tu tức là giao kèo với Trời Đất chớ không phải giao kèo với ông sư phụ hay là một người truyền pháp nào hết. Trong tự nhiên hồn nhiên phát triển mới thật sự tu. Tu mà nôn nóng muốn thành Phật liền làm sao có? Không có vụ đó. Tu phải từ từ giải mở mình, áp dụng cái pháp triệt để thì pháp luật nó mới mạnh.

Như trong xã hội chúng ta có luật lệ đàng hoàng mà người dân không chịu áp dụng luật lệ hiện hành thì xã hội làm sao tốt được? Chúng ta có pháp mà không áp dụng triệt để cái pháp để thực hành làm sao chúng ta có pháp lực để giải nghiệp lực trong nội tâm? Mọi việc đều có bằng chứng rõ ràng, không có phỉnh phờ ai được hết. Tự tu tự tiến là vậy. Thiêng liêng rất giỏi rất hay nhập cơ nói đủ thứ mà hành giả không tu thì thiêng liêng cũng bó tay chớ không làm được cái gì hết.

Chương Kinh 30

Còn lo vì nghiệp tâm lôi cuốn
Rõ lẽ càn khôn chẳng có buồn
Trí ý thực hành không vọng động
Tự mình sáng suốt thuyết càng xuông

Còn lo, tâm người tham lo vì nghiệp tâm lôi cuốn, nghiệp tâm từ nhiều kiếp rồi, lôi cuốn cho nên phải lo.

"Rõ lẽ càn khôn chẳng có buồn ":
Biết được nguyên lý của cả càn khôn vũ trụ liên hệ với nhơn sinh, chuyện gì mà phải lo buồn.

"Trí ý thực hành không vọng động" :
Tu thì lo dùng trí ý niệm Phật trong thực hành đâu còn vọng động nữa.

"Tự mình sáng suốt thuyết càng thông" :
Quân bình thanh tịnh tức là sáng suốt, nói năng đâu đó nó đàng hoàng và rõ rệt. Tâm làm thân chịu không có chối cãi. Cho nên người tu thực hành đứng đắn khai triển nội tâm, huyền bí của nội tâm thì ít có nói chuyện. Giữ nguyên khí của Trời Đất mà khai triển tâm linh để tiến

hóa, là điều cần thiết nhất trong cuộc sống của phần hồn đối với càn khôn vũ trụ. Thuyết lung tung, nói lung tung tự hại tâm thân không phát triển.

Cho nên người tu Vô Vi nói lợi lộc là luồng điển xuất phát đi lên trên, hòa hợp với nguyên điển của cả càn khôn vũ trụ. Lúc nào cũng sáng, nói chuyện cũng đàng hoàng, không có bầy bịa thêm, tự thức khai khẩu mà thôi. Nói câu nào cũng là triết lý tốt đẹp để tận độ mọi người ở xung quanh chúng ta cùng tu cùng tiến. Con người có khả năng đi tới sự sáng suốt rõ rệt. Chính mình phải hành triển cho chính mình mới có, còn nhờ đỡ không bao giờ có. Nhờ đỡ tức khép kín tâm thức là không có phát triển thanh tịnh bên trong, nhờ sự kích động và phản động, dầy công tu tiến, thì nó mới phát triển huyền bí trong nội tâm được.

Hiểu mình, hiểu họ thì mới thông. Làm người mà không hiểu được mình thì làm sao mà hiểu họ. Cho nên người đời không tu chỉ hiểu chuyện người ta, thị phi chuyện người ta mà không biết chuyện mình, thì lãnh vực thanh tịnh không bao giờ khai sáng được. Bỏ phế mình, ca tụng chuyện người khác mà quên chuyện chính mình. Sự hiện diện của khối óc tại thế gian là một khả năng trong cả càn khôn vũ trụ. Nếu lui về thanh tịnh thì làm biết bao nhiêu việc trong ngày, không có mệt mỏi. Sống trong nguyên lý của Trời Đất hòa hợp với chấn động Vũ trụ Quang mà tiến. Thâu thì đâu có bị bỡ ngỡ , tâm thức lúc

nào cũng an yên hòa hợp với các giới trong thực hành. Nói được làm được, không phải nói được và không làm được.

Nói được không làm được là đọc sách, học chuyện người khác gom góp. Nói được mà không bao giờ làm được, thấy rõ người tu lạc vào cảnh nào. Lạc về văn chương thì cứ việc lạc mãi lạc mãi. Tâm thức trực giác không khai. Cũng nói lý đạo đủ chuyện nhưng mà nói có một góc, không có phát triển tròn trịa được. Xuất ngôn, người thực hành Vô Vi nghe là biết người nầy là đọc sách nói chuyện, chứ không phải thực hành tâm thức khai triển. Khí điển trong tâm nó hòa hợp với cả càn khôn vũ trụ và luận thuyết minh chánh.

Có bằng chứng rõ ràng, nghe qua không vô nổi nhờ gì? Nhờ chúng ta đêm đêm Soi Hồn. Óc chúng ta trật tự thì không nhận bất cứ những cái gì bất trật tự. Nghe mà không hiểu, nghe mà không biết nó nói cái gì, không có cảm thông được. Còn người thực hành tu Vô Vi, luồng điển chung tiến đồng một đường lối nghe là hiểu liền. Cho nên Vô Vi tu trong tự thức, tự tu tự tiến chớ không có ràng buộc.

Nếu người tu nhận pháp mà tâm không thức, không cảm thấy đó là một pháp quý thực hành để cứu mình, thì cái pháp đó bỏ không. Lượm được pháp mà không hành thì cũng như không. Cho nên mọi người tới thiền đường,

nhận pháp để tu chớ không phải nhận pháp để lý luận so đo. Tất cả mọi người tu Vô Vi câm mồm khai triển nội thức của chính mình, nhiên hậu có một tào khê rõ rệt, một suối minh triết chuyển hóa trong tâm thức. Thuyết giảng cho mọi người đồng tu đồng tiến trong một đường lối tiến hóa chung.

Chỉ có hành mới có, lý thuyết không bao giờ có. Tâm thức thực hành trực giác mới khai. Tâm thức không thực hành thì trực giác không bao giờ khai. Càng nói thì càng sai. Lượm lặt những lời của người khác. Lượm lặt những lời của kinh Phật mà chính mình không chịu khổ, dấn thân hành triển thì khẩu khai thần khí tán, bịnh hoạn tới nơi chớ không ích gì. Còn dũng hành thanh tịnh của đúng theo Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí. Lấy nguyên khí của Trời Đất để khai sáng chính mình thì càng ngày càng dũng mãnh, mạnh khỏe và tươi tốt.

Tu càng ngày càng vui, chứ không phải tu càng ngày càng buồn. Tu càng ngày càng buồn, còn chấp mê, thì chết xuống địa ngục là phải học một khóa chắc rồi mới tiến lên được. Tu chúng ta khai triển tới quân bình, thanh tịnh, thì đâu còn chấp mê nữa. Luôn luôn sống trong sự thanh tịnh và sáng suốt, quang hành trí tuệ mới minh. Tu tức là sửa, sửa thét thì đâu đó có trật tự và sáng suốt, không có nuôi những sự nhơ bẩn, nghi kỵ. Tự ái là dơ dáy. Người tu không có áp dụng tự ái. Nếu mà áp dụng tự ái là người đó dơ dáy tâm thức chưa thanh, ôm trược rồi luận thuyết

sai, thét rồi cũng trở về thế gian chớ không làm được cái gì hết.

Muốn dứt khoát về Thiên Quốc thì phải dẹp bỏ tất cả những ý niệm bất chánh. Tính toán, sai lầm tưởng mình là đúng, đã thử trong một thời gian, chính những người tính toán tu Vô Vi rốt cuộc rồi cũng không đi đến đâu. Tiền của cũng không dồi dào, mà tâm thức không đi đến đâu. Còn chưa thấy rõ là càng ngày càng xuống thôi không có tiến lên được. Thực hành chánh pháp phải thầm tu thầm tiến. Chúng ta nhớ lại xưa kia Đức Thích Ca ngồi gốc cây tu, đâu có bàn bạc với ai. Hiện tại bây giờ chúng ta tu mới được chút là bàn bạc lung tung, thâu lượm những chuyện động của người khác. Không khai triển phần thanh tịnh của chính mình, thì làm sao phát triển được. Vô Vi thấy dễ nhưng mà khó. Hành giả chịu thực hành hay là không? Hành giả chịu nhìn lại sự sai lầm của chính mình để sửa hay là không? Nếu không, cứ ôm lý thuyết suông nhưng mà giải không được nghiệp.

Nói thì hay mà giải nghiệp không được. Bịnh hoạn sẽ đến trong triền miên khổ cảnh, không cách gì giải quyết được. Đối với Vô Vi, mỗi mỗi phải thực hành. Nói được làm được. Nghe được hiểu được. Chớ không phải nói được mà làm không được mà nghe không được mà hiểu không được thì không bao giờ tiến. Nói được, hiểu được, làm được, nghe được mới thật sự là tiến. Dũng mãnh hành triển thì càng ngày càng sáng chớ không có tối tăm được. Tâm

thức càng ngày càng an vui, tinh thần càng ngày càng khỏe mạnh. Hiểu rõ thể xác và khối óccủa chúng ta là trật tự. Tranh Trời sống động chớ không phải yếu hèn như những người ỷ lại không tu. Đó là thuộc về loài yếu hèn.

Những người có cơ hội nghe qua sự thực hành đạt tới kết quả thì chính ta cũng có khả năng làm. Thử làm một thời gian sẽ thấy nội tâm, nội tạng thay đổi. Thật sự thấy rõ con đường chính ta phải tu tiến, chẳng ai tu cho chúng ta cả. Vạn linh đồng hợp, đồng tiến, đồng giải tiến tâm thức của chúng ta hằng ngày ăn uống. Nhật Quang Phật, Nguyệt Quang Phật đều tận độ chúng ta, từ năm nầy tới tháng nọ mà chính chúng ta chưa thanh tịnh. Nay có duyên lành ngộ Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí phải giải. Khứ trược lưu thanh. Giải trược đi. Thực hành để giải trược. Khứ trược lưu thanh là không có mê chấp, không có tính toán. Sẽ sống trong tự nhiên và hồn nhiên, chớ con người mới được an lành và tốt đẹp. Tính toán cho cách mấy cũng phải về số không.

Tất cả toán học ở thế gian làm đúng là phải về số không, nếu bỏ số không là toán đó không thành. Mà sự quân bình của tâm thức, đi vào không, còn không nữa, mới thật sự sáng lạn và tốt đẹp.

Chương Kinh 31

Phập phồng vì điển chưa thông tiến
Khó khổ buông xuôi chẳng nối liền
Gieo họa cho mình mà không biết
Thức hồn tu tiến vẫn còn duyên

"Phập phồng vì điển chưa thông tiến":

Phập phồng là bán tín bán nghi, lúc đó là điển chưa thông tiến. Luồng điển khối óc chưa mở và chưa tiến.

"Khó khổ buông xuôi chẳng nối liền":

Thấy khó quá, bỏ không tu nữa. Tu nửa chừng bỏ, buông xuôi, không có nối liền, không có liên tiếp đi lên được.

"Gieo họa cho mình mà không biết":

Mình tự đóng cửa, thực hiện chấp mê thị phi của tình đời tức là họa, vậy mà không hay đâu! Lần lần nó cứ đi tới, giam thần thức của chúng ta trong một cõi thị phi. Nói bậy mà tưởng là nói đúng.

"Thức hồn tu tiến vẫn còn duyên":

Chúng ta hiểu được giá trị của phần hồn, cần sự thanh

nhẹ nuôi dưỡng tiến hóa tới vô cùng. Phải bước vào điển giới thanh nhẹ mới còn duyên tiến hóa được. Khi mà hiểu được nguyên lý nầy, thì dũng mãnh lo tu. Đêm đêm thực hành, bớt biết bao nhiêu phiền muộn sái quấy của tình đời. Ở đời, một ngày thâu thập biết bao nhiêu. Xem TV thấy biết là bao nhiêu công chuyện rắc rối, mà chúng ta có đường lối giải, thì chúng ta có xem TV cũng như không có xem TV. Không có chuyện gì đáng bàn, đáng luận, mà họ ngày đêm bàn luận không có kết quả. Nhơn sinh vẫn đau khổ, tâm linh không có làm sao tiến. Còn chúng ta câm mồm lo tu. Làm thinh thì tâm linh mới phát triển. Tâm linh phát triển mới vui hòa, vui hòa ở nơi thanh giới. Khi mà vui hòa ở nơi thanh giới sáng lạn rồi, tâm hồn lúc nào cũng thơ thới và an tịnh. Vui hành tâm pháp, chớ không ai bắt buộc chúng ta hành. Càng hành càng triển. Càng tu càng tiến. Càng hành càng dũng mãnh. Càng tu càng phát sáng tâm hồn của chúng ta. Thì lúc đó chúng ta mới nhận việc cần thiết và không làm những việc không cần thiết. Miệng môi tranh chấp là không cần thiết, sửa tiến là cần thiết. Nhận pháp hành pháp thì nó mới mở. Nó trở về cái thực chất thật thà của chính nó. Nhận pháp hành pháp mới là thật thà. Còn thiếu thật thà hay sửa pháp, rồi chối bỏ nguyên lý của Trời Đất. Làm sao tiến hóa nổi? Suốt kiếp chả làm được một việc gì. Chết rồi chỉ có khóc. Uổng lúc còn sống, biết bao nhiêu pháp để giúp đỡ chúng ta mà chúng ta chưa hành được một pháp nào hết.

Binh pháp nầy thì bỏ pháp nọ. Binh pháp nọ thì bỏ

pháp kia, cứ lận đận suốt kiếp như vậy, không bao giờ tiến bước được. Rồi trở lại đi làm gì? Làm thầy, hỏi thầy gì? Thầy địa lý, vị trí của mình, mình chưa hiểu làm sao làm thầy địa lý? Giúp không được mình mà giúp được ai? Rồi bị quay cuồng trong cái đồng tiền, nó xoay chuyển cái hoàn cảnh, càng ngày càng gia tăng, càng tham lam không dứt khoát được như lúc mới hành. Vì sao đã tu nhiều năm mà bị như vậy, vì phát triển tánh tham lam thì phải bị kẹt, dứt khoát tánh tham lam thì nó mới thông suốt được.

Cho nên Vô Vi là vô chuyện lớn nó làm thành nhỏ, chuyện nhỏ nó làm thành không, mới kêu bằng Vô Vi, mới thanh nhẹ được. Vô Vi không có ôm chấp, không tiền, nhưng mà tâm thức đạt được là vẫn bố thí như thường, vẫn giúp đỡ người chưa hiểu đạo. Dũng mãnh hành triển như vậy, đêm đêm lo tu tiến, không ỷ lại, không mê tín dị đoan. Thực hành khai triển trực giác để thấy rõ những gì chúng ta đang sửa tiến. Chứ nhiều người không biết lạc vào cõi âm. Tưởng tôi thấy ông Phật rồi. Tưởng tôi thấy Diêu Trì Kim Mẫu rồi. Tưởng tôi thấy Thượng Đế rồi. Tưởng tôi quen biết cả càn khôn vũ trụ. Trở lại thế gian, thị oai với nhơn sanh, hù hiếp, luận thuyết thiên cơ để hù hiếp những người kế tiếp. Chạy vào trong cái vòng lẩn quẩn làm ăn; cũng là mang nghiệp nữa, đâu có phát triển được!

Chúng ta vốn Không, chúng ta người tu là nghèo mạt

mới đi tu. Nghèo không tiền, không bạc, không tiền tình duyên nghiệp đi tu. Phải giữ lập trường như vậy thì không bao giờ bị ô nhiễm. Lúc nào chúng ta nghèo, trong không mà có tại sao trước khi chúng ta tu đâu có biết thuyết giảng, đâu có biết nói chân lý. Trong không nhưng mà tu thét rồi nó sẽ có. Biết được triết lý, tu tâm thức minh triết thì nó nói về triết lý để dẫn giải và dẫn tiến mọi người, còn quý báu hơn tiền bạc, hơn vàng ngọc. Nhiều người ôm vàng, ôm bạc mà không biết nguyên lý của cuộc sống, thì cũng như không! Giữ của bị của hành, gác kho bị chủ chửi. Ôm tiền là cũng như người gác kho. Chủ nó là ai? Đời chửi, người Việt Nam thấy rõ! Chúng ta ở xứ Việt Nam làm ăn khổ cực dành dụm có bạc tỷ, rồi chế độ mới nó về nó bắt bỏ tù, bắt thanh lọc không còn một đồng xu nghèo mạt. Ở nhà lầu không ở xuống garage ở.

Người Việt Nam có cái cảnh này để hiểu rồi. Có tiền là có tội. Còn nếu mà chúng ta dốc lòng tu về Thiên quốc, chúng ta dứt khoát chuyện thế gian đi, không sao đâu, không có mất đâu! Thượng Đế luôn luôn tận độ chúng ta. Chúng ta chỉ có tâm thức, nuôi dưỡng tâm thức tiến hóa tới vô cùng tận là sẽ có cơ hội tốt. Nếu tu không dứt khoát, không nên tu. Cho đời phỉnh đi, phỉnh hết kiếp này rồi kiếp sau mới tu. Chớ đời là chắc chắn là lường gạt mà phỉnh người này, người kia, người nọ, không có tiến nổi. Cho nên nhiều người đã sống trong đời rồi, họ chán đời, họ đã bỏ đời đi tu. Tại sao họ bỏ đời? Nếu đời tốt, họ không có bỏ. Đời đen bạc bất thường, không phân minh

rõ rệt. Cho nên người đời chán đời; tu bước về đạo.

Bước về đạo, phải dứt khoát tiền tình duyên nghiệp, thất tình lục dục, thì nó mới tiến. Còn tu mà hướng về tham dục là không bao giờ tiến. Tưởng đâu biết được chút đỉnh nói về đạo pháp, tưởng mình siêu lắm. Nay lấy cô này, mai lấy cô nọ, tạo tinh khí của mình càng ngày càng mất. Thần kinh nẻo hóc yếu đi làm sao giải được nghiệp tâm của chính mình mà xưng danh là tu, là hay hơn người khác. Nhưng mà cuối cùng hai năm trước khi chết, mới hiểu rõ người đó sẽ đi đến đâu. Sự thật là sự thật không thể chối cãi được. Còn chúng ta người tu Vô Vi là Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp. Pháp Lý cái gì nó rõ rệt. Khoa Học là tiến hóa tới vô cùng, khai triển huyền bí của nội tâm. Khoa Học Huyền Bí, mình cảm kích được càn khôn vũ trụ với chúng ta là một, thấy rõ mới dũng mãnh, thấy không rõ là u ơ đâu có tiến bước được.

Dày công tu, thực hiện tốt vui khỏe. Đời nó cho chúng ta là ngu. Nhưng khi mà đời không lối thoát mới thấy người này là khôn hơn. Người chịu tu là khôn hơn. Người chịu tu là lo cho tương lai của phần hồn, lúc chết không bị bơ vơ. Đêm đêm lo cái chuyện đi thôi. Đi về Trời thôi, âm phủ không có kéo chúng ta sẽ xuống làm cái gì. Còn ủng hộ cho chúng ta đi lên càng sớm càng tốt. Địa ngục chật ních mà cứ đâm đầu xuống địa ngục để làm gì?

Cái luật hóa hóa sanh sanh khổ lắm, phải qua những

cơn thử thách. Cho nên, người đời tu ở thế gian cũng nhờ sự kích động và phản động thử thách. Chúng ta hành đúng pháp, thì chúng ta có lãnh vực thanh tịnh, để tránh những sự kích động và phản động đó. Tu tự nhiên bớt nói chuyện, tâm thanh tịnh. Lúc nào mà hòa hợp với nguyên khí cả càn khôn vũ trụ thì lúc đó sẽ ban chiếu sáng suốt để tận độ quần sanh. Tự nhiên chúng ta nói chuyện thông suốt. Từ hồi nào giờ không biết, nhưng mà bây giờ có thể nói thông suốt được.

Chẳng sợ ai pha dèm, chẳng sợ chết. Hiểu được luật hóa hóa sanh sanh. Hiểu được nhân quả thì chẳng bao giờ sợ chết. Đêm đêm lo tu là tạo cái nhơn lành, tiến hóa nhanh nhẹ hơn người thường. Hạnh đức càng ngày càng dồi dào tốt đẹp. Hoa nghìn năm không héo dâng Phật, chớ hoa thế gian nầy giỏi lắm một tháng là nó tiêu.

Chương Kinh 32

Còn duyên học hỏi tiến thân tùy
Giải tỏa phiền ưu tự xét suy
Minh cảm tình đời trong giây phút
Có không không có vẫn kiên trì

"Còn duyên học hỏi tiến thân tùy":

Là phần hồn sẽ càng ngày càng tiến tới càng thanh nhẹ.

"Giải tỏa phiền ưu tự xét suy":

Thực hành chánh pháp, giải tỏa sự phiền ưu trong nội tâm, tự mình xét suy cái pháp nó có giá trị bằng cách nào.

"Minh cảm tình đời trong giây phút":

Hiểu được tình đời trong giây phút, vì nó quân bình rồi tưởng tới là hiểu rồi. Óc sáng tâm minh là hiểu liền.

"Có không không có vẫn kiên trì":

Có không không có, không phải chuyện của chúng ta nữa, chuyện của Trời Đất đã làm có có không không, để giáo dục con người tiến hóa. Tâm thức của chúng ta đang

tu tiến hóa là vẫn kiên trì hành đi. Đừng có lo chuyện có có không không ở thế gian mà vọng động không tiến. Người tu Vô Vi có tiền cũng thiền, mà không có tiền cũng thiền. Có cơm ăn cũng thiền, uống nước cũng thiền.

Tâm nó vui lắm, nó bớt tất cả những sự phiền muộn, sái quấy. Không đem vào tâm nữa, giải mở tất cả, thì pháp luân thường chuyển làm đúng không cần phải ăn nhiều. Ăn nguyên khí của Trời Đất đủ khỏe mạnh. Siêng làm Pháp Luân Thường Chuyển ăn chút ấm bụng là đủ rồi. Sở phí của chúng ta càng ngày càng giảm khinh, thậm chí tới chỗ ăn chỗ ngủ cũng không cần nhiều. Chút xíu thôi đủ rồi, chỗ để ngồi thiền, và nằm nghỉ lưng một chút rồi ngồi dậy thiền thôi, có gì đâu mà phải lo, không có choán chỗ nhiều, mà trực tiếp nguyên khí của Trời Đất là khỏe mạnh.

Tiết kiệm được thuốc men, không phải như người phàm bịnh đủ thứ. Một lần bịnh là hết tiền, thiếu nợ, mà khi hết bịnh rồi quên bịnh đi. Tham ăn, một ngày ba buổi. Ăn đủ thứ vô là nó hại cơ tạng mà không hay! Ai hại? Chính cái miệng mình hại mình cũng không biết nữa. Tu tới thanh tịnh mới thấy mình đã hại mình rất nhiều. Bằng lòng giải, giải tất cả những độc tố để cho cơ tạng yên ổn mà dễ thiền, dễ tu hơn. Không phải ăn nhiều mà sống được đâu. Ăn nhiều dễ chết, mà ăn ít nó lại dễ sống. Nó bớt những sự vọng động; bớt độc tố cơ tạng khỏe mạnh, hòa hợp với nguyên lý càn khôn vũ trụ mà sống.

Chúng ta ra đời cũng nhờ nguyên khí càn khôn vũ trụ mà lớn. Ngày nay chúng ta không có cách gì từ bỏ nguyên khí của càn khôn vũ trụ. Phải áp dụng triệt để nguyên khí của càn khôn vũ trụ, nuôi dưỡng cơ tạng bình an khỏe mạnh và chỉ hành. Cho nên, pháp luân thường chuyển giúp tất cả mọi người, mọi tần số đều được phát triển. Hiểu lấy nguyên năng của cả càn khôn vũ trụ xây dựng cho vạn linh tiến hóa, thì chúng ta bằng lòng thực hành để tiến hóa. Một pháp cho tất cả mọi pháp. Nguyên khí của Trời Đất đã chứng minh xây dựng chúng ta từ lúc chào đời cho đến nay. Chúng ta không có lấy lý do gì mà từ chối nguyên khí của Trời Đất, là tự hại mình mà thôi. Không có thể vắng được nguyên khí của Trời Đất. Người thế gian không vắng được dưỡng khí. Cơ tạng không thiếu dưỡng khí được nếu thiếu dưỡng khí là sanh bệnh.

Cái Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp là một pháp để ngừa bịnh, và giải bịnh. Nếu người nào cố công thực hành sẽ đạt được tốt và khỏe mạnh. Nhiều người hành nửa chừng, nó sanh bịnh này bịnh nọ, rồi đổ thừa Pháp Lý Vô Vi. Không phải! Cái nghiệp của chúng ta ăn uống bất cẩn nên nhiều năm, nhiều tháng, bây giờ nó lộ diện là phước, có thể cứu kịp. Nhiều người nó bị ẩn tàng bên trong và không có lộ ra lấy gì mà chữa, bác sĩ cũng bó tay. Lộ ra bác sĩ mới chữa được. Bác sĩ là phải có bệnh thật sự mới chữa. Chúng ta đêm đêm tu, là phòng bệnh, ngừa bệnh. Lấy nguyên khí của Trời Đất giải tất cả những cái nghiệp chướng trong nội tâm, nội tạng, trong

thần kinh, khối óc, chúng ta đều được giải ra ngoài. Nay chút, mai chút nó sẽ hình thành tốt đẹp.

Cho nên mọi người tu Vô Vi, người nào dầy công tu nhìn mặt biết. Mặt mày tươi sáng. Mà nhiều người lại đi tới Vô Vi để chơi, để nghe, để nói, để bàn cãi, mặt mày không bao giờ sáng. Phân loại rõ ràng. Nhìn là thấy cặp mắt không có ánh quang, là người đó không có hành. Điển không thể gạt được, hiểu tôi được. Cơ tạng mình đều là dùng điển năng của cả càn khôn, của Vũ Trụ Quang mà sống. Không thành tâm khai triển lấy chính mình, thì mắt đâu có sáng, mặt đâu có tươi! Càng ỷ lại càng tối tăm. Bất cứ tu pháp nào không có tự thức tự tu, mà ỷ lại là chỉ đi tới chỗ suy đồi sa đọa mà thôi. Không có tiến được.

Mỗi mỗi phải trong thực hành mới thấy rõ. Nắm chắc và giải mở cho chính mình trước, nhiên hậu mới ảnh hưởng người kế tiếp. Càng tu càng thấy quá khứ nhiều người hành pháp đã sai. Sai vì ỷ lại. Cái thứ nhất, là ỷ lại nơi người truyền pháp. lại nơi sư phụ mà không chịu dốc lòng tu. Tự xạo gạt mình lúc đầu, thì phải chấp nhận cái khổ. Cái khổ hiện tại ai cho chúng ta khổ? Tâm tư không cởi mở là khổ, chính ta đã làm cho ta. Con ma lười biếng tấn công ám ảnh và không cho chúng ta thực hiện đúng. Nếu chúng ta thực hiện đúng, thì ánh sáng đến bóng tối phải tan. Ma tức là bóng tối mà thôi, không dám ra ánh sáng đâu. Dũng mãnh tu đi, chúng ta sẽ phát quang. Lúc đó, không còn ma quỷ ám ảnh nữa, lúc nào cũng sáng suốt

và đàng hoàng trong xây dựng.

Làm người không biết thương mình, rồi đâm ra đi thương Trời Phật. Động vì thương ông Thần này, ông Thánh kia. Ông lên bà xuống, đủ chuyện hết, mà không biết thương mình. Biết thương mình phải hành đứng đắn, hòa hợp với nguyên khí của càn khôn vũ trụ, là liều thuốc trường sanh bất diệt, tận độ tâm thân. Cho nên người tu Vô Vi nhịn nhục là thực hành đứng đắn, mặt mày tươi sáng. Túi không tiền vì có tiền là có tội. Trong túi hồi nào giờ không có một xu, vừa đủ sống là thấy nó vui. Khi không nó nhảy vô mấy chục ngàn dollars trong túi là loạn rồi. Trong cái óc nghĩ bậy không à! Sắm xe hơi, mua cái nhà lầu, kêu bằng tạo nghiệp. Có tiền thì có người ta tới. Đó là cái duyên trần trược. Thọ lãnh duyên trần trược là chỉ hại mình và không bao giờ tiến.

Cho nên người tu Vô Vi tự lực cánh sanh, phát triển từ tâm lẫn thân, không nhờ đỡ ai. Thực hành cố gắng, thực hành tin nơi khả năng sẵn có của chính mình. Đêm đêm lo tu, lo thực hành. Nếu thực sự có Trời có Phật, Trời Phật sẽ chứng tâm những người thiện giác, chớ Trời Phật không có chứng tâm những người ngu si mê loạn. Khi mà đạt tới thiện giác là thanh nhẹ. Thanh nhẹ thì hòa hợp với thanh nhẹ, chỉ có đi lên không bao giờ đi xuống. Đâu có cảnh địa ngục đâu, chỉ đi lên thôi. Người đời tham dục là đi xuống, lúc chết ríu ríu đi. Xuất ra hai bàn chân là đi, thì bước vào cảnh luân hồi địa ngục chứ ích gì! Chúng ta có

bằng chứng tu thiền rút ngay trung tim bộ đầu, phát sáng đi lên, thì chúng ta dũng mãnh tu đi, để giải quyết một kiếp phù sanh nầy cho nó tròn trịa và rõ rệt. Hành trình tại thế gian và hành trình trở về thiên quốc có cuộc sống an nhiên thanh tịnh, tâm lành sáng suốt.

Đạo là quân bình. Thế gian nhìn là vốn không, đạo là không. Mà không hành trong chơn không, làm sao tiến hóa tới tốt được? Học trong thanh tịnh mới thật là học. Càng thanh tịnh thì chẳng có sợ sự đụng chạm. Thanh tịnh hóa giải sự động loạn, chớ sự động loạn không có hóa giải được thanh tịnh. Nuôi dưỡng tinh thần thanh tịnh. Tiến hóa là cứu cánh. Suốt kiếp của phần hồn tiến hóa, hướng về vô sanh bất diệt mà hành sự, không bao giờ bỡ ngỡ trên bước đường đạo.

Chương Kinh 33

Kiên trì thanh tịnh tiến cân phân
Đời Đạo phân minh rõ tiến trình
Qui hội nhơn lành minh cảm giác
Trùng tu thanh tịnh xét phân minh

"Kiên trì thanh tịnh tiến cân phân":

Kiên trì như vậy trong thanh tịnh; tiến cân phân, lúc nào cũng đều đều, từ từ tiến như vậy.

"Đời đạo phân minh rõ tiến trình":

Đời đạo chúng ta rõ ràng. Đời là gì? Đời là chỉ hướng ngoại thôi, cũng xưng là đạo cũng nhơn đạo mà hướng ngoại, quên bên trong. Đạo là bên trong phát triển tâm thức của chính mình, phát triển Khoa Học Huyền Bí trong nội tâm của mình. *"Phân minh rõ tiến trình"*, biết được sự tiến hóa mình đi đến đâu.

"Qui hội nhơn lành minh cảm giác":

Càng tu như vậy hướng về thanh thì cái nhơn lành không có phá hoại, gom tụ lại thì minh cảm giác biết được cái đường đi của chính mình.

"Trùng tu thanh tịnh xét phân minh":

Nhiều kiếp rồi bây giờ tiếp tục tu trong thanh tịnh, phán xét rõ ràng phân minh mọi sự việc. Đời ra đời, đạo ra đạo thấy nó rất rõ rệt trật tự. Luôn luôn hành triển triển miên không có gì phải trở ngại. Nhiều người đời hiểu một chút, Đạo hiểu một chút thì luôn luôn gặp phải trở ngại và cãi vã, không thông suốt. Người tu nhờ gì? Nhờ pháp. Nhờ gì nữa? Nhờ hành. Có pháp thì phải hành, hành nó mới tiến tới thanh tịnh được. Từ cái thanh tịnh nó mới phát sáng ra, quân bình lập lại trật tự.

Tiến tới một là một, hai là hai, rất rõ rệt. Như vậy, chúng ta mới làm được nhiều việc. Còn mất quân bình mà không có làm được nhiều việc, không phân minh được việc gì hết, thì không có rõ ràng. Làm việc gì phải có trật tự. Đời thấy là giả tạm nhưng mà cuộc sống của đời phải có trật tự. Vì sao? Đời nó liên hệ với cả càn khôn vũ trụ, dùng nó đang hưởng ứng cuộc sống của Vũ Trụ Quang, thì phải tiến tới trật tự rõ rệt. Cuối cùng khối óc của chúng ta phải thanh tịnh mới xét được mọi việc. Nhờ cái gì thanh tịnh? Nhờ hành pháp, nay chút mai chút hội tụ nhơn lành.

Nhơn tốt là hướng thượng mới có nhơn tốt. Trồng cái cây mà không có nguyên khí của càn khôn vũ trụ ban chiếu, cây đó làm sao tốt được, làm sao phát triển được? Nên nhiều yếu tố không phải đơn giản, hễ mà kiên trì hành như vậy, những yếu tố sẽ hội tụ tốt và đem lại kết quả tốt. Sẽ sáng choang phân rõ mọi sự việc để ảnh hưởng

những người kế tiếp. Khối óc không phân minh, không rõ rệt thì làm việc gì cũng mất trật tự. Quên đầu quên đuôi. Trật tự sáng suốt không có quên cái gì hết, vì việc gì đến là phải làm, giải quyết liền. Tiếp tục giải quyết như vậy trong trật tự, thì có thể làm được nhiều việc, thay vì suy tư mà không làm được một việc gì hết!

Cho nên ở thế gian người ta thường thấy tôi tuổi già rồi tôi không làm việc được. Tại vì, từ nhỏ không có trật tự, thì lớn nó mới uể oải. Rồi con ma lười biếng nó xâm chiếm trong khối óc của chúng ta, đâm ra chỉ biết than ván và trách móc, không có biết sửa tâm để tiến hóa tới vô cùng. Người tu Vô Vi nó có lợi điểm. Tất cả đều sẽ về không, mà trong không nữa mới thật sự là ánh sáng. Tu hoài tu mãi, kiên trì giữ như vậy mà tiến tới, thì luôn luôn cũng sáng, luôn luôn lúc nào nó cũng sáng trong xây dựng, chứ không có ý phá hoại. Không có ghen ghét, vì đi lên làm sao ghen ghét được, khối óc chúng ta thường trụ ánh sáng, bây giờ mất ánh sáng là bực lắm. Cho nên, đêm đêm phải tu, phải cố gắng thiền cho khối óc quân bình, cơ tạng mới được sống yên được.

Khối óc mất quân bình là loạn xạ hết. Cho nên, người đời mở miệng, mình thấy người đó vị trí ở đâu. Nói năng không đàng hoàng, lo âu không chín chắn. Lo những chuyện không phải của nó, mà nó cũng lo. Chuyện của nó, nó bỏ rơi. Thì nó với con thú, khác ở chỗ nào? Con người nó khác hơn con thú, sáng suốt hơn, biết lo biết

thực hiện trong trật tự. Còn con thú là tùy duyên thôi, gặp đâu bạ đó, gặp đâu chạy đó, không có trật tự như con người. Chúng ta đã mang xác làm người là có một cái trật tự uy nghi của Trời Đất đã ân ban hình thành tại mặt đất. Nó là một ánh sáng của mặt đất trong trật tự. Nếu làm người không có trật tự, thì mặt đất không có hòa bình, moi móc phá phách đủ chuyện không xây dựng được.

Ở thế gian ôm và không có tiến triển được. Con người Trời Đất xây dựng có tâm linh, nhưng mà không biết tâm linh thì không khác gì con thú. Phải biết tâm linh. Tâm linh là vô cùng. Hễ biết được tâm linh là có lối thoát, không biết tâm linh thì không có lối thoát. Sân si là cái gì? Sân si phá hoại cơ tạng. Bây giờ chúng ta giận một người nào, thì thần kinh khối óc chấn động rối ren, vận hành trong cơ tạng không được điều hòa, rất dễ bị bịnh nan y. Cũng như trong cái xứ giao thông không được thì dân làm sao tiến? Đầu tiên là phải giao thông, giao thông dễ dãi.

Một người dân có quyền đóng góp cho chung, thì cái xã hội đó mới tốt. Ngăn cản người dân là không có lối thoát. Giáo dục không rõ rệt, thì người dân chỉ có loạn xiết mà làm việc không có trật tự, gian manh không tốt, thì cái chế độ lấy gì có sự đóng góp của toàn dân. Có một chánh phủ, có một chế độ cũng do người dân mà thôi. Người dân đóng góp, xã hội đó mới mạnh, người dân không bằng lòng đóng góp xã hội đó sẽ yếu. Hưởng bổng lộc của dân phải tận tâm phục vụ trong trật tự đã hoạch

định cho chung.

Cho nên con người có lập hiến, có hiến pháp. Lập hiến cơ tạng chúng ta có tim, gan, tỳ, phế, thận, khối óc. Cái đó là lập hiến. Còn hiến pháp là phải thực hành đứng đắn. Căn cứ những cái căn bản của Trời Đất, có âm có dương, có thanh có trược. Hiểu được sự lợi, sự hại phân minh, mới tạo thành một cơ cấu tốt đẹp cho quần sanh. Tu là điều chánh. Chánh trị là lấy cái chuyện chơn chánh của Trời Đất, lập lại quân bình cho chính mình kêu là chánh trị gia. Sửa mình để tiến hóa, nhiên hậu ảnh hưởng quần sanh trong tinh thần phục vụ có thực chất. Không sửa mình bắt người ta làm chuyện nầy chuyện nọ là không đúng. Cái đó là một cá nhân ảo ảnh, không phải một chế độ tốt lành.

Người tu hiểu mình, hiểu cơ tầng, cơ tạng chúng ta. Trật tự trong cơ tạng chúng ta có Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ, có Ngũ sắc Ngũ quang, Huyền sắc Huyền quang đủ hết. Mà không có trật tự thì đâu thấy cái giá trị hiện hành của chính mình mà làm việc, chỉ chạy theo người ta. Kiếm đồng lương, mà kiếm ít là lại nghĩ chuyện mưu mô lường gạt. Xã hội làm sao tốt được? Phải tu, là phải trở lại với chính mình, thấy sự cấu trúc từ siêu nhiên mà hình thành trật tự Trời Đất đã làm.

Chúng ta chỉ tiếp tục phục vụ, trong trật tự là sẽ có kết quả tốt. Trên hết là phải có sự giao thông. Con người

cơ tạng huyết mạch giao thông không có điều hòa thì ăn nói không rõ rệt, và làm việc khó minh chánh lắm. Tại sao cần phải tu. Tu sao lại cần phải hít nguyên khí của cả càn khôn vũ trụ? Lấy nguyên khí của cả càn khôn vũ trụ, mới lập lại trật tự trong cơ tạng của chúng ta có âm có dương. Nó liên hệ với cả càn khôn vũ trụ, chớ không phải đơn giản đâu. Thấy nó nhỏ, nhưng mà lớn; chớ cái óc người vô cùng tận. Qua bao nhiêu kỳ giặc giã cũng do óc con người mà thôi. Biến chế khí giới, đặt ra chiến lược giết nhau.

Chương Kinh 34

Phân minh đời đạo duyên tình động
Khai triển vô minh tự rõ lòng
Nguyên lý Trời ban duyên lý thú
Chung vui học hỏi chẳng chờ mong

"Phân minh đời đạo duyên tình động":

"Phân minh " được Đời Đạo thì mới hiểu rõ được *duyên tình* ở thế gian chỉ có *động* thôi.

"Khai triển vô minh tự rõ mình":

Tất cả sự tăm tối của chúng ta, ta lo lập lại trật tự. Không khác gì căn nhà quét dọn khang trang tốt đẹp, hiểu được vị trí của mọi người ở trong nhà. Cơ tạng của ta cũng vậy. Vị trí của lục căn lục trần ở đâu chúng ta phải hiểu. Trong thanh tịnh mới hiểu mới sáng. Lúc đó phần hồn mới có trách nhiệm giáo dục lục căn lục trần, bò bay máy cựa trong cơ tạng của chúng ta đồng tu đồng tiến. Thì thấy phần hồn đang hợp tác với vạn linh trong chương trình tiến hóa. Tự lập lại trật tự, thì phá vỡ tất cả những sự vô minh, tự rõ lầm, biết được căn cứ của chúng ta và vị trí của chúng ta đang làm gì ở đây. Nhiên hậu mới thật sự phục vụ chính mình và ảnh hưởng quần sanh.

"Nguyên lý Trời ban duyên lý thú":

"Nguyên lý" của Trời ban, cái *duyên* rất lý thú. Duyên là do đâu? Lâu lâu gặp được một người bạn mà mình rất lý thú nói chuyện với họ. Hai bên từ trường điển quang đồng nhịp với nhau nó mới có sự lý thú. Nếu nó nghịch với nhau thì không có lý thú. Cái đó là tự nhiên của Trời Đất sắp đặt như vậy. Chúng ta thấy như vậy chúng ta phải cố gắng lập lại trật tự càng ngày càng tốt hơn. Lúc nào, chúng ta cũng cảm thấy sự lý thú an vui của Trời Đất. Mỗi mỗi ở thế gian xuất hiện cống hiến cho quần chúng, đều là lý thú do khối óc kết thành. Chúng ta phung phí là có tội; xài nó mà không biết nó. Ở nhà có cái TV, về cứ bấm TV coi loạn xạ khối óc. Không biết cái trật tự do đâu mà có cái TV, không phải dễ làm đâu! Ngày hôm nay đóng góp được một người, mỗi người một chút nó hình thành được TV, rồi đóng góp trật tự hằng ngày, để giúp cho mọi người sống trong lý thú chung vui. Lúc đó, chúng ta mới quý quần sanh, và đem lòng phục vụ cho quần sanh. Không có mưu lợi cá nhơn, nó mới trong lành vui đẹp. Mưu lợi cá nhơn không có trong lành vui đẹp.

"Chung vui học hỏi chẳng chờ mong":

Không có chờ, hành tới; không có mong, tự tiến tới là đạt. Tự tiến là tự đạt. Cho nên, Vô Vi là tự tu, tự tiến, tự đạt. Chính mình không hành, không phát triển huyền bí trong nội tâm, làm sao biết đường nói đạo? Đạo là sự quân bình trong nội tâm cơ tạng trong lành. Khi chúng ta nhìn Trời tốt, có ánh sáng mặt Trời đâu đó có trật tự. Gió, mưa

điều hòa, thấy cái cảnh đó là cảnh vui của nhơn sanh. Tại sao trong tâm, trong cơ tạng ta không biết làm trật tự như vậy? Cho nên, duyên lành có cái pháp này là khứ trược lưu thanh. Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp khứ trược lưu thanh, lần lần mới thấy rõ, cũng như ngày bình minh rạng tỏ trong nội tâm nội tạng. Chúng ta không có việc tranh chấp, mà chỉ có xây dựng nguyên lý tốt đẹp của Trời Đất đã ân ban cho chúng ta hằng ngày, hằng giờ, hằng phút. Âm thinh của chúng ta có. Nếu người có trật tự thì âm thinh trong lành, và cảm động được lòng người. Người hành pháp đứng đắn, thì âm thanh lúc nào cũng trong lành. Hiểu được những gì chúng ta nói, hiểu được những gì chúng ta làm, hiểu rõ cuộc sống Trời Đất đã ân ban và hình thành, quý yêu thân xác mà tiến hóa. Biết quý yêu thân xác, biết xây dựng cho thân xác là tâm linh sẽ có. Tại sao làm như vậy mà tâm linh có? Vì trật tự hội tụ nhơn lành thì tâm linh phát triển.

Đêm đêm lo tu, lo giải. Người đi trước đã làm được, tại sao chúng ta không làm? Làm cho chúng ta có một xã hội tốt, có một số người dứt khoát, tâm tư đồng nhứt, bầu trời thanh thản, nhơn sanh bớt tham thì bầu trời không có ô nhiễm. Nhơn sanh càng ngày càng tham, là bầu trời phải ô nhiễm.

Tại sao bầu trời mà ô nhiễm, to lớn như vậy mà ô nhiễm? Bị vì chất đốt quá nhiều, khói đen quá nhiều, mới làm cả càn khôn, cả bầu trời đều ô trược. Tình trạng hiện

tại không khí cũng có thể giết chết nhiều người rồi, mà chúng sanh đâu có hiểu được. Có cuộc sống là vui thôi, ham vui không hiểu được. Kỳ thật không khí không trong lành thì giết dân, chứ không phải cứu dân.

Cho nên chánh phủ phải hiểu cái điều này, không phải là tiền trên hết. Không phải ăn hối lộ có tiền là được. Có tiền cũng chết, nếu không khí không trong lành. Cho nên người tu, càng ngày càng tu thấy rõ vị trí của nhơn sinh, của mọi người. Sống chung với nguyên khí cả càn khôn vũ trụ, thì chúng ta phải biết tinh thần phục vụ, không làm ô nhiễm không khí của Trời Đất. Nếu làm ô nhiễm là sát hại sanh linh. Tội đó nặng lắm, không phải nếu tôi sáng tạo được cái này cái kia, kia nọ mà chất đốt quá nhiều. Chất đốt nó bay đi đâu? Bay đi lên không, nó làm ô nhiễm cả bầu trời. Cái tội đó qui về ai? Qui về người mưu sự mà không biết thực hiện sự cứu giúp cho chung; đó là tội rồi. Cho nên truyền thuyết cho biết, Địa Ngục Du Ký đọc vô, thì thấy rõ mọi người đều có tội, tại vì không hiểu không minh. Mà muốn hiểu, muốn minh, thì phải hành một cái pháp, hành lại trật tự mới thấy rõ mình hơn. Càng thấy thì càng thấy sự nguy hiểm sẽ đến với chính ta, và đến với mọi người sau sự tham lam của quần chúng.

Từ đó dứt khoát không dám tham nữa, sống một cách an yên tự tại. Dụng nguyên khí của Trời Đất mà sống, không làm nguyên khí của Trời Đất ô trược mà sát hại lẫn nhau. Người tu thanh tịnh mới hiểu được điều này, càng

hiểu điều này thì càng thấy mình phải hành nhiều, để giải tỏa tất cả những sự trược ô trong nội tâm nội tạng hằng ngày đã thu thập. Cắm đầu hành pháp mới giải được. Hiện tại những xứ văn minh tại thế giới đã bắt đầu lập thêm một ban, để diệt tất cả những sự ô nhiễm có thể sát hại quần sanh trong cái sanh hoạt hằng ngày. Có xứ cũng ồn ào đủ chuyện mà không có để ý cái đó, để ý tiền thôi. Có tiền là có cuộc sống tiền là trên hết! Nhưng mà không hiểu cuộc sống do đâu có? Do rất nhiều yếu tố hội tụ chúng ta mới có cuộc sống.

Cái duy nhất là không nên để cho nó ô nhiễm, ô nhiễm là hại. Con người tu không được ô nhiễm, không được tà dâm, không được nghĩ điều sái quấy có thể xâm nhập tư tưởng của chúng ta, cái đó là cái quan trọng trên hết. Vô Vi có pháp Soi Hồn để giải, đêm đêm giải. Pháp Luân Thường Chuyển cũng là giải, tất cả đều là giải ra. Cho nên, con người sẽ được thanh nhẹ và vui hòa với các giới. Chỉ do một kỳ công hành pháp của chính hành giả mà thôi. Chớ không phải nếu tôi tu rồi tôi thành Tiên thành Phật, tôi ra tôi hà hiếp người khác. Tôi nói thiên cơ để làm cho người ta sợ. Cái đó là tinh thần bất nhứt. Chính nó chưa hiểu nó, nó mới làm điều đó. Nếu nó hiểu nó, nó thấy cần phục vụ nó nhiều hơn. Nhiên hậu mới ảnh hưởng người kế tiếp cùng tu cùng tiến, cùng xây dựng cho nhau, đúng đường của Thượng Đế ân ban.

Chỉ có sự thanh tịnh thôi, mà lãnh vực thanh tịnh có

sẵn mà không khai thác làm gì tiến tới đó được. Nhìn mặt chúng ta có sự thanh tịnh, có sự cấu trúc siêu nhiên rất trật tự. Mắt, mũi, tai, miệng, tay chân, thần kinh, suy nghĩ, đi đứng, đều trong tự động, phát quang ra chứ không phải không có. Nếu chịu tu, chịu hòa hợp với cả càn khôn vũ trụ, thanh lọc khối óc, càng ngày càng tráng kiện khỏe mạnh, thì lúc đó chúng ta mới thật sự dũng mãnh tu tiến.

Thấy được, làm được mới kêu bằng dũng mãnh. Thấy được, nghe được, hiểu được mà không làm được là yếu ớt. Cái này chúng ta thấy được, nghe được, hiểu được, hành được, tức là sửa được. Sửa được là đi đâu? Tiến hóa về trong thanh tịnh, thanh nhẹ. Cho nên tiếng nói khác, nụ cười khác; vui, mình xây dựng vừa cứu vớt được mình.

Chương Kinh 35

Chờ mong các giới cùng chung tiến
Vỡ lẽ Trời ban chẳng có phiền
Ánh sáng chung hòa cùng các giới
Duyên tình rõ rệt tự mình yên

"Chờ mong các giới cùng chung tiến":

"*Chờ mong*" ai ra đời cũng muốn đẹp, muốn mọi người thương, mọi người quý, biết chúng ta, đó là chờ mong. Còn cái pháp mà chúng ta đang hành đó, cũng đang chờ mong mọi người "*cùng chung tiến*". Chúng ta phải ảnh hưởng tốt người ta mới cùng chung tiến với chúng ta, mà ảnh hưởng xấu, không có ai mà đi với chúng ta.

"Vỡ lẽ Trời ban chẳng có phiền":

Hiểu được Trời đã ban, mà chúng ta lấy của Trời để giải tỏa những sự phiền ưu, rắc rối trong nội tâm, thì không còn phiền nữa.

"Ánh sáng chung hòa cùng các giới":

Khi tâm thức chúng ta quân bình, tức là tạo được "*ánh sáng*" trong nội tâm "*chung hòa cùng các giới*".

"Duyên tình rõ rệt tự mình yên":

Duyên Trời đã từng xây dựng trong khả năng của chính mình rất rõ rệt thì mình thấy yên tâm mà hành, yên tâm mà tiến, yên tâm mà tu, yên tâm mà sống trong cõi tạm. Hướng về một chiều hướng xây dựng cho chung, mọi người sẽ cộng hưởng hòa bình ở tương lai.

Những người tu Vô Vi không phải người ngu, mà cũng chẳng phải người khùng. Nó thấy rõ đường nó có thể làm được, nó có khả năng khai thác lấy chính nó. Tại sao nó không làm, nó còn nhờ đỡ thần thánh, ma quỉ khai thác mà tự hại? Cái này nó thức giác, rồi nó có khả năng khai thác lấy chính nó để cống hiến cho quần sanh ở tương lai. Thì nó dũng mãnh hành triển, làm một việc cho tất cả mọi việc, tức là đại sự ở tương lai. Không cần phải rêu rao kiếm vốn, kiếm liếng nữa. Vốn của Trời Đất đã có sẵn, hành để khai triển. Không thấy cái vốn của Trời Đất đã ân ban và xây dựng chúng ta, sẵn sàng giúp đỡ và phục vụ chúng ta. Chúng ta không bằng lòng phục vụ chúng ta, làm sao khai sáng lấy chính mình được? Bằng lòng phục vụ lấy chính mình mới khai sáng chính mình. Đêm đêm lo tu Soi Hồn, Pháp Luân Thường Chuyển huệ tâm khai. Thanh nhẹ hội tụ sự thanh nhẹ trong nội tâm rồi, là huệ, là sáng, là hiểu được.

Vạn linh đang cấu trúc hình thành một cái xác duyên dáng này. Thiếu thanh tịnh không hiểu nguyên lý của càn khôn vũ trụ, luôn luôn thuyết sai. Hành sai và dẫn sai, đó

là tội. Khi còn sống đã tạo tội rồi, thì xuống địa ngục là chỉ có đi theo vô trong cái ngục đó thôi, chớ không có cải được. Mình làm cho mình khổ mà!

Còn tu về Vô Vi là đêm đêm lo giải bớt khổ, kêu bằng cứu khổ ban vui. Chịu hành tức là cứu khổ ban vui. Khi mà tâm thức quân bình con người nó vui lắm! Thấy Trời Đất rất gần với chúng nó, thấy rõ một vị Phật từ trong khổ, dũng mãnh tu tiến mới hình thành luồng điển duyên dáng để tận độ quần sanh tới ngày hôm nay. Chúng ta là người đi sau, mà không nhìn rõ những gì Trời Đất đã ân ban, mà chính chúng ta có khả năng hứng giải được không làm. Làm gì có một cái tâm lành tốt để phục vụ quần sanh?

Cho nên nhiều người đã học biết bao nhiêu kinh kệ mà không hiểu cái nguyên lý của nó thì chỉ có tạo sai. Từ đó sai luôn, rồi dẫn sai một đống người sai, không có tiến được. Cuối cùng của những vị đó là bệnh hoạn, không cứu được. Tại vì nó không hiểu nó, nó không biết thương nó, nó không biết xây dựng cho chính nó, rồi nó cứ bông lông ba la, không biết làm được cái việc gì, rồi tới chết vậy thôi. Hiểu lý thuyết của ông Phật này, hiểu lý thuyết của Chúa, hiểu lý thuyết của ông Thần kia, mà rốt cuộc không hiểu khả năng tiến hóa của chính mình thì kể như không! Phải hiểu khả năng tiến hóa của chính mình, mình đi nhanh hơn, hiểu rõ hơn, mà thực hiện tốt hơn. Chúng ta mới thấy rõ cái nhiệm vụ hiện diện tại mặt đất để làm gì. Khả năng con người là cái gì? Ánh sáng trong tâm thức

mọi người đều có.

Mọi người có cơ hội thức tâm, tự sửa, tự tiến, mọi người càng sửa thấy mình càng sai. Quá khứ sai nhiều quá, bây giờ phải tu nhiều hơn, phải sửa nhiều hơn, thì mới có kết quả. Cho nên nhiều người dũng mãnh bỏ hết sự nghiệp đi tu, vì nó có một cái sự nghiệp siêu nhiên của Trời Đất đã hình thành cho chính nó. Nó không có khả năng để khai thác, để tận hưởng cái niềm vui của Trời Đất đã ân ban, nó thấy nó là một tội hồn chưa tiến hóa nổi. Hồn biết làm chủ cái thể xác mới thật sự là người tu. Hồn không biết làm chủ cái thể xác, thì tạo cảnh bơ vơ cho nội tạng. Sự vận hành của cơ tạng không điều hòa, thì bệnh hoạn sẽ xảy đến, và nạn tai sẽ đến rất dễ dãi vì trược hút trược. Chớ nhiều người giàu có đi trên cái xe bảnh bao nhưng mà bị đụng xe chết, là trược hút trược. Nhiều người hồi nào giờ không có tiền, không có trúng số, mà trúng cái bạc triệu mua xe hơi chạy hai ba vòng đụng cái chết mất. Tại vì có tiền nó mới có tham, có tham nó mới có tính, có tính nó mới có trược. Càng tính càng trược nó mới hút trược. Đụng xe chết; chớ hồi nào giờ tôi nghèo khổ làm ruộng ăn, tôi đâu có bệnh gì đâu, đâu có bị nguy hiểm đâu. Mà từ ngày tôi trúng số mua xe hơi đụng cái rầm chết; thấy rõ trược và thanh chưa?

Cho nên người tu dũng mãnh tu, hiểu đường lối rõ ràng. Tu chỉ có giải đi tới thanh nhẹ, thì không có trược lấy gì mà hút trược. Đó là chứng minh chúng ta sẽ bớt nạn

và giải được nghiệp, lúc lâm chung bớt khổ đi. Trước khi chết rồi đứng một bên cái xác, tiếc uổng thấy những người đó rất tội nghiệp. Muốn ăn năn, muốn hối sửa, nhưng mà trễ rồi là phải đi học trở lại hết. Cho nên ở thế gian, muốn làm có tiền cũng phải đi học cái nghề chuyên môn mới có tiền. Ở địa ngục muốn tiến hóa tới một cảnh giới đẹp, cũng phải học khổ vô cùng, mới tiến tới cái sự thanh nhẹ ở bên trên.

Đêm đêm chúng ta lo tu. Người đời nhìn thấy chúng ta khổ, thấy ngồi đó. Thấy ngồi một cách ề ạch khổ cực lắm. Nhưng mà nó dầy công làm, nó sẽ ổn định ra, thì lúc ổn định rồi mới thấy cái giá trị của Trời Đất. "Thuận thiên giả tồn, nghịch thiên giả vong", là thấy được giá trị của Trời Đất. Chúng ta mới theo cái giá trị đó mà tiến hóa tới sự thanh nhẹ, nhiên hậu mới cộng hưởng được nguyên lý của Trời Đất. Người đời không thấy nghịch lại, không bao lâu rồi cũng bệnh nan y cũng chết, là tại vì nghịch không có thuận.

Người tu Vô Vi phát triển ra mới thấy thuận là cần thiết, nghịch là vong, hại chính mình thôi. Tìm đường hẻm đi là nghịch, khai mở tu tiến là đi đường lớn, đi xa lộ, tiến thẳng, tiến nhanh hơn trong trực giác của chính mình; chớ không có còn lệ thuộc ảo ảnh nữa, mới thật là người tu Vô Vi. Vô Vi : ở đời nghe không hiểu và ít người hiểu; là tại vì ai cũng lo tiền, lo tranh chấp, lo địa vị, học cho giỏi, có vị trí tốt, rồi có tiền nhiều thụ lợi cho nhiều tạo họa cho

chính mình mà không hay! Lúc còn đi học, nói tôi thành tài, tôi ra tôi phục vụ người nghèo, nhưng mà khi mà làm có tiền rồi đâu có biết người nghèo nữa. Nó từ trong cái gốc nghèo mà ra, nó tưởng nó là sang hơn hết, nó là hay hơn hết.

Con người mới tu cũng vậy. từ trong cái gốc tăm tối mà thức tâm một chút mới đi tu. Tu đạt được rồi cho ta hay, thế giới chỉ có ta là thứ nhứt thôi. Người khác không có nữa, điều đó nó là sai lầm! Thế gian không có ai tài hơn ai, thức tâm hiểu được, sửa được mình là phước của chính phần đó thôi. Không có cái gì mà hay hơn người khác được. Cho nên chư Phật cũng chưa có xưng danh, chưa có nói là ta hay hơn người, mà chỉ con ma nhập xác xưng Phật hay nói đông, nói tây, nói đủ thứ: Ta sẽ đọa người xuống địa ngục, rồi này kia kia nọ..., là nói dóc. Chính nó đã đọa nó xuống địa ngục mà nó không hay! Nó còn muốn đọa người này, đọa người kia, muốn ếm người này, muốn ếm người nọ, mà chính nó đã ếm nó mà nó không biết! Rồi tưởng đâu học được một, hai điệu bùa là hay lắm, người khác không biết. Người ta biết người ta không thèm học, mà học không đánh đâu, học làm chi, mà làm. Học được bùa rồi không có hại được ai. Nếu hại người tức là hại mình, không có tiến bước được, học làm gì cho khổ. Còn học tướng số để chi? Nói chuyện bề ngoài không, bên trong không sửa!

Cho nên cứ cấm đầu tu Vô Vi một thời gian, rồi đi

kiếm thầy tướng coi, coi thử có trúng không? Không có trúng đâu! Năm nào cũng nói là hỷ sự. Rồi đủ chuyện, mà rốt cuộc người tu đâu có gì đâu, lúc nào nó cũng có hỷ sự. Hỷ sự là vui. Nó biết nó được đạt được quân bình được sáng suốt, tránh được sự phiền muộn của tình đời là nó vui rồi.

Chương Kinh 36

Mình yên tận độ tình duyên quý
Thực hiện tâm lành chẳng nghĩ suy
Ban chiếu không ngừng tâm đạt thức
Cùng chung xây dựng đạo tâm tùy

"Mình yên tận độ tình duyên quý":

"*Mình yên*", có thanh tịnh, thì mới *tận độ*, mới cảm thức "*tình duyên*"của Trời Phật là "*quý*".

"Thực hiện tâm lành chẳng nghĩ suy":"

Cứ theo con đường đó phát triển thì tâm tự nhiên nó hướng thiện khỏi lo âu.

Ban chiếu không ngừng tâm đạt thức":

Từ bi luôn luôn lúc nào cũng ban chiếu không ngừng, tâm chúng ta càng ngày càng hiểu được chính mình.

"Cùng chung xây dựng đạo tâm tùy":

"*Cùng chung xây dựng*", phát triển trong nội thức của chính mình. Thì "*đạo tâm*" tùy đường tiến, xuất phát ra. Mỗi ngày một chút "*tùy duyên*" tận độ. Tự tu, tự tiến, tự hành, tự đạt rất rõ ràng, nếu chúng ta không chịu tự tu

thì không bao giờ tiến. Không hành thì không bao giờ đạt, duyên lành lúc nào cũng đến với chúng ta, nếu chúng ta hướng về cõi thanh, và thực hành tiến về thanh tịnh, thì luôn luôn sống trong duyên lành tốt đẹp. Phát triển được tâm từ bi mới phát triển được. Đại Bi đã quang chiếu cho chúng ta không ngừng nghỉ, và tâm chúng ta càng ngày càng hiểu chiều sâu của tâm đạo hơn. "*Cùng chung xây dựng đạo tâm tùy*": Mọi người cùng tu cùng tiến; chính bản thân chúng ta vạn linh cũng đồng tu, thì cái *đạo tâm* sẽ bừng sáng. Khi đạo tâm bừng sáng rồi, là duyên đạo sẽ tràn ngập, sống trong đạo không có gì nguy hiểm. Không tiếp tục phá quấy lấy chính mình; chỉ xây dựng và phát triển tới vô cùng, thì bớt sự nguy hiểm và tai nạn của tình đời.

Chính mình mới có khả năng sửa tiến cho chính mình, chớ không có một người nào giúp chúng ta được đâu! Chúng ta đã cảm thấy hoàn cảnh là ân sư. Mọi sự kích động mà chúng ta biết lấy oán làm ân, thì mọi việc sẽ được lắng trong và tiến hóa nhanh nhẹ về với giới thanh tịnh, thức tâm tu hành. Mỗi người ở thế gian mặt đất này đều tham dâm. Trước hết trai lớn lấy vợ, gái lớn lấy chồng, là tham dâm mà thôi. Từ cái tham dâm nó kích động và phản động mới tìm ra lãnh vực thanh tịnh mà tu. Thì mọi người cuối cùng phải tu, phải trở về Vô Vi. Chuyện lớn làm thành nhỏ, chuyện nhỏ làm thành không, là giờ phút lâm chung ai cũng muốn tha thứ cho nhau. Dù nói một câu đụng chạm tự ái của đối phương, chúng ta cũng muốn

ăn năn sám hối. Cho nên tu, từ ở gốc nào cũng được tu. Nếu hiểu được mình là rất dễ tu. Càng tu càng thấy sự sai lầm của mình. Nhiều người sai mà vun bồi cái sai, thành dày đặc thành một vách tường tự ái, khó giải quyết tâm linh. Càng ngày càng đắm chìm trong dục vọng và không tiến bước được nổi là vậy! Còn tu thanh tịnh, dẹp bỏ tự ái, thì mọi việc sẽ tiến triển tốt, còn một giây phút nuôi tự ái là không có bao giờ tiến triển được.

Càng ngày cảm thức ta là nhẹ, ta là Không, tức là ta sẽ sáng suốt, còn ôm lấy cái ta cản ngăn mọi sự tiến hóa của tâm linh, là một tội hồn tại thế gian. Xây dựng sửa mình tiến hóa, thì tâm linh nó mới bừng sáng, không chịu xây dựng, không chịu sửa mình thì tâm linh không bừng sáng. Tự ái cao ngút tức là cái mồ đang chôn thân, giam hãm trong một cái giới nào, không có phát triển được. Thường xuyên niệm Phật co lưỡi răng kề răng thường xuyên niệm Phật thì thức hòa đồng nó mới mở. Huyền bí nội tâm nó mới bừng sáng.

Tu là phải hành, hành trong thầm kín, chớ không phải hành về áo mão được. Tu là tu tâm dưỡng tánh, khai mở trí tuệ mới thật là người tu. Tu mà không hành thì tâm làm sao phát triển? Sợ đời thì cũng không có phát triển, có đời mới có đạo. Nhờ đời kích động đưa chúng ta đến chỗ thanh tịnh, mà không biết giá trị của ân sư và thực hành để tiến bước. Gia đình của chúng ta là ân sư luôn luôn kích động và phản động, mà chúng ta hiểu được

chính chúng ta, rồi chúng ta mới đem lại niềm vui cho gia cang hòa ái tương thân. Càng ngày càng ổn định, gia đình trên nói dưới nghe, dưới nói trên nghe, thì cuộc sống rất an vui.

Vợ chồng cha con sum họp, mỗi người một chút là ăn không hết; đâu cần phải làm giàu. Có khỏe mạnh là chúng ta là người giàu rồi. Đời đạo rõ rệt. Có xác, có tâm, có hồn và xác là phát triển tâm linh. Chúng ta là người giàu có hơn người phàm rồi. Chứ cuối cùng chúng ta, một đồng xu cũng không mang ra khỏi quả địa cầu được, thì chúng ta phải nuôi dưỡng những gì lấy của Trời xây dựng, để tương lai giờ phút lâm chung có cơ hội đi lên, thay vì đi xuống. Mà trọn lành mới đi lên. Lúc sống chúng ta thấy ta càng ngày càng nhiều là càng quý. Hiểu được mình là hiểu được Phật. Hiểu được mình là hiểu được Trời. Hiểu được mình là hiểu nhân loại. Hiểu tất cả trong tình thương xây dựng, mở thức hòa đồng, tự tu tự tiến trong thanh nhẹ, mới giải quyết được trận đồ tâm linh của chúng ta, đã và đang bị kẹt nhiều kiếp rồi, chứ không phải mới đây.

Thành tâm tu sửa là sửa lấy chính mình thôi, không có sửa được ai. Chỉ có lo tu để ảnh hưởng người kế tiếp. Người kế tiếp thấy được người tu lập hạnh tốt muốn học theo, noi theo con đường đó để tu, là người sẽ được giải thoát. Cho nên làm một việc cho tất cả mọi việc, càng tu càng tiến, càng dìu tiến được mọi nơi mọi giới.

Đức Thích Ca trước kia tu có một mình. Sau này đồn đãi rồi người ta mới đến gặp Ngài càng ngày càng đông. Một lần thuyết giảng, biết bao nhiêu người tới nghe để thức tâm, về để ăn năn sám hối, rồi tự sửa tâm thân của chính mình mà tiến hóa. Do ai? Do sự dày công tu học của Ngài. Rồi bây giờ chúng ta muốn biết, muốn hành đạt như Ngài thì phải có dày công. Quyết tâm và dày công tu học mới tiến được. Nếu chúng ta không quyết tâm và không có dày công, thì không có bao giờ tiến được.

Hành trong khổ mới tiến. Người đời nói khổ, chớ kỳ thật ta sửa được, tháo gỡ được, là ta sung sướng hơn người ta. Ở thế gian, họ thấy một khổ nhục, này ăn chay khổ cực quá, ăn cơm với muối khổ cực quá, ăn cơm trái cà khổ cực quá. Thấy nó khổ nhưng mà nó sướng vì nó giải được. Còn thấy sướng nhưng mà khổ. Càng ngày càng chồng chất nghiệp duyên thù hận trong nội tâm, ăn thịt, ăn cá, ăn tùm lum hết, rồi chồng chất nghiệp trong nội tâm giải không kịp.

Cho nên, những người chưa tiếp xúc được nguyên khí không nên ăn cá thịt. Tiếp xúc được nguyên khí, thì mình có cơ hội giải được, cứu được không sao. Cho nên phải cần cái pháp luyện một thời gian, rồi lần lần đi tới tùy giới tận độ, tự do tận độ quần sanh không sao. Không tiếp xúc được nguyên khí mà tu cái gì? Căn bản sự sống của mình là nguyên khí, tiếp xúc được nguyên khí, mới có cơ hội vun bồi nguyên khí dồi dào. Mắt sáng tâm minh

vui hòa với thiên giới, thì thật sự thoát khỏi cảnh địa ngục. Lúc sống chúng ta chứng minh được chúng ta thoát khỏi cảnh địa ngục. Vì ngày ngày đêm đêm phát triển niệm Phật, trung tim bộ đầu có luồng điển rút, càng ngày càng rút mạnh. Rút mạnh là chứng minh chúng ta rời khỏi thể xác dễ ợt, không có gì khó khăn, phải hành mới có.

Còn sống mà không biết đường đi, thì chết rồi cúng để cho lên thiên đàng, chừng nào mới đi được? Sống mà nó còn chưa hiểu đường đi, rồi cúng làm sao nó đi được? Nó phải đi, nó phải hành; cũng như bây giờ ở thế gian, phải lái xe mới có bằng cấp, mới hiểu đường, còn nhờ người ta chở thét rồi cũng không hiểu đường đi đâu. Phải tự mình làm cho chính mình mới có kết quả tốt. Ở cái xã hội công bằng hiện tại là mọi người phải tự làm, tự tiến, thì tinh thần phục vụ nó mới cao.

Biết được hồn phục vụ thể xác, thì xác mới yên; mà ngược lại, không hiểu tưởng là xác phục vụ cho hồn là sai rồi. Hướng ngoại, cái xác là tạo sóng sông mê mà thôi. Thoa phấn đánh son, bận áo tốt là để cho người ta mê. Mê hoặc người ta thôi, chớ sự thật cái tâm chưa tu là chưa biết gì. Cái tâm chưa sửa mà chưa biết giải tiến cho chính mình, trong cái nguyên lý khứ trược lưu thanh, thì vẫn bị ô nhiễm, trần trược, tham lam như người thường không có gì khác.

Chương Kinh 37

Tâm tùy ý thức chơn tâm tiến
Thức giác bình tâm tự tiến xuyên
Trí ý không ngừng trong phát triển
Tâm hành chơn pháp tự mình yên

"Tâm tùy ý thức chơn tâm tiến":
Tâm tùy duyên ý thức thì chơn tâm nó mới tiến.

"Thức giác bình tâm tự tiến xuyên":
Khi mình hiểu được thì quân bình bên trong nó khai triển, thì mình mới vượt qua những khổ nạn, "*tự tiến xuyên*".

"Trí ý không ngừng trong phát triển":
Cái *trí ý* chúng ta không ngừng niệm Phật, không ngừng hành pháp, thì luôn luôn ở trong "*phát triển*". Chỉ có người nghèo nó cứ than nghèo hoài. Không chịu làm việc, thì chắc chắn nghèo, nghèo suốt kiếp. Chịu làm thì không bao giờ có nghèo. Chịu tu là không bao giờ không tiến. Tu càng nhiều thì tâm linh càng phát triển. Mà đúng pháp hay là không? Cái pháp khứ trược lưu thanh thì được, mà cái pháp ỷ lại là không được. Nhờ đỡ này kia kia nọ là

không được. Cầu xin cúng quảy là không được. Lúc chết là cũng ở trong cái giới thấp kém thôi, không có tiến hóa nổi lên trên cao đâu! Không hòa không hội nhập với ánh sáng đại bi được.

"Tâm hành chơn pháp tự mình yên":

Cái tâm chúng ta hướng về con đường chơn chánh mà hành sự thì tự nhiên nó phải yên. Nó yên nó mới vui. Nó vui nó mới tiếp tục hành. Càng hành càng cởi mở. Càng hành càng thức giác. Càng hiểu cái giá trị nguyên khí của cả càn khôn vũ trụ là một văn chương sống động nhứt trên mặt đất này để cứu vớt tất cả quần sanh. Lửa của Trời đâu có tính tiền bạc gì. Người nào cũng đến đó mượn nguyên khí để tu sửa. Càng mượn thì chúng ta càng thấy luồng điển của Đại Bi chiếu diệu cho chính chúng ta.

Không đi lên làm sao thấy rõ cái nguyên lý của Trời Đất đã hành sự cứu vớt quần sanh. Dùng lý luận suy tư đều giới hạn làm sao tiến tới được. Chỉ hành mở, nó mới tiến tới một phần thôi, cũng không chắc gì toàn diện nhưng mà tâm thân được an lạc. Chịu tu, chịu thiền, thì chắc chắn phải có kết quả tốt. Thiền mới thật sự là tu. Lý thuyết không phải thật sự tu. Người áp dụng lý thuyết nói đạo giảng kinh Di Đà, chưa hiểu mình, giảng trật lất ra ngoài. Không hiểu lục căn lục trần là cái gì. Không hiểu tại sao ông Phật nói tiếng như vậy, mà người ta nghe người ta cảm động. Tại vì nó không hành, làm sao nó hiểu nguyên khí của Trời Đất mà nó cảm thức lời văn của ông Phật. Nó

nghe chơi ỷ lại, rồi chết nó cũng vậy đó thôi, không có tiến tới nữa, phải đi học lại hết.

Tu phải tu cho đúng. Hành phải hành cho đúng. Chớ thấy người ta thấy mình tu ăn chay khổ cực, rồi người ta thương, rồi tưởng đâu hay, không phải đâu. Mình phải sửa mình mới tiến được, không sửa không tiến được, đừng nghĩ chuyện bề ngoài. Chuyện bề ngoài không cứu giúp cho người thật tâm tu. Người thật tâm tu là phải phát triển nội thức của chính mình, mới kêu bằng đắc tâm. Không phát triển được nội thức của chính mình là hoang phí cho một kiếp làm người không biết được tâm linh. Không biết được tâm linh thì không có bao giờ có cơ hội tiến tới. Chỉ có thụt lùi trong cái cố chấp, chậm lụt của chính mình, không hiểu được chiều sâu của đạo tâm. Cũng nói, nhưng mà hiểu không được cái chiều sâu. Nói cạn sợt là hay lắm, nhưng mà nói chiều sâu của tâm đạo lại không biết, là tại vì thiếu hành.

Sợ đụng chạm: thiếu hành! Phải biết sự kích động và phản động là ân sư. Chúng ta nên thanh tịnh, chấp nhận, học hỏi thì chúng ta mới tiến. Không thanh tịnh chấp nhận học hỏi làm sao tiến được? Trời Đất đã hình thành cho chúng ta một gia đình yên ổn, chỉ có hành sự mà thôi, hành sự tốt đẹp. Người ta, nhơn có nhơn đạo, phải hành sự đối đãi với nhau phải tốt. Đối đãi trong gia cang nhiều khi hằn học, làm gì có đức, làm gì có nhơn đạo!

Phải hòa ái tương thân, cùng chung phân giải thì cái gia đình nó mới tốt. Cái đó là thiên tánh rõ ràng. Chịu tu thì thấy rõ thiên tánh. Thiên tánh lúc nào cũng phong phú dễ tha thứ và thương yêu. Còn lý luận của thế gian thì giới hạn, lý này lý nọ giới hạn, khó tha thứ và thương yêu. Thiên tánh khai triển được thì mới thật sự tha thứ và thương yêu.

Dẫn tiến mình và ảnh hưởng người kế tiếp, mới thật là người chịu tu. Chịu khám phá, chịu khai thác lấy chính mình mới thật là người tu. Một của cải cuối cùng của Thượng Đế đã ân ban trong một kiếp làm người. Nếu không chịu sửa tiến thì không có lối thoát. Cuối cùng chúng ta không có đường đi. Rồi đồn đãi là tận thế nầy kia kia nọ. Kỳ thật ta sẽ bị tận thế, là vì xác chúng ta ta không lo, tâm chúng ta ta không phát triển. Trí ý lu mờ là tận thế đó thôi. Rồi đâm ra truyền thuyết đủ mọi chuyện làm cho người, con người càng ngày càng yếu. Thần kinh càng ngày càng yếu, hết muốn làm việc. Tận thế rồi tôi làm việc làm chi nữa. Tận thế tới nơi rồi làm chi? Nhưng mà thiên cơ là để làm gì? Để giáo dục tâm linh, để mọi người phải hướng thiện, biết mình nhiều hơn, nhiên hậu mới biết được Trời Phật mà tu tiến. Trời Phật luôn luôn sống trong khổ. Ánh sáng luôn luôn phải phục vụ và chiếu cho những nơi tăm tối, để tự nó phát triển lên.

Dưới thế gian nầy trước kia đâu có đèn điện; có mặt trời mặt trăng. Có mặt trời, mặt trăng, cái óc con người

mới nghiên cứu ra một nhà máy, phát điện. Bây giờ chúng ta có điện đầy đủ, mà trước hết thì do đâu? Do đá chọi đá, phát ra lửa mà thôi, rồi từ đó mới nghiên cứu ra điện. Chớ kỳ thật là trong tự nhiên và hồn nhiên đã có ánh sáng. Ngày hôm nay chúng ta có sự hiện diện tại thế gian nầy, chúng ta đã có ánh sáng trong nội tâm. Thiếu thanh tịnh không thấy thôi. Nếu chúng ta thanh tịnh, chúng ta có thấy được, thấy rõ rệt. Khi thấy được chúng ta mạnh khỏe lắm. Chúng ta biết được đường đi chúng ta là vô cùng không bị giới hạn. Làm sao có được sự thanh nhẹ đó? Chỉ hành pháp, khứ trược lưu thanh, hòa hợp các giới, tạo thành ánh sáng tốt đẹp. Sống lúc nào cũng an yên và vui tươi, nhìn tranh trời mà tác thơ trong một cách vui sống. Chỉ có điển mới là vô cùng. Điển mới tiến giải tất cả mọi sự trong nội tâm. Điển mới là trường tồn. Vật thể chỉ giới hạn trong một lúc nào thôi rồi cũng phải tan rã, mà phần điển sẽ hội tụ tùy theo khả năng, trình độ tu học của nó. Phát triển đến đâu nó sẽ hội nhập vô đến đó.

Ánh sáng nhiều từng lớp, ánh sáng vô cùng như vậy đó, mà tiến lên. Đạo vốn Không, là ánh sáng mà thôi. Xác của chúng ta cũng vốn Không, mà hai luồng điển Âm Dương của chúng ta hội tụ được rồi bừng ra ánh sáng. Ánh sáng thì chỉ hòa hợp với ánh sáng mà tiến hóa thôi, không còn chia rẽ, không còn hận thù. Mới thấy rõ cái giá trị chung sống hòa bình là phải hiểu lấy chính mình, mới có cơ hội chung sống hòa bình. Nếu mà không hiểu lấy chính mình, làm sao có cuộc sống hòa bình. Càn khôn, Vũ Trụ Quang đang quang chiếu cho mọi người. Mọi người

cộng hưởng Vũ Trụ Quang, nhưng mà quên đi Vũ Trụ Quang. Tưởng ta là hay, ta là giỏi, ta là hơn hết, ta là trường cửu, ta không bao giờ chết, ta là một võ sĩ mạnh lắm mà, nhưng mà rốt cuộc rồi cũng phải bị cancer.

Con người tới già, tới lớn tuổi là phải bị cancer. Cái gì cũng bỏ miệng, rồi lần lần dồn cục và không có phương cách giải. Còn Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp thì ngày nào ăn bây nhiêu, thì tối phải giải bấy nhiêu. Có đường hướng khứ trược lưu thanh để giải ra. Độc tố đâu có tích trữ mà dồn cục để sanh bịnh nan y. Nếu hành đúng thì không có, hành không đúng thì tới tuổi đó cũng phải chịu như vậy mà thôi.

Tham ăn, người người đều tham ăn. Tham sung sướng, dâm tánh bành trướng phá hoại cơ tạng mà tưởng là ta làm điều lành. Biết sửa mình, biết hướng về thanh tịnh để thấy rõ chính mình kêu bằng minh tâm kiến tánh mới sửa tiến được. Cái câu minh tâm kiến tánh có từ lâu rồi, nhưng mà mấy ai được minh tâm kiến tánh? Không chịu sửa làm sao biết minh tâm kiến tánh! Ở trong nhà, chúng ta biết nấu ăn, lò điện hư chúng ta biết sửa, thì chúng ta hiểu rõ hơn. Còn không biết nấu ăn, không biết sửa, ngồi đó nói lý, sai người ta, thì rốt cuộc mình không biết cái gì hết đó! Mình bằng lòng làm, bằng lòng phục vụ thì mình mới hiểu được, còn không bằng lòng làm, không bằng lòng phục vụ, không bao giờ hiểu được cái gì hết! Mỗi mỗi nó đều có nguyên lý của cuộc sống. Mỗi mỗi đều có nguyên lý sanh trưởng của chính nó.

Chương Kinh 38

Mình yên tự thức chẳng than phiền
Gieo họa do mình sống khó yên
Trí tuệ phân minh đường tiến hóa
Hành thông chơn pháp chẳng lụy phiền

"Mình yên tự thức chẳng than phiền":
Khi tâm thức quân bình, không còn than phiền nữa.

"Gieo họa cho mình, sống khó yên":
Mà mất quân bình, rước động loạn vô, gieo họa cho mình, sống khó yên.

"Trí tuệ phân minh đường tiến hóa":
Trí tuệ chúng ta *phân minh* đời ra đời, đạo ra đạo, *tiến hóa* rõ rệt.

"Hành thông chơn pháp chẳng lụy phiền":
Giờ giấc công phu thực hành phương pháp rõ rệt, khai triển trung tim bộ đầu kêu bằng "*chơn pháp*", không còn sự "*lụy phiền*", lo âu, buồn bực nữa. Tu thì phải phát triển, phát triển nơi nào? Phát triển luồng điển nơi trung tâm bộ đầu, liên hệ với sinh lực cả càn khôn vũ trụ. Cuộc sống

của chúng ta lúc nào cũng an yên và tự thức. Dấn thân hành pháp mới rõ pháp lực. Nói pháp không hành pháp, thì không bao giờ có pháp lực.

Tu bên ngoài không bao giờ có pháp lực. Tu bên trong tự khai triển tất cả những sự tăm tối sẵn có của chính mình. Qui một, hòa hợp với cả càn khôn vũ trụ. Tiến tới sự thanh tịnh sáng suốt ở Bên Trên, thì nhiên hậu mới thật sự nhận được diệu thanh pháp tướng, mặt mày cũng khác, thay đổi. Nhận được sự diệu thanh của Trời Đất thì mặt mày tươi trẻ, chứ không có buồn lo.

Con người mau già là tại vì lo chuyện đời, lo chuyện không cần thiết, bỏ quên sự cần thiết, không phát triển duyên dáng tốt đẹp như tình Trời khai triển hằng ngày, hằng giờ, hằng phút. Nhờ nguyên khí mà sống động, và tâm thức chúng ta không được nhẹ nhàng, không hòa hợp với sự nhẹ nhàng thì mất vị trí tươi sáng của chính mình. Tâm thức chỉ có buồn khổ mà thôi.

Tu bước vào điển giới mới thật là tu. Đường đi vô cùng, tâm tưởng sự thành, mới kêu rằng tiến hóa. Còn ở thế gian muốn cái gì, cầu xin, bói quẻ đủ chuyện hết. Rốt cuộc rồi cũng thất bại ra đi mà thôi! Chính ông thầy bói cũng phải chết, không làm được cái gì. Thậm chí tới một vị bác sĩ phân tách tất cả cơ tạng của con người, nhưng mà cuối cùng cũng phải ríu ríu ra đi không làm được cái gì cho chính mình. Kể những chuyện vá víu ở tình đời.

Sống một cuộc đời chỉ làm chuyện vá víu đắp qua đắp lại, rồi chết mà thôi, không làm được cái gì hết!

Sự thật khai thác là chính mình khai sáng lấy chính mình, thì mới có cơ hội tự cứu. Thấy rõ mới chịu ăn năn sám hối. Chưa thấy rõ thì chưa chịu ăn năn sám hối. Hiểu được chính mình là một khả năng trong cả càn khôn vũ trụ, thì bằng lòng xây dựng sự phát triển của khối óc. Không thấy, không hiểu được thì không bằng lòng, thì rước sự ô nhiễm, tạo sự cực nhọc cho nội tâm và không phát triển. Lo âu, lo đủ thứ mà không biết lo chuyện gì mà nói tôi lo. Lo thét rồi đổ thừa lo cho gia đình, lo cho vợ, lo cho con, không phải vậy!

Cuộc sống mình đang có ở đây ai cho phải hiểu, do đâu mà có. Yếu tố nào mới đưa cho tôi tới chỗ vui tươi, khỏe mạnh, thì tôi phải nuôi dưỡng cái đó để tiến hóa mới là đúng. Còn hướng ngoại, thấy ai cũng hay hơn mình, đó là chứng minh mình trì trệ. Không chịu khai thác lấy chính mình, mới thấy người khác hay. Mình bằng lòng khai thác lấy chính mình, thì chẳng có ai hay ở thế gian này. Người nào chấp nhận, tự khai thác của cải cuối cùng của Thượng Đế ân ban là thể xác này. Khai sáng lấy chính mình, qui về trật tự cả càn khôn vũ trụ, thì thấy cái sự sống chúng ta lúc nào cũng sống động và lớn rộng thanh nhẹ; chớ không phải lệ thuộc trong sự chấp mê mà buồn tủi khó tiến.

Nhiều người tin Chúa, tin Thượng Đế, nhưng mà chỉ có giữ cái tin không, mà không có hành thì cũng như không. Tôi tin ông đó là Thượng Đế mà tôi đã bao giờ thấy đâu! Mà thấy là thấy cái gì? Thấy cái khả năng, hạnh đức, dấn thân tận độ của Thượng Đế tôi phải thấy. Đấng Toàn Năng, tôi phải thấy sự dấn thân của Ngài thì tôi mới nhận được những gì của Ngài ban cho tôi, để học và để tiến. Khả năng của Ngài là cái gì? Sự thanh nhẹ vô cùng và tận độ vô cùng!

Cho nên nhiều phần điển xuống cũng xưng danh Cha, mà điển chơn chánh thì nói : con vui thì cha vui, mà con khổ là cha khổ. Luồng điển đó mới là luồng điển hòa đồng thật sự, xây dựng tiến hóa. Còn những luồng điển hăm "đọa địa ngục" là không có chơn chánh! Chơn chánh là xây dựng đi lên, không có sự trách móc. Cho nên sự diệu thanh của Thượng Đế, của Đấng Toàn Năng thì nơi nào cũng có hết, chứ không phải đợi Ngài trở lộn lại mặt đất đâu. Lúc nào cũng ban chiếu cho mặt đất, cũng xây dựng cho quần sanh tiến hóa trong chiều hướng kích động và phản động. Ngài đã đặt thẳng cái máy đó trong khối óc của mọi người. Nhưng mọi người không chịu dấn thân, thì làm sao thấy được cái cơ giới tinh vi của Thượng Đế đã đặt trong khối óc của mọi người. Ở đời này cho đi học thấy rõ không. Bài toán nào mà trở về không, thì bài toán đó mới là đúng. Bài toán nào không có thể trở về không, là trật rồi. Có dư cũng là trật rồi. Tất cả phải qui Không, nó mới đúng đường tiến hóa. Ôm chấp là không có đúng

đường tiến hóa. Lúc đó, chúng ta mới thấy rõ cái hồn với cái xác khác nhau.

Cái hồn là làm chủ cái xác, chớ cái xác không làm chủ được cái hồn. Cái xác chỉ tạo sóng sông mê, tô điểm bên ngoài để cho mọi người mê theo; nhưng mà không giải quyết được, rốt cuộc thầy trò cũng phải ở tù để học lại. Giam trong khổ cực mới bằng lòng học và tiến, cho nên thế gian gọi có địa ngục là vậy. Người tu phải cảnh tỉnh lấy chính mình. Hiểu đường tu và thực hành cho đứng đắn thì mới có cơ hội giải quyết được.

Pháp nào ở thế gian cũng do Thượng Đế ân ban để dẫn tiến tâm linh mà thôi. Loại xe nào chạy ở giữa xa lộ, thì xe nào cũng chạy về đến nhà được. Nhiều hiệu vậy thôi, chung qui nó có bây nhiêu công chuyện đó. Xe nó quân bình, điện năng đầy đủ, nước non đầy đủ, thì nó chạy tốt. Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ vận hành tốt đẹp thì nó chạy êm ả mà thôi. Khi chúng ta ngồi trên chiếc xe mà ta hiểu được nguyên lý của Trời Đất, không khác gì đang ngồi trên tòa sen, dẫn tiến từ chỗ này đến chỗ nọ trong cái trật tự rất rõ rệt. Càng đi càng ở ngự trên chiếc xe đó mà hiểu được nguyên lý của Trời Đất sung sướng vô cùng, thấy thời đại càng ngày càng tiến. Sự đóng góp của con người càng ngày càng gần với nhau và chung lo cho nhau mới có ngày hôm nay. Phát minh tất cả những vệ tinh, lên lấy những khả năng gì của Trời Đất về phục vụ quần sanh. Như hiện tại, chúng ta nói điện thoại; vệ tinh từ trên trời chuyển xuống thế gian để cho con người xử dụng. Chuyện

đó thời xưa không nghĩ ra được, mà nghĩ được cũng bị chặt đầu. Ông vua nói là chuyện không có.

Cho nên, cần phải mở thức hòa đồng mới chịu học, chịu tiến. Người tu Vô Vi phải mở thức hòa đồng chịu học, chịu tiến. Pháp phải giữ pháp. Lo tu đêm đêm. Khi cái nào chúng ta cần học, nghe nó vô, mà Thiền cũng thấy, cũng nhớ, và cũng phát triển được, mới là thật sự học. Còn nghe không vô, thôi cái đó không phải tần số của chính mình. Mình phải chịu tu một thời gian nhiên hậu mình mới hiểu được, chớ mình không có vội chê người ta. Chuyện mình không thể hành được, người ta hành được là phải quý.

Cho nên, người tu trên mặt đất, gặp người tu chơn chánh là lúc nào cũng quý thương chớ không có bao giờ ghét bỏ. Tâm thức tự động nó như vậy. Người tu với người tu luôn luôn quý thương nhau. Còn người tu mà đi nói xấu người tu, cái đó là trình độ thấp kém! Chưa hiểu được chính họ, làm sao họ dám phê bình đối phương? Cái tội đó nặng lắm.

Từ xa xưa đến nay tất cả đã đi trong những sự lầm than và không có tự khai thác lấy chính mình. Cho nên, không có dũng mãnh. Không có đại hùng, không có đại lực, là không có đại từ bi. Gieo khổ cho suốt kiếp, rồi ríu ríu xuống địa ngục thọ tội mà thôi! Múa máy đủ chuyện, pháp thuật đủ chuyện, mà rốt cuộc không làm được cái gì

cho chính mình. Đó là tự dẫn sai mình, thiếu dũng mãnh. Dấn thân khai sửa, dẹp bỏ tự ái, thăng hoa tiến hóa tốt đẹp. Còn ôm tự ái không bao giờ học được một cái chuyện gì. Cứ nghĩ tôi già rồi, thằng đó con nít mà nó nói làm sao tôi nghe. Bây nhiêu đó mình thấy mình thua lỗ rồi. Một cái bông hoa mà người ta còn ca tụng thành văn chương tốt đẹp, huống hồ gì con người có khối óc là quý báu vô cùng.

Mọi người đều có một cái ý thức sáng tạo rõ rệt. Nếu chúng ta không có hòa đồng, làm sao chúng ta học hỏi và đúc kết được sự tốt đẹp của siêu nhiên đã ân ban từ bao nhiêu kiếp?

Chương Kinh 39

Lụy phiền vì bởi duyên chưa ngộ
Khổ trí cực tâm phải tiến vô
Đạo hạnh mù mờ không tỏ rõ
Trì tâm thanh tịnh niệm Nam Mô

"Lụy phiền vì bởi duyên chưa ngộ":

Luôn luôn bực nhọc, khổ cực, thương tiếc, là "*duyên chưa ngộ*".

"Khổ trí cực tâm phải tiến vô":

Lúc đó không phát triển được bực bội mới "*tiến vô*", đi tìm một lối thoát cho chính mình.

"Đạo hạnh mù mờ không tỏ rõ":

Cũng nói đạo, mà ssạo mù mờ không có rõ rệt.

"Trì tâm thanh tịnh miệm Nam Mô":

Lúc đó chúng ta phải biết sử dụng phần thanh tịnh của mình. "*Trì tâm thanh tịnh niệm Nam Mô*". Co lưỡi răng kề răng, ý niệm Nam Mô A Di Đà Phật để khai thông tuệ giác của chính mình, nhiên hậu mới được yên ổn. Như bằng không, thì chỉ có bán tín, bán nghi, không biết Trời

Phật là ai. Nếu có ông Trời, sao cho tôi khổ như thế này, cho tôi bơ vơ như thế này. Trách ông Trời nhưng mà không biết mình, không biết làm sao trách sửa dẫn tiến tâm linh của chính mình, là bị kẹt đó thôi. Trách ông Trời đủ chuyện. Rồi diệu thanh ban pháp của Đấng Toàn Năng khắp quả địa cầu lúc nào cũng nâng niu trong xây dựng. Đặt ra định luật hóa hóa sanh sanh để nuôi dưỡng quần sanh. Từ hột lúa cho đến cộng rau cũng đều là nằm trong định luật hóa hóa sanh sanh. Sanh, trụ, hoại, diệt và hồi sinh trên mặt đất này.

Chúng ta cũng vạn vật đồng nhứt thể, cũng bao nhiêu công chuyện đó. Phải hiểu cái nguyên lý đó thì sống nó an vui được. Còn không hiểu nguyên lý, là nói tôi có pháp, tôi hành pháp, pháp tôi cao hơn thiên hạ. Cái đó là vun bồi tự ái, tự đắc. Cống cao ngạo mạn khổ thêm. "Ta là hạng nhứt trần gian chẳng ai bằng ta". Cái đó là sai vô cùng! Đấng Toàn Năng chưa dám xưng. Để con người tự thức qua cơn đau khổ mới nhìn nhận đó là Đấng Toàn Năng. Diệu pháp của Ngài đang luân lưu trên mặt đất và dẫn tiến chúng sanh. Cái đó là có thể nói xưng là thứ nhứt, nhưng mà đâu bao giờ có sự hiện diện của Ngài xưng đâu!

Người thế gian vá víu được chút đỉnh tưởng là ta hay, xưng ta là số một, cái đó là trật rồi. Mỗi tâm linh đều là số một sáng suốt, xây dựng đi lên, mới có hòa bình. Đi lên mới hội tụ, đi lên mới có sự hòa bình thật sự. Thấy biển yêu của Thượng Đế mới vui hòa với các giới, cùng hành

cùng tiến. Dũng mãnh trong tận độ, mới thật là người tu vượt khỏi tầng ô trược, vượt khỏi sự xung khắc của ngũ hành. Thanh tịnh cảm hóa tất cả mọi sự kích động và phản động trong nội tâm. Tâm thức lúc nào cũng quân bình trong xây dựng và sáng suốt.

Qui nguyên giềng mối của Trời Đất thì mới hiểu sự thanh cao của Bên Trên. Cảm thông được sự thanh cao của Bên Trên, mới thấy sự nhỏ bé eo hẹp của trần gian. Cho nên con người không khai triển được tâm linh là con người ích kỷ. Muốn làm giàu cho chính mình, muốn cái gì cũng phục vụ cho mình, không bao giờ dấn thân phục vụ người khác. Đó là cái bản tánh ích kỷ, tự ái, eo hẹp tức là giam hãm phần hồn. Càng ngày càng khổ thêm, càng ngày càng rắc rối thêm, giải quyết không nổi.

Chạy con đường tiền, tìm cho đủ tiền. Có bạc tỷ đi nữa ngủ cũng không yên vì chưa quán thông được chính mình, chưa khai triển tâm linh. Chỉ ôm khổ mà tưởng giàu là mạnh. Của thiên trả địa mà đâu có ai giàu đâu? Làm cho có tiền bao nhiêu đi nữa, có bảnh nhứt cũng mua căn nhà cũng là trả lại mặt đất mà thôi! Có bảnh nhứt cũng mua chiếc xe hơi, cưới con vợ rốt cuộc con vợ cũng chết. Tiền tình duyên nghiệp cũng chôn vùi xuống đất hết trọi, rồi phần Hồn đi đâu? Nếu chúng ta bây giờ không chịu lo phần Hồn thì tương lai phần Hồn sẽ đi đâu? Sự sáng suốt của con người có thể thấy được. Bây giờ tôi không có lo tu tâm sửa tánh, không xây dựng tâm linh tôi, tôi đâu có vị trí.

Đi về Trời là chỉ có phần thanh nhẹ, điển quang thanh nhẹ, tâm linh sáng suốt mới đi về Trời được. Mà để chờ chết, tụng kinh, nó nói chuyện "cực lạc thế giới", nói chuyện đi về Trời không. Mà đâu bao giờ đi về Trời đâu mà dẫn về Trời. Đâu có biết đường đi. Cho nên chúng ta đêm đêm phải hành khổ để hiểu mình và thực hiện nguyên lý của Trời Đất, thì chúng ta mới có đất dừng chơn ở tương lai. Thấy tu không có làm gì, niệm Nam Mô A Di Đà Phật mà thôi. Đó là một chìa khóa duy nhất, mà biết cách niệm đúng niệm co lưỡi răng kề răng, là cái chấn động nó sẽ mở lục thông, chớ không phải chuyện giỡn.

Thì mở lục thông rồi có gì buồn phiền đâu! Biết rõ mình sống tạm an vui, dấn thân tận độ rồi sẽ ra đi, chớ mình có làm gì hơn thiên hạ đâu. Đi tới giai đoạn đó, là đã phá mê phá chấp rồi. Còn người đời họ không chịu đi tới giai đoạn đó, họ dấn thân trong tiền tình duyên nghiệp. Gia đình gặp nhau thì lý luận chuyện vợ con, tiền bạc, công ăn việc làm. Có bao nhiêu đó mà suốt ngày hai mươi bốn tiếng đồng hồ, nó trói buộc không khác gì còng số tám, không chạy ra khỏi được, lòng vòng trong cái đó không tiến hóa nổi.

Còn muốn tiến hóa thì chúng ta phải dứt khoát, sử dụng những cái gì trong nội tâm, nội thức của chúng ta có. Thì chỉ lấy cái nguyên lý của Nam Mô A Di Đà Phật mới khai thác nó ra. Nam là lửa. Mô là trong không mà có không khí. A là nước. Khí điển tương giao phát triển vô

cùng. Di giữ bền ba báu linh Tinh, Khí, Thần. Cơ tạng con người đang sống đây là nhờ Tinh, Khí, Thần. Chất tinh, hóa trụ cái tinh khí đó.

Hồn là đạo, xác là đời. Khi mà hồn sáng suốt thì xác được nhờ đỡ biết là bao nhiêu. Không ôm sự đòi hỏi, chỉ xây dựng trong chu trình tiến hóa mà thôi, mới thật sự giải khổ cho chính mình. Muốn giải khổ cho chính mình phải biết đường đi. Không biết đường đi là chỉ khổ thêm thôi! Cho nên nhiều xứ dân tộc ở thế gian này không có thể biết tu, cứ ham sống sợ chết, sát hại biết bao nhiêu thú vật, xương như núi, nhưng mà không cứu được mình.

Biết cái xác này ăn được ấm no nhưng mà không biết tu, không phát triển. Không đồng dẫn tiến tâm linh trong cơ tạng của chúng ta, thì chúng ta vẫn còn khổ, tăm tối, bít bùng. Không khác gì một người đang bị giam trong thùng sắt, không có phát triển được. Có khi vui khi buồn bất thường, khi nóng khi lạnh bất thường.

Tu là phải thức giác. Tu là phải nhịn nhục tối đa để hiểu nguyên lý của Trời Đất. Cho nên ở thế gian mà chúng ta học sửa được tánh tình như một vị Phật, nhịn nhục tối đa; ai mà ghét chúng ta? Nhịn nhục và bằng lòng xây dựng thì chẳng có ai ghét chúng ta cả. Càng nhịn nhục càng xây dựng tốt hơn. Thiếu tinh thần nhịn nhục là tự gạt mình mà thôi. Làm sao hơn được ai đâu ở thế gian này? Ông võ sĩ đánh một cái chết mười người, nhưng mà rốt cuộc rồi

ông cũng chết. Cái ông mà chế ra súng đạn, bắn lủng xuyên cơ tạng khối óc con người mà rốt cuộc ông cũng chết. Không hiểu tại sao không giữ được mình và không xây dựng được cho chính mình thì rất tủi thân.

Trời cho chúng ta đầy đủ, có mắt mũi tai miệng, có radar đủ thứ trong nầy, có máy tính toán tự động. Cái gì cũng tự động: toàn thân, khối óc và thể xác đều là tự động. Nhưng mà không biết sử dụng; không biết sử dụng là chỉ có hoang phí và tự hại mà thôi! Cuối cùng phải buông xuôi ra đi, thì phải thọ tội, vì Thượng Đế ban cho chúng ta đầy đủ, mà tại sao chúng ta không chịu xử dụng. Bây giờ nguyên khí của càn khôn vũ trụ đang hổ trợ cho nhơn sinh tiến hóa; mặt trời, mặt trăng phục vụ đường lối để cho mọi người thấy mà đi. Nhưng mà thiếu thanh tịnh, đâu nhận được cái nguyên lý đó mà sửa tiến? Phải cần sự thanh tịnh mới nhận được nguyên lý đó mới sửa tiến.

Từ thanh tịnh phát triển tới thanh tịnh vô cùng, là ánh sáng diệu thanh Bên Trên dìu tiến chúng ta không có giờ phút nào bỏ. Trời Phật luôn luôn nằm trong cái nguyên lý tận độ. Chúng sanh không phát triển đi lên làm sao Ngài độ. Cho nên thế gian hiểu một góc, rồi đâm ra nắn hình, nắn tượng. Tưởng đâu Ngài ở đó là Ngài độ cho chúng ta. Không phải đâu. Ngài đã thoát cái cảnh đó, rồi đi lên trên mới tròn trịa tốt đẹp như vậy, mà chúng ta không thoát được cái cảnh trần gian đi lên trên, thì làm sao Ngài độ cho chúng ta được? Hộ độ chỗ nào? Khi chúng

ta đến đó chẳng thấy ai, nhưng mà đầu óc chúng ta sáng suốt và hiểu nơi này là nơi nào. Trong tâm phân định thanh trược rõ ràng, vui hành trong tiến hóa rõ rệt.

Cho nên, người thiền không phải người ngu. Người trước kia tra lý lịch nó, nó cũng buôn bán làm ăn, cũng ông này ông nọ dữ lắm, chớ nó không phải tầm thường.

Chương Kinh 40

Nam Mô Lục Tự khai minh Đạo
Điển giới cảm thông tự bước vào
Trí ý thực hành trong thức giác
Thành tâm thực hiện tự phân màu

"Nam Mô Lục Tự khai minh đạo":

Trì tâm niệm Nam Mô A Di Đà Phật khai minh Đạo, dùng ý niệm nó mới khai. Còn khẩu khai thần khí tán, làm sao mà khai được đạo, mới hiểu được đạo. Ý niệm Nam Mô A Di Đà Phật, thì vận hành chấn động cho cơ tạng càng ngày càng tiến hóa, hòa hợp với cả càn khôn vũ trụ là "*Điển giới cảm thông tự bước vào*".

"Điển giới cảm thông tự bước vào":

Biết được còn một cõi nữa chớ không phải bao nhiêu đây. Chúng ta phải nhờ cái luồng điển thanh nhẹ hòa hợp với thanh nhẹ chúng ta mới đi tới.

"Trí ý thực hành trong thức giác":

Trí ý luôn luôn thực hành cái phương pháp công phu rõ rệt, khử trược lưu thanh trong thức giác. Càng ngày càng thanh, càng hiểu được sự sai lầm quá khứ của chính

mình, ăn năn sám hối và tự tu.

"Thành tâm thực hiện tự phân màu":

Phải "*thành tâm*", phải biết đây là một con đường người đi trước đã dầy công để lại cho chúng ta. Chúng ta chỉ có thực hiện thôi. Trong thực hành, chúng ta mới thấy rõ đời đạo là sao. Còn tu mà không hiểu nguyên lý của sự việc. Tu cái gì? Mất công hoang phí một kiếp người xây dựng không được cho chính mình, tội nghiệp vô cùng! Nhiều người bỏ hết sự nghiệp đi tu, nhưng mà không gặp được cái pháp lành, không hành tới đích được, không bao giờ tới đích.

Nói đọc lý thuyết của chư Phật nói rất hay, nhưng mà chư Phật do đâu có? Do sự khổ dẫn Ngài tới đó. Ngài mới chịu học. Ngài tu Ngài mới thoát. Còn ông Phật mà sung sướng đâu có thoát được, không có Phật sung sướng. Phật khổ lắm, gánh vác tất cả những gì nặng nhọc nhứt của cả càn khôn vũ trụ để tiến hóa. Thượng Đế cho chúng ta gánh vác duyên nghiệp tại thế gian. Vợ con mà còn gánh vác không nổi, đâm ra rồi bực mình, rồi ác. Xuất mở những lời kêu bằng ác ngôn, làm cho gia đình không ôn hòa và không tiến.

Lúc ban đầu lấy vợ thì nói thương, cái gì cũng trao cho vợ mà rốt cuộc phản, chê phản. Thấy mình hay, chê vợ chê con mà không chịu tu; rốt cuộc hay chỗ nào? Chưa hiểu mình mà cũng xưng là hay. Học ba cái văn chương tạm bợ ở thế gian, những chữ nghĩa người học tiếng Anh

giỏi, người học tiếng Pháp giỏi, rồi chê tiếng Việt Nam. Mà gốc nó là ở Việt Nam, mà trước cái chữ thiệt của Việt Nam, nó còn chưa biết. Cái chơn ngôn thanh tịnh của nó, nó chưa hiểu gốc gác sanh linh là Phật cũng vô danh, người cũng vô danh, cha mẹ đặt chứ còn nó thiệt là vô danh. Nó là một ánh sáng mà thôi. Phật là vô danh, thanh nhẹ là vô danh, gốc gác của mọi tâm linh đều thanh nhẹ. Hội nhập trong cái thể xác ô trược, tranh chấp, hơn thua, lý luận làm chuyện bề ngoài mà chuyện bên trong không khai triển được!

Chúng ta người tu Vô Vi là khai triển bên trong, để hội nhập với nguyên lý cả càn khôn vũ trụ, thì chúng ta không bao giờ có sự bơ vơ nữa. Trời, đất, người chúng ta là người, đang đại diện trời đất, rồi phải khai sáng lấy chính mình để hiểu giá trị thương yêu của trời đất, đã và đang xây dựng cho nhơn sinh bằng cách nào, thì mới có cơ hội sống vui hòa bình được.

Hòa mình trong nguyên khí của trời đất, mới thấy rõ sức mạnh thanh tịnh là sức mạnh. Trên thế gian, lịch sử để lại biết bao nhiêu kỳ rồi. Kích động và phản động, giết nhau thê thảm còn tệ hơn con thú nữa. Mà tới ngày hôm nay vẫn chưa hiểu được cái gì! Vẫn chế biến đồ khí giới ác ôn, giết người, tham lam, gây cho cả vũ trụ dơ dáy hết! Vì lòng tham, con người có tiền là được. Nhưng mà tiền không giúp được chúng ta, tiền vẫn bị giới hạn. Tâm linh phát triển được là vô giới hạn, vô cùng tiến hóa, kiếp kiếp thăng hoa.

Tại sao chúng ta hướng về đó để tu? Để khai thông tuệ giác của chính mình, chiều sâu của tâm đạo là tuệ giác. Mà thiếu thanh tịnh làm gì mà khai tuệ được, mới giác tâm được? Tất cả chúng ta cũng đã và đang tu ở thế gian này. Thượng Đế đã an bài cho có gia cang trong kích động và phản động tiền tình duyên nghiệp đủ thứ. Đang giáo dục chúng ta làm sao để hiểu mình, làm sao để hiểu nguyên lý của kích động và phản động, thì chúng ta mới bằng lòng lấy oán làm ân, là phần hồn mới được thăng hoa.

Còn chúng ta muốn hơn sự oán thù, là chúng ta chỉ tạo khổ mà thôi. Bây giờ ta có tiền bị người ta lường gạt, chúng ta còn cảm ơn. Người lường gạt tôi mới thức tâm. Tôi thấy đồng tiền không có giúp tôi được, tôi mới tu. Chớ người ta gạt được tiền, rồi mình tìm cách để hại người ta, giết người ta, giết thể xác chứ đâu có giết được phần hồn. Mình hiểu được luật nhân quả tâm làm thân chịu, gạt người là gạt mình. Rốt cuộc, đối phương cũng sẽ học khổ, chớ không có cách nào thoát khỏi được cái luật nhân quả hết. Tất cả đều nằm trong nhân quả, định luật rõ ràng.

Thượng Đế đã cho chúng sanh thấy rõ : gạt người, là gạt mình. Bây giờ trước mắt chúng ta thấy những người giàu có, làm sao mà giàu nhanh như vậy? Chỉ có hơn người thường, là mánh lới mới có tiền nhiều hơn. Tức là gạt lấy chính họ và gạt người, họ mới có tiền. Mà có tiền rồi không ăn năn, không thanh tịnh, không hiểu được cái đó do đâu có? Do cái phước của Trời ban từ kiếp trước mới có cái tuệ giác tốt, nghĩ chuyện thông minh hơn người khác nó mới có tiền.

Nhưng mà hỏi người có tiền nó đang sướng ở chỗ nào? Đang hành khổ: lo cho người này, lo cho người kia, lo cho người nọ. Rốt cuộc rồi chính mình cũng không có thể lo được, buông xuôi ra đi! Thế mới thấy rõ là vốn không phải về không. Nếu tu mà không đạt tới chơn không thì làm sao về Trời được? Phải đạt tới chơn không mới về trời được! Tu mà còn trách móc đủ chuyện. Thậm chí người truyền pháp đã khổ công đêm đêm lo xây dựng cho nó rồi nó cũng phản. Vì nó hiểu theo cái trình độ của nó, nó phản. Nó tưởng nó là hay hơn, thì nó phải đóng cửa. Đóng cửa thời gian rồi nó cũng khổ.

Mà Thầy nó là ai? Thầy nó là Đấng Toàn Năng, đang ban cái diệu pháp cho nó mà nó không hiểu. Cuối cùng nó phải khổ, rồi quỳ gối ăn năn với Đấng Toàn Năng là thấy mình làm sai. Lịch sử thế gian này chỉ con người là chỉ mình sai, chẳng có ai sai. Lúc đó, chúng ta mới nhịn nhục tối đa mới thăng hoa, thức hòa đồng mới mở. Khai thông trí tuệ, thực hành trong bình đẳng xây dựng, nó mới tốt. Vui trong hạnh đức, vui trong sự thanh tịnh, vui trong sự sáng suốt sẵn có, xây dựng và xây dựng tới vô cùng tốt đẹp.

Chúng ta nhìn trong vườn hoa: có món hoa nào, có cây hoa nào không muốn vươn lên, không muốn khoe màu tốt đẹp của chính nó không? Trăm hoa đua nở, màu sắc duyên dáng; không phải thế gian tạo được đâu! Trời Đất ban chiếu luồng điển để cho chúng sanh học cái cảnh hóa hóa sanh

sanh. Tồn tại ở nơi nào và diệt vong ở chỗ nào cho chúng sanh thấy. Cho nên cái hoa, hoa cúc từ bao nhiêu ngàn năm nay. Sanh trụ hoại diệt, hồi sanh, vẫn còn hoa cúc, hoa hường. Hoa sen từ dơ lên tới thanh tịnh, để giáo dục quần sanh. Quần sanh đâu có hiểu, thấy cái bông sen nó có phải từ bùn không? Ở bùn, nó dấn thân trong bùn, phát triển lên một hoa sen dâng Phật, chứ không phải tầm thường, vì nó nhẹ. Nhẹ nó mới dâng được cho nhẹ, còn nặng đâu có dâng được. Cho nên tại sao người ta không có làm thịt con bò, con heo để dâng ông Phật, mà chỉ làm thịt con bò, con heo dâng ông Thần thôi, không có dâng ông Phật? Là chúng ta thấy rõ trược thanh rõ ràng. Cho nên pháp tu về Phật pháp là phải hướng thanh. Nhiều người tu một thời gian dứt khoát, nhất định phải ăn chay, là rước phần tinh khiết để hỗ trợ cho cơ thể tiến hóa nhanh hơn, và sáng suốt hơn. Chớ không phải người đó không phải không biết ăn đâu. Biết mùi vị mà người ta vẫn ăn chay, người ta càng bớt gia vị càng khỏe mạnh, vì họ hấp thụ được nguyên khí tự nhiên của Trời Đất.

Hiệp nhất với Trời Đất rồi thì không có cái gì mà ác ôn bận rộn nữa. Lời nói cũng thanh nhẹ, ăn uống cũng thanh nhẹ, nơi nghỉ ngơi cũng thanh nhẹ. Mọi sự đều thanh nhẹ, hòa hợp với chấn động của Vũ Trụ Quang mà tiến hóa. Thành tâm thực hiện tu tiến mới phân đủ, phân rõ trược và thanh. Xác chúng ta có trược có thanh, mà dốc lòng tu thì hướng thanh, thì toàn thân sáng mới là thanh. Toàn thân còn u mê lục hặc, thì làm sao mà thanh được? Mỗi lần thiền là học một khóa.

Chương Kinh 41

Phân màu cảm thức duyên hành tiến
Rõ lẽ vô sanh tự giải phiền
Trong đạo có đời duyên thể xác
Tâm hồn thức giác tự hành xuyên

"Phân màu cảm thức duyên hành tiến":

Phân màu là từ giới nầy tới giới kia, chúng ta hiểu được đó là cái duyên hành tiến. Chứ con người ở thế gian tiến từ giai đoạn một.

"Rõ lẽ vô sanh tự giải phiền":

Đi tới tột độ, hiểu nghiêm luật là vô sanh. Ánh sáng vô sanh bất diệt.

"Trong đạo có đời duyên thể xác":

Trong đạo nó có đời là nhờ cái thể xác. Ngự trong thể xác, bao nhiêu sự kích động và phản động mới đưa về thanh tịnh, phần Hồn mới thức giác.

"Tâm hồn thức giác tự hành xuyên":

Tâm hồn của chúng ta thức giác, bằng lòng vượt cảnh đời, bước vào đạo, dốc lòng tu tiến giải nghiệp tâm, dứt

chủ kiến. Dẹp bỏ thất tình lục dục, thực hành tự nhiên nó phải đi tới sáng lạn, như vậy mới là cảm thức được ánh sáng của đại bi, của càn khôn vũ trụ đang trợ giúp cho phần hồn tiến hóa, trong sự dày công thực hành tự đạt. Lúc ấy mới bắt đầu quý yêu Trời Phật. Phật là gì? Phật là con người am hiểu tất cả khổ nhục của nhơn gian, thức tâm dứt khoát đi lên tu tiến. Còn Trời là gì? Trời là đại bi diệu thanh ban chiếu khắp nơi nơi, không có chỗ nào Ngài bỏ. Tận độ từ trược đến thanh; từ khổ đến sướng đều nhờ Trời dẫn tiến. Có Trời trước mới có Phật sau. Trời giáo dục con người bằng khổ cảnh, kích động nhơn gian. Mọi người đều nhận sự kích động và khổ cảnh mới thức tâm tu tiến, còn một giới phát triển tới vô cùng là tâm linh.

Cho nên mọi người biết đạo tu đạo xây chùa, lập miễu, cũng từ trong khổ mà ra. Khi chúng ta tu đạt được làm những việc gì? Phục vụ người khổ, chỉ đường dẫn lối cho người khổ tiến tới thức tâm và giải nghiệp tâm, đó mới là chánh pháp. Còn đè đầu lấy của, cúng quảy lo lót đó không phải, không phải chánh pháp. lại thành yếu đi, thực hành mới mạnh. Thực hành càng ngày càng mạnh, càng dung hòa cả Trời Đất mà tiến hóa, trong cái tâm thân thanh nhẹ sẵn có vốn của Trời cho.

Thực hành trong nghiêm luật đó mới tiến tới vô sanh bất diệt, không còn ỷ lại nữa, không còn nuôi dưỡng mê chấp nữa. Hành triển tới vô cùng đó mới là chơn pháp. Mong tu để làm Phật, mong tu để làm vị Thần, vị Thánh,

cái đó là giả ảo thôi! Thực chất của nó là trong sự tiến hóa tới vô cùng. Hóa hóa sanh sanh Trời Đất đã ấn định. Tiền tình duyên nghiệp cũng Trời Đất ấn định, trong tình thương và đạo đức, xây dựng và xây dựng mà thôi.

Nếu chúng ta là người tu thanh tịnh, chúng ta thấy cảnh đời rất quý. Cho nên người tu Vô Vi càng thanh tịnh, càng quý đời, càng quý gia cang, càng quý thể xác mình, mới bằng lòng xây dựng tiến tới thanh nhẹ, hòa hợp với sự trường tồn bất diệt của Trời Đất. Không nuôi dưỡng ảo ảnh, không mê tín dị đoan, khai triển trực giác của chính mình mới thật là người tu Vô Vi. Duyên lành đến, Vô Vi mới có hiện diện, đối với người nghe nhận được trong tâm thức tự phát triển, tự mở lãnh vực Vô Vi trong tâm thức của chính mình.

Vốn chúng ta là Vô Vi, mọi người giáng lâm xuống thế gian, mặt mày tươi tắn vô tư nằm nôi, đó là Vô Vi. Không có dấy động, không có bận rộn; mà lớn lên, bước vào lưới đời, bao nhiêu sự kích động và phản động tạo cho hành giả khổ tâm, và quên mình không tiến bước được. Quên những gì? Quên sự thanh nhẹ. Ngược chiều của thanh nhẹ là gì? Đấu tranh vô lý và không đạt tới kết quả tốt ở tương lai. Cho nên, người hành tu Vô Vi, tự tu tự tiến, thực hành, không dính líu về chánh trị trần gian bịa đặt. Phải trở về với thực chất của chính mình, đi thẳng một đường về nơi thanh nhẹ, tự giác và giác tha suốt cả một kiếp người.

Không bận rộn, làm như không làm, nói như không nói. Duyên Trời định có sẵn nghiêm luật, thực hành đi tới mà thôi. Mỗi mỗi ở thế gian đều ở trong mê chấp. Mắt mũi tai miệng đều giới hạn mà tâm thức là vô giới hạn. Thì chúng ta đi tiến về cõi nào hay hơn? Tiến về vô giới hạn hay hơn, hoàn toàn tự do phát triển tới vô cùng, mới kêu bằng hoàn toàn tự do. Ôm chấp, ngăn cách, bày vẽ đủ chuyện; nhưng mà rốt cuộc không thoát khỏi cõi âm u mê tín dị đoan! Mê tín dị đoan là âm u không khai triển được trực giác. Thức tâm mới là khai triển được trực giác. Lấy gì để chứng minh? Cuối cùng là mình phải gánh chịu, có làm cái gì rốt cuộc là tâm thân phải gánh chịu, và tự phát triển và tự thoát ly mà thôi.

Vậy chúng ta có pháp thực hành để hộ trợ nguyên lý đó. Tại sao chúng ta không thực hành để giải tiến chính mình, khai thông trí tuệ, thức giác bình tâm hành đạo, thay vì nghi ngờ mà không thoát. Xác của chúng ta tăm tối vô cùng, chỉ có hành nó mới nhoé được ánh sáng, còn không hành, không bao giờ có ánh sáng. Nó là một kỳ công, tâm thức chúng ta bằng lòng xây dựng một kỳ công sáng lạn, tương lai chúng ta sẽ là một có cơ hội vinh quang tốt đẹp, hòa hợp với thanh diệu của đại bi mà tiến hóa.

Vô cùng không giới hạn mới hiểu được giá trị của Thượng Đế, mới hiểu giá trị của chư Phật đã dầy công tu để làm gì? Tu để hòa hợp với cõi vô sanh bất diệt mới là tu. Tu mà lo, tham sống sợ chết không phải người tu. Khi

mà tham sống sợ chết, đâu có dấn thân độ đời. Mà chẳng có dấn thân hành đạo, thì làm sao có kết quả tốt. Bằng lòng dấn thân hành đạo, nhiên hậu mới dấn thân độ đời. Đời là sai lầm và gia tăng sai lầm. Chúng ta ra đây thấy rõ, mỗi kỳ từ Việt Nam, đám ma chay chết, ban đầu nghèo, đơn giản, cũng cầu Trời Phật mà đơn giản, rồi càng ngày càng thay đổi, rồi cúng quảy càng ngày càng nhiều, rồi kèn trống càng ngày càng nhiều, gia tăng theo chiều hướng của xã hội mà đưa linh cửu ra chỗ chôn thân.

Không hiểu được nguyên lý của sanh, trụ, hoại, diệt và hồi sinh ở tương lai, thì đành phải chịu ở trong cảnh âm u không thoát. Chúng ta là người tu Vô Vi, bằng lòng lập lại sự quân bình của tâm thức của chính mình, là đêm đêm hành thiền. Thanh tịnh sẽ làm việc với chúng ta, càng thiền càng thanh tịnh, càng được sự hỗ trợ diệu thanh của đại bi, tận độ tâm thức của hành giả. Những người đã tu Vô Vi từ năm, mười năm, rồi cảm thấy bớt lo âu rất nhiều. Không có gì đáng lo. Duyên là Trời Đất đã sắp đặt, hành là hành; cần khỏe mạnh để hành mà thôi.

Cho nên người tu Vô Vi an vui trong khỏe mạnh mà dứt khoát tham lam, biết có chút ấm no là đủ rồi. Không tham của người khác, không mưu mô lật đổ ai, xây dựng lấy chính mình hòa hợp với diệu thanh của Trời Đất mới là chánh giác tu tiến, tự cứu và độ tha ở tương lai. Chớ nói tôi đã hành Vô Vi mà bây giờ tôi bỏ Vô Vi, cái gì kêu bằng bỏ Vô Vi? Chính tôi từ trong gốc Không mà có, tức

là Vô Vi. Mà giờ tôi nói tôi từ bỏ, tức là tôi hủy diệt tôi. Không được, không nên dại dột như vậy!

Khai thác lấy tôi để tiến hóa tới vô cùng, khai thác phần thanh nhẹ, xây dựng phần thanh nhẹ mới tiến được, mà ôm chấp, ôm mê không bao giờ tiến được. Chớ nhiều người hành được một phần tưởng là mình hay, hướng dục tạo sai, rồi bảo vệ cái dục. Rốt cuộc thân xác tiều tụy. Tới lúc đó mới thấy lầm. Dục hại mình không cứu được mình. Thanh tịnh mới cứu được mình. Tại sao nhắc tới Trời Phật ai cũng kính nể hết ? Mà hiểu được vô sanh bất diệt thì càng sáng suốt và càng vững tâm tu tiến hơn! Trời Đất đã hình thành chúng ta, chúng ta chỉ noi theo Trời Đất mà hành sự, thì cuốn kinh vô tự sờ sờ trước mắt. Nhìn thấy mặt trời tại sao sáng như vậy? Nhưng mà hỏi mặt trời trả lời tại sao người được sáng như vậy? Không bao giờ có câu trả lời, chính nó sáng mà nó không biết sáng. Cho nên chúng ta bạn đạo Vô Vi tu phục vụ mà không biết mình phục vụ tức là không kể công.

Chương Kinh 42

Hành xuyên thế cảnh chẳng lo phiền
Hóa hóa sanh sanh vẫn sống yên
Tâm đạo tràn đầy trong tiến hóa
Bằng lòng nhịn nhục tự hành xuyên

"Hành xuyên thế cảnh chẳng lo phiền":

Hành xuyên là bước qua một thế cảnh không còn lo phiền, là cảnh giới điển quang thanh tịnh của Thượng Đế.

"Hóa hóa sanh sanh vẫn sống yên":

Dù cho tiến hóa đi cách nào từ tối tới sáng, từ tối tới sáng, từ tối tới sáng, vẫn sống yên. Đó là hóa hóa sanh sanh.

"Tâm đạo tràn đầy trong tiến hóa":

Tâm lúc nào cũng quân bình hành triển.

"Bằng lòng nhịn nhục tự hành xuyên":

Ở tình đời ô trược, chúng ta chịu nhịn và chịu nhục mới vượt khỏi những trận đồ sức hút của hồng trần tại thế. Nếu không nhịn nhục thì nó sẽ tràn ngập đè bẹp chúng ta. Nhịn nhục thì mới có cơ hội thăng hoa. Ví dụ một người

ra đường bị người ta đánh rồi muốn truy tầm, muốn đánh người ta, muốn thưa, muốn kiện. Rốt cuộc người thưa, người kiện, là bị lỗ hết, chứ không đạt được cái gì.

Mình biết tha thứ và thương yêu mới thật sự đạt được sự thanh cao; cởi mở và dìu tiến đối phương, giúp đỡ cho đối phương tiến hóa. Làm đại sự, không bao giờ làm tiểu sự là vậy. Hướng thượng là làm đại sự. Hướng hạ là đường hẻm eo hẹp mà thôi. Hướng thượng, thì xa lộ thẳng thắn cứ việc chạy là nó sẽ đến nhanh; còn đi vô đường hẻm sẽ bị đụng chạm. Ở đời đã dạy chúng ta và cho chúng ta thấy tại sao khổ cực mà làm cái xa lộ. Tốn hao biết bao nhiêu cũng phải làm, để cho mọi người có cơ hội thông suốt nguyên lý hành triển của tâm linh, đem lại sự an vui cho mọi người. Nếu chúng ta mà biết hành triển tâm linh, biết phần hồn thức giác về quê, là chúng ta mở đại lộ cho mọi người cùng tiến với chúng ta.

Đạo là gì? Đạo vốn Không, nhưng nó là quân bình xuất phát bất cứ lúc nào. Đó mới là đạo. Đạo là thập thiện thập ác dĩ hòa bình. Tự mình hiểu được thập thiện thập ác, mới lèo lái được cái thể xác tiến hóa tốt đẹp và phần hồn tốt đẹp của tương lai. Ác không hiểu, thiện không minh, thì làm sao dẫn tiến được phần hồn và lục căn lục trần tiến hóa? Cuộc đời của chúng ta, giáng lâm xuống thế gian là học nhiều khổ cảnh lắm. Bất cứ người nào cũng từ trong khổ mà ra, không có ai sung sướng hết.

Nhiều vị tới ngày nay được bầu cử làm tổng thống: hỏi quá trình người thế nào? Khổ thôi; cũng học hành, cũng khổ đủ chuyện hết. Ngày hôm nay, gánh chịu một chuyện quốc gia lại càng khổ hơn. Do cái khổ đó mới thức tâm, mới hiểu được giá trị của Trời Phật, giá trị của sự thanh nhẹ, giá trị của sự thanh tịnh, mới tận độ quần sanh. Một vị tổng thống, một vị lãnh đạo, lúc nào tâm cũng bình thản, không bao giờ không tin mà không bao giờ tận tin mới là một vị lãnh đạo sáng suốt. "Bất khả bất tín, bất khả tận tín". Không có không bao giờ không tin mà không có tận tin, xét và hành thì việc nó sẽ thông.

Cho nên chúng ta gặp một cảnh sát: khác, gặp một ông chủ của cảnh sát nó khác, gặp ông chủ của chủ cảnh sát: nó lại khác, gặp cái cuối cùng cái ông lãnh đạo đó: nó lại khác nữa. Tâm chúng ta tự nhiên bình thản và thấy dễ chịu đi, vì mỗi tầng lớp cao chừng nào, phải đạt thanh tịnh nhiều chừng nấy, thì không thấy cái gì động loạn. Chúng ta ở thế gian này, không tiền là phải khổ, phải làm cu li vất vả, bị người ta hành hạ. Nhưng mà chịu nhịn nhục một thời gian, chúng ta mà có tiền cũng mở tiệm, cũng làm ăn như người khác thấy nó nhẹ hơn, không có khó. Cũng qua cơn khổ mới có.

Những thương gia hiện tại bây giờ cũng đã qua khổ rồi mới có; chớ không phải khi không người làm giàu được đâu! Những vị bác sĩ, kỹ sư hiện tại cũng qua cái khổ công học hành; bây giờ mới được cái ghế ngồi thanh nhẹ,

máy lạnh, nhà kiếng nầy kia kia nọ, là cũng khổ công mới có, không có dễ có. Chúng ta hiểu được đường lối nầy, chúng ta không có đi trong sự phá hoại, mà đi trong tinh thần xây dựng cho chung, thì lúc nào cũng được an yên và tốt đẹp.

Cái nhìn của người tu thiền Vô Vi cảm thức khác. Người không thiền cái nhìn của người không thiền cảm thức khác. Người không thiền, nhìn để tìm mưu lợi, để tìm mối lợi cho chính mình mà thôi, không cần biết người khác. Vì tham, làm ẩu, làm càn; rồi tưởng mình là quen với với luật sư là bảnh, có tiền là bảnh, nhưng mà nó quên địa ngục. Lúc nó xuống địa ngục, nó bị đánh đập nhiều lắm, nó khổ ghê lắm. Nó không hiểu đâu, nó không hiểu cái nầy đâu. Cái đó là chiều sâu, có tâm đạo mới hiểu được, người bình thường không hiểu. Mình bình thường chỉ hiểu tiền và thế lực mà thôi.

Nó không biết hỏi sau cái tiền và thế lực tôi sẽ đi đâu? Nếu tôi làm ác tôi sẽ đi đâu? Tôi cướp giựt của người ta, tôi là một ác nhân tại thế. Lường gạt người ta, tôi là một ác nhân tại thế, kết quả tôi sẽ đi đâu? Thì tự nó sẽ có câu trả lời. Ăn năn sám hối, tìm đường tu tiến để giải cái nghiệp của quá khứ là người khôn. Còn tiếp tục làm như vậy là uổng công dã tràng, rốt cuộc rồi cũng tay không ra đi, có làm được cái gì? Mưu mô cho cách mấy cũng chẳng làm được cái gì!

Phát triển từ quang của chính mình là quan trọng. Có quân bình là có từ quang phát triển. Con người khác hơn con thú. Cái đầu hướng thượng, tiếp xúc với nguyên khí cả càn khôn vũ trụ. Con thú không được tiếp xúc cái đó. Chúng ta là đi thẳng, đi ngay. Mà thực hành Pháp Lý Vô Vi là không vị nể một ai. Chính tôi thực hành đạt được cái gì, nói cái đó thôi; chớ không phải là hành Vô Vi để chửi mắng người ta là sai, không được.

Hành triển để ảnh hưởng người kế tiếp cùng hành với chúng ta là đúng. Đừng hành triển mà tôi hiểu rồi tôi hăm dọa người khác là không được. Nhiều người tu tới được chút, đi học bùa phép, rồi có gì "tao sẽ ếm mầy, hại mầy"; nhưng mà không biết cái câu ếm nầy là hại mình mà không hay! Ếm họ là ếm mình. Hại người là hại mình không hay. Tới giờ phút lâm chung mới biết bệnh hoạn sẽ xẩy ra, trở tay không kịp. Rồi đâm ra chê đạo nầy, chê đạo nọ, rồi biến thành con quỷ trần gian chớ có ích lợi gì.

Muốn làm một thánh nhân, muốn làm một người từ thiện, thì không nên xía động vào việc cá nhân, và không nên hành hạ đối phương, bằng trí, bằng ý hay là bằng hành động cũng đều không tốt. Thực hành tự giải, tự cứu, ảnh hưởng là tốt; ảnh hưởng người kế tiếp. Bây giờ ai cũng có tự ái. Họ tự cảm thức được giá trị của đường tu, đường tiến. Họ tự tu tự tiến là công bằng; mà chúng ta buộc người ta tu cũng không công bằng. Buộc người ta cam kết cũng không công bằng. Họ tự thức, tự cam kết lấy chính họ là

công bằng.

Những người muốn làm chánh trị thì thậm chí tu cũng phải cam kết, rồi cuối cùng một khối chánh trị mà thôi. Đó là tạo sức mạnh cho một cá nhân, nhưng mà rốt cuộc cá nhân đó xuống âm phủ, đâu được ngồi ghế tốt. Bận áo tốt thì có, mà ghế tốt không cho. Sự công bằng của Trời Đất có, không cho những người làm thái quá không được ngồi ghế tốt mà cũng không được mời nữa. Ở thế gian bảnh bao lắm, xưng danh số một không có số hai nhưng mà chết rồi là sẽ biết, có chỗ trừng trị rõ ràng.

Mất thức bình đẳng thì tu cái gì? Tu phải mở thức hòa đồng và bình đẳng mới thật là người tu. Đi theo ánh sáng của Trời Đất mới là thật là người tu. Sự diệu thanh của đại bi luôn luôn ban chiếu, mà người không thanh không nhận được. Người phải tu, dốc lòng tu, đạt tới thanh, mới nhận được diệu thanh của đại bi mà tiến thân. Sự công bằng là công bằng, nhân quả là nhân quả. Trời Đất đã sắp đặt bộ luật rất rõ ràng; chính người hướng ngoại không lo tu. Biến chứng, bày ra đủ chuyện không hay do chính mình, mà tưởng là chuyện tốt cho chung; rồi càng xây dựng, càng khổ cho chung mà thôi. Tại sao xứ tôi cúng Phật, lạy Phật hoài, mà tới cái kỷ nguyên nào dân tôi cũng nghèo khổ? Tại vì tạo ngu cho dân, tạo yếu cho dân, không phát triển đồng đều hướng thượng, làm sao có hoa tốt dâng Phật được? Hạnh đức không có làm sao tu? Phải có hạnh đức. Hạnh đức là phải biết thương

yêu mình, lập lại sự quân bình của chính mình, thì mới có hoa đẹp nghìn năm không héo mới là dâng Phật được. Tâm thức của chúng ta còn hằn học, hơn thua, làm sao có hoa tốt để dâng Phật!

Muốn tu phát triển thì phải biết luồng điển của nội tâm, và trung tim bộ đầu hòa hợp với cả càn khôn vũ trụ trung tâm sinh lực của càn khôn vũ trụ thì mới tỏa ra ánh sáng tốt đẹp cho muôn loài vạn vật ở tương lai . Chỉ có hành thôi, trong thực hành.

Chương Kinh 43

Hành xuyên các giới chẳng lo phiền
Trí não phân minh sống tạm yên
Ý nghĩa tràn đầy tâm dẫn đạo
Qui nguyên giềng mối tự an yên

"Hành xuyên các giới chẳng lo phiền":

Phải nhịn nhục mới vượt qua các giới được. Thì không còn phiền não.

"Trí não phân minh sống tạm yên":

Càng khổ càng thấy được nhiều người ác thiện thế nào trước mắt chúng ta thấy chúng ta chịu khổ rồi mới thấy rõ.

"Ý nghĩa tràn đầy tâm dẫn đạo":

Hiểu được "*ý nghĩa* "của Trời Đất tràn đầy tâm mới *dẫn đạo* là sự quân bình để tiến hóa.

"Qui nguyên giềng mối tự an yên":

Trở về nguyên cảnh của chúng ta : vô sanh bất diệt, là mới đạt được sự an yên trong tâm thức. Chuyên hành

đạo, chuyên hành pháp để tự tháo gỡ những sự rắc rối của nội tâm, từ nhiều kiếp, không phải một kiếp. Dốc lòng tu thì một kiếp nầy sẽ tháo gỡ hết. Thấy rõ ràng việc chúng ta làm sai, ngày nay chúng ta thọ lãnh. Từ khi chúng ta hiểu được thì không có tiếp tục làm sai, mà để thọ lãnh tới ở kỳ tới.

Duyên Trời, duyên Phật tràn đầy trong tâm thức. Trời Phật là đã thoát cảnh tạm thế gian, mà ban chiếu cho trần gian tự thức trong nghịch cảnh tiến thân. Người nào ở thế gian gặp nghịch cảnh nhiều phải nhớ Trời Phật. Tôi nhờ nghịch cảnh nầy tôi sẽ có cơ hội trở về thanh tịnh. Lãnh vực thanh tịnh của chính tôi mà để giải bỏ nghiệp tâm trong kiếp nầy. Đừng sợ khổ. Khổ là có cơ hội tiến tới biên giới của Phật pháp mà thực hiện chánh giác lấy chính mình tu tiến.

Ánh sáng vô cùng tận của mặt trời, rồi ánh sáng diệu thanh của Đại Bi cũng vô cùng tận, bao trùm tất cả thế giới nhân gian, trong tinh thần tận độ và phục vụ, dũng mãnh chớ không phải yếu hèn. Mà người không chịu lập lại trật trự của chính mình làm sao dũng mãnh để hòa cảm với sự dũng mãnh, diệu thanh của Đại Bi mà tiến? Cho nên càng tu càng thụt lùi, càng niệm kinh càng sanh bệnh hoạn, càng cầu nguyện càng suy yếu; rốt cuộc không tiến được.

Thực hành khai mở chính mình. Đêm đêm như vậy

tất là giá trị. Cầu nguyện càng ngày càng cao. Người thức tâm nói chuyện với người thức tâm rất dễ. Người thanh nhẹ nói chuyện với người thanh nhẹ rất dễ. Ở thế gian tỷ phú nói chuyện với tỷ phú rất dễ, mà nhà nghèo nói với tỷ phú không xong vì mạnh hiếp yếu. Chúng ta phải dốc lòng sửa tiến lấy chính mình. Thiên Địa Nhân, thể xác nầy là một cái Tiểu Thiên Địa thế thiên hành đạo; khai mở nó ra, khai sáng nó ra.

Thực hành trong cái chơn pháp là tự nhiên phải trở về với tự nhiên và hồn nhiên, thì nó mới cảm thức vô sanh bất diệt. Tâm thức nó mới được an yên tu hành rốt ráo trong xây dựng nguyên lý của Trời Đất mà hành sự. Chỉ có tiến chớ không có lùi. Tiến trong đâu? Tiến trong lãnh vực thanh tịnh, không có phô trương. Người tu nhịn nhục. Tiến tới đâu người ta cũng không nói. Người ta giữ tâm thanh tịnh lo tu thôi. Đời cho họ ngu, họ cũng chịu ngu. Đời cho họ khùng, họ cũng chịu khùng. Nhưng mà họ bằng lòng truy tầm lấy chính họ là sẽ đạt được sự quân bình ở tương lai.

Nhiều người bắt đầu tu bị chửi mắng, bị hành hạ. Gia cang chửi mắng vì đi ngược lại lòng tham của gia cang, đương nhiên gia cang phải chửi mắng. Cũng trong tình thương mà ra. Thương con, thương chồng không muốn chồng con đi lạc đường, nhưng mà kỳ thật đường nó đang đi không lạc. Đi về đâu? Đi về chính nó, hiểu nó. Nó mới hiểu cha mẹ nó, mới hiểu công ơn của Trời Đất. Nó xây

dựng tâm thức hiếu thảo và nhịn nhục trong chu trình tiến hóa, thì cứu được cửu huyền thất tổ, rồi thăng hoa.

Khi mà chúng ta nghe gia đình có một đứa con chịu tu, chịu tiến, có kết quả tận độ quần sanh, thì tâm thức chúng ta thấy thế nào? Thăng hoa nhẹ nhàng, khỏe quá, mừng quá. Gia cang tôi có một người như vậy là mừng lắm. Người tu cứu cửu huyền thất tổ đó, mà khi được thăng hoa rồi thì người sẽ tìm đường tu. Sự bực nhọc của thế gian sẽ tấn công người và người lui về thanh tịnh và tìm đường thanh tịnh mà tu.

Nghe những âm thinh hiệp nhất khí điển của càn khôn vũ trụ khuyên dạy, họ cảm thức chính họ có khả năng. Cho nên họ tu để trở về với chánh giác của chính họ, đó là con đường tu chánh. Trời Đất đã hình thành được là giáo dục được. Giáo dục qua thiên cơ, qua sự kích động và phản động của tình đời, để giáo dục chúng sanh tiến hóa dũng mãnh hướng về thanh tịnh mà đi.

Ở thế gian nầy biết bao nhiêu đạo. Đạo nào cũng có. Cũng như không khác biết bao nhiêu xe ở thế gian nầy ngày hôm nay. Ngày xưa chúng ta đi xe bò, ngày hôm nay chúng ta đi xe hơi, mà đủ loại hiệu hết, rồi rốt cuộc cũng về đến nhà. Mà nếu bằng lòng tu sửa, hiểu được nguyên lý thì mới có cơ hội về đến nhà. Các xe mà chúng ta đang dùng tại thế gian nầy nó phải bị hư, rồi chúng ta sửa, càng hư càng sửa, chúng ta càng hiểu.

Chiếc xe nầy cũng nhờ nguyên khí mà hành sự được. Nó không có hơi, nó không có chạy nổi, máy nó không có chạy. Mà nó không có điển nó không có chạy. Chánh là điển, cũng do nguyên lý của Nam Mô A Di Đà Phật, nước, lửa, gió, đất hợp thành nó mới chuyển chạy được, mà chúng ta người tu niệm Nam Mô A Di Đà Phật: Nam là lửa, Mô là không khí, A là nước, Di là phát triển, Phật là linh cảm, tự mình hiểu mình. Thì càng niệm càng phát triển, càng niệm càng hòa hợp với tứ đại giai không, thì lúc ta mới thấy là nhẹ nhàng. Ta có cơ hội đi trên tòa sen thay vì xe hơi tại thế gian.

Phần hồn là vô cùng thanh nhẹ, nếu mà chúng ta bằng lòng tu thì phần hồn sẽ tiến tới đó. Còn ta không bằng lòng tu, thì phần hồn chỉ phục vụ u ơ một vài việc ở thế gian. Chết không hiểu được nguyên lý của Trời Đất, uổng cho một kiếp làm người. Truyền thuyết đã cho chúng ta biết có địa ngục. Tại sao con người đâu có ngu. Lúc sống đồng xu nó cũng giữ kỹ. Tại sao nó chết đi xuống địa ngục? Vì nó không hiểu nó thôi. Nó không chịu khai thác lấy nó thôi, thì nó phải đi xuống thay vì đi lên. Mà xuống phải học khổ. Khổ mới thức tâm. Thức tâm mới hướng thượng. Hướng thượng mới giải mở, rồi nhập vào những cái gia đình đạo đức tiếp tục học tu.

Như bây giờ chúng ta đang tu đây, cũng là nhờ đạo đức của tiền kiếp. Ngày nay mới tái ngộ Vô Vi và thực hành ráo riết, đốn ngộ thức tâm trong chu trình tiến hóa.

Mỗi mỗi là khai sáng lấy chính mình và tìm lại thực chất khả năng của chính mình mới thực sự là người tu. Tu để minh. Tu để hiểu. Tu để giải. Chớ không phải tu để ôm, rồi tạo động cho chính mình, khù khờ tại thế. Đã khù khờ rồi, không nên tiếp tục khù khờ, phải thức giác, hành đạt tới quân bình thì không còn sự khù khờ.

Trí tâm sáng lạn, nhơn duyên tốt đẹp. Trời Đất ban ơn thanh nhẹ. Tu tập rõ ràng để dũng mãnh tiến hóa trong sự ấm áp, thay vì chết lạnh lẽo và cô đơn. Người già ở thế gian ai cũng sợ chết, nhưng mà chết rồi đi đâu? Không hành pháp không biết đi đâu. Nếu mà dốc lòng hành pháp Vô Vi, thì khôi phục lại linh khí của chính mình. Mới thấy rõ bản mặt ngu si của mình đã phá hủy thể xác và khối óc, kể cả tâm linh. Mới thức tâm chịu tu chịu tiến. Mới nhìn nhận sự ngu si của mình, và học ngu cho thiệt ngu, thì nó mới thức tâm tốt đẹp thanh nhẹ.

Đừng có cho là tôi khôn hơn người ta, tôi là có thế lực mạnh hơn người ta, nhưng bây giờ tại sao tôi thua người ta? Là tôi thiếu ngu. Ngu là nhịn nhục, chớ ông Phật đâu có truyền người thế gian nắn hình cho ông, mà họ nắn hình cho ông. Ông cũng phải chịu ngồi một đống, không nói năng được. Ngồi một đống suốt ngày, suốt đêm như vậy, nhưng mà cũng có người cúng bái, cho nên cái ngu nó có lợi. Sự thanh nhẹ là vượt khỏi sức hút của trần gian, sức hút của hồng trần thì nó là ngu chớ gì. Phật vốn ngu, sự thanh nhẹ là vốn ngu. Không có chấp trước người thế gian, nhưng mà vẫn tận độ người thế gian. Nếu người thế

gian biết đi con đường thanh nhẹ, thì chư Phật ban chiếu rõ ràng, giúp đỡ cho chúng ta tiến hóa không ngừng nghỉ. Suối đạo sẽ tràn ngập trong óc của chúng ta. Lý thuyết trong triết lý vững vàng, trong xây dựng và không đặt mê tín.

Chương Kinh 44

An yên đời đạo chẳng buồn phiền
Giải quyết chính mình sống tạm yên
Cửa đạo thực hành trong thức giác
Không phiền không khổ thức triền miên

"An yên đời đạo chẳng buồn phiền":

"*An yên*" từ đời lẫn đạo. Khi mà quân bình rồi, không có sự buồn phiền.

"Giải quyết chính mình sống tạm yên":

Tự "*giải quyết*" tất cả những nghiệp duyên của chính mình, cuộc sống luôn luôn yên ổn.

"Cửa đạo thực hành trong thức giác":

Bước vào "*cửa đạo, thực hành*" bước vào chớ không có lý thuyết. Trong *thức giác*, tự hiểu sự sai lầm của chính mình mà ăn năn sám hối.

"Không phiền không khổ thức triền miên":

Hết phiền, hết khổ, tâm lúc nào cũng sáng suốt. Tu càng ngày nó càng tiến, càng ngày nó càng giải, thì sự buồn phiền sẽ tiêu tan. Ánh sáng sẽ quang chiếu toàn thân

hết khổ, nhưng mà hết khổ rồi thì đi đâu? Làm gì? Phải phục vụ quần sanh, phải nói ra sự thật, cộng với khả năng tiến hóa của chính mình. Không nên che dấu, và không nên mượn tất cả những lý thuyết nào gắn vào. Lập luận sai lầm, dẫn tiến sai lầm tất cả mọi người, đó là một tội. Đừng tưởng mình thanh tịnh, muốn nói gì nói, không phải, nó mới sáng suốt trong căn bản của đời đạo song tu.

Cuộc sống của con người cần hiểu để tiến. Người thực hành Pháp Lý Vô Vi tự động phải làm điều nầy, dấn thân hành đạo, ảnh hưởng tất cả những người ở xung quanh chúng ta, chớ không có rêu rao nói nhiều. Nói chuyện Trời Phật không, chuyện mình không nói: đó là tự gạt và sắp đặt cơ cấu lường gạt, không đúng. Phải sửa mình. Nói chuyện Trời Phật không à. Chuyện của mình không nói. Chuyện sai lầm của mình không chịu sửa! Nói chuyện Trời Phật là sai.

Căn bản cuộc sống của con người phải thấu triệt căn bản tiến hóa của tâm linh thì nó mới đạt tới quân bình. Đạt tới quân bình, cuộc sống sẽ an yên. Sống an yên, vui hòa với các giới, thì chết phần hồn sẽ thanh nhẹ và tốt đẹp, khỏi lo. Nhiều người đương tu tới đó rồi lo. Sau nầy tôi chết tôi phải đi đâu, tôi khổ nầy kia kia nọ. Cái đó là tự hại mình. Đường đi rõ ràng, chỉ có tiến tới và hành tới mà thôi. Đời là như vậy. Đạo vốn không. Chúng ta phải về được không trong thanh tịnh. Đừng ôm cái có mà khổ. Thanh tịnh chừng nào, cương quyết tu tiến triền miên như

vậy. Nó sẽ sáng suốt ở tương lai, và không gây phiền trong nội thức nữa.

Càng thanh tịnh là càng giữ mình được thanh sạch. Thiếu thanh tịnh rồi tự động bóng tối sẽ ám ảnh, và sẽ che lấp huyền bí trong nội thức. Nhiều người tới giai đoạn đó rồi bị phỉnh. Muốn mạnh hơn người khác. Muốn hay hơn người khác, học bùa. Muốn làm vua, làm Minh Vương nhưng mà ngu làm sao làm Minh Vương được? Không biết được mình làm sao làm Minh Vương? Không hiểu chính mình làm sao lãnh đạo người khác, cũng là một khối ngu mà thôi!

Cho nên dốc lòng tu thanh tịnh, hướng thanh tịnh triền miên như vậy, cùng việc ở trên mặt đất cần chúng ta. Chúng ta phục vụ mà thôi không có địa vị, không có hơn thua. Chỉ có tâm lành ban chiếu cho mọi nơi, mọi giới. Cùng hành, cùng tiến mới đem lại sự bình an cho chung. Đừng nói tôi bây giờ tôi tu, tôi thức, tôi hiểu rồi. Tôi ra tôi lập đạo. Tôi điều khiển thiên hạ. Cái đó không được! Thực hành đứng đắn để ảnh hưởng người kế tiếp. Điều đó là điều chánh. Làm sư phụ đè đầu người ta, sai khiến người ta, không được! Cái đó là lỗi thời rồi, hiện tại không xài được. Nền tảng văn minh của mặt đất không chấp nhận. Nền tảng văn minh của Trời Đất cũng không chấp nhận. Chúng ta phải trở về với thực chất thật thà, tu tiến, nhiên hậu mới có cơ hội ảnh hưởng người khác, cảm động lòng người khác được.

Vụ lợi cá nhân thì không bao giờ tiến bước nổi. Đời cũng thất bại mà đạo cũng không còn nữa! Trở về với vọng động là tự đi tới chỗ tự sát mà thôi. Nhiều người tu rồi nói bây giờ Đời đổi rồi, tôi phải năm thê, bảy thiếp. Tôi phải ăn nhậu chơi bời cho sung sướng cuộc đời trước khi chết. Nhưng mà không biết chết rồi sẽ đi đâu, hậu quả sẽ dồn dập, trí óc không có minh mẫn nữa. Người đời nên hiểu điều nầy để xét người đạo.

Người đời bị phỉnh quá nhiều. Ông Tiên nầy, bà Phật kia phỉnh người ta nhiều lắm! Chính bản thân nó, nó chưa hiểu nó. Rồi nó nói hồi hôm nầy tôi gặp ông Tiên nầy, ông Thích Ca, ông nầy, ông kia, ông nọ. Thích Ca là một người tu thoát tục, hội nhập trong một ánh sáng vô cùng của Trời Đất. Không có vụ kêu người nầy làm nầy, kêu người kia làm nầy, không có, không bao giờ! Nếu chúng ta tiến tới sự ánh sáng như Ngài, Ngài chỉ nhóe chiếu một chút thôi, là tâm thức của chúng ta triền miên sống động tu tiến, chứ không lãnh cái việc gì để làm.

Khi mà hiểu được mình, hòa hợp với thanh diệu của Đại Bi, là nó thật sự trở về tự nhiên và hồn nhiên. Vô sanh bất diệt, lúc nào cũng an vui tâm thức, sống động là không buồn phiền. Người nào tu đến đó mới thật sự biết tha thứ và thương yêu, không còn chấp nhất nữa, không còn phản trách nữa. Một lòng một dạ sửa mình để tiến mà thôi. Còn phản trách là còn sai lầm. Cang bằng lòng xây dựng, thì càng tiến tốt. Nhiều người tu trên núi, hữu xạ tự nhiên

hương, tự nhiên có người tìm tới để học đạo. Người lúc nào cũng khiêm tốn, không có rêu rao mối đạo của chính mình, hành sự để nhân gian thấy, và hiểu, và học, chỉ có bao nhiêu đó thôi.

Mọi người cũng có vốn sẵn là tâm thức, ai cũng có tâm thức hết. Mà tâm chưa thức, là nhìn hành động tốt, là họ mới thức tâm. Thực hành đứng đắn, khai triển tâm tư, không còn bận rộn nữa. Nhiều người mới tu một chút, nói: Ôi! cái cơ Trời chuyển bây giờ tôi phải làm nầy, làm kia, làm nọ. Để tôi làm Minh Vương, tôi làm ông vua. Mà ông vua để làm gì? Người ta từ ông vua phải đi tu, mà mình tu rồi trở lại làm ông vua, là mình đi ngược đường rồi!

Người đời có cái óc khôn ngoan. Họ xét, họ hiểu, họ không có ngu dại đâu. Nói hay mà nhìn sự thật của mình làm việc không hay, ai mà tin. Mỗi, mỗi không có thanh nhẹ trong kích động, mà muốn trở về ngôi vị động loạn độc tài. Làm sao giúp được người kế tiếp? Tu phải tu thật. Không nên tu thử và tu chơi, không có vụ đó! Tu thật là sửa mình triền miên cho tới chết. Biết mình có lỗi, chớ không ai có lỗi hết. Mình sai chẳng có ai sai, mới là thật sự người tu.

Vô Vi: Vô là không, Vi là cũng từ nhỏ cũng biến thành Không, thanh nhẹ vô cùng. Ôm điều nầy, điều nọ tức là không phải Vô Vi. Chúng ta hiểu điều nầy là chúng ta đã có sẵn cái thước để đo lường người đạo. Chớ ở thế gian

không bao giờ có được cái thước để đo lường người đạo. Nhìn đời hiểu đạo. Nhìn bản thân họ, hiểu trình độ tu tiến đến đâu. Nói thì hay lắm nhưng làm không được cái gì hết. Trung nghĩa cũng không có. Tự hại mình và không tiến bước nổi. Cuối cùng gặt hái cái bịnh nan y mà ra đi thôi.

Còn có chỗ xử, còn có chỗ phân, tức là cái xác của chính mình đây. Nếu chúng ta tu đàng hoàng, cái xác ta càng ngày càng tiến triển, càng tốt đẹp. Mà tu không đàng hoàng thì hậu quả một bệnh nan y và ra đi, đó là chứng minh không đàng hoàng. Hỏi trong lúc người đó còn sống, tu giỏi lắm. Nói giỏi không tu giỏi, là đọc sách, chớ không có tu. Ta kêu bằng nói giỏi, hành động không giỏi thì làm sao phát triển. Gia cang nghiệp chướng không giải được, làm sao có pháp lực mà đi dạy người tu.

Chương Kinh 45

Triền miên điêu luyện dìu tâm thức
Giải mở trần tâm nguyện góp phần
Trí sáng tâm minh không tạo loạn
Thanh bình chung tiến tự phân lần

"Triền miên điêu luyện dìu tâm thức":
"*Triền miên điêu luyện*", triền miên thực hành chơn pháp dìu tâm thức, cho cái tâm thức càng ngày càng phát triển.

"Giải mở trần tâm nguyện góp phần":
Sự tranh chấp chúng ta không còn nữa, chúng ta mới đóng góp được.

"Trí sáng tâm minh không tạo loạn":
Trí chúng ta sáng, tâm minh, làm gì mà đem cái chuyện loạn động cho người khác.

"Thanh bình chung tiến tự phân lần":
Thượng, trung, hạ đồng nhất chung tiến. Thể xác chúng ta có Thượng, Trung, Hạ, tu đúng thì nó mới đồng nhất. "*Tự phân lần*", nay chút, mai chút, phân tách cho

người ta hiểu để người ta tự thức. Cũng như Trời Đất, cũng là từ từ giáo dục chúng sanh, mà chúng ta tu đắc mà cũng do Trời Đất hình thành. Đúng chiều của Trời Đất thì phải đi từ dịp một, từ giai đoạn nầy tới giai đoạn kia trong thực hành, chớ không có cái vụ mà cấp bách nôn nóng. Rồi nói thiên cơ, nói bây giờ cấp bách phải làm nầy, làm kia, làm nọ, không được.

Chúng ta làm sao đạt được ánh sáng, và ban ánh sáng cho mọi người trong tâm tự thức, thấy rõ ánh sáng căn bản của mọi người đều có. Lúc đó mới xây dựng đường lối đồng nhất, trong tâm đạo của mọi hành giả tại mặt đất. Mới thật sự người tự tu và ảnh hưởng người kế tiếp. Tự mình không tu không phân giải được chính mình làm sao ảnh hưởng người kế tiếp. Cho nên người tu là người làm đại sự, mà toàn thân chúng ta không khai triển, không minh cảm được nguyên lý của Trời Đất, làm sao làm đại sự?

Đại sự là đồng nhất, đến cũng như đi, ở cũng như xuất; lúc nào cũng vui hòa với các giới, nhắc đâu chúng ta đến đó. Nguyện tu để hòa hợp với thanh diệu của Đại Bi, thì ý chúng ta lúc nào cũng sẵn sàng phục vụ, người nhắc chúng ta chuyển tới. Tu bằng trí, bằng ý. Sự sáng suốt cũng như con chim hải âu giữa biển. Nó bay bằng cái gì, bằng cái ý lực của nó. Là ai cho nó cái ý lực? Cái óc nó sáng suốt: cái ý nó muốn bay tới đó kiếm ăn, là nó bay tới

đó. Bay tới kia để tắm rửa, nó bay tới kia tắm rửa. Bay tới kia lập tổ ấm để sanh sản, là bay tới kia lập tổ ấm để sanh sản. Cái ý của nó, ý lực của nó mạnh.

Còn chúng ta tu ở đây hướng về phần hồn, thì phải xây dựng. Phải tu bằng trí, bằng ý, thì ý lực nó mới mạnh. Nói xuất hồn đảnh lể Phật, xuất hồn để học hỏi tới vô cùng, mà ý lực không có làm sao xuất được. Không có quân bình, làm sao có ý lực tốt mà khai thác được sự thanh diệu của Trời Đất mà tu tiến. Dày công tu thiền để khai thác sự thanh diệu của Trời Đất chớ không có giỏi gì hết, sẵn có cái gì Trời Đất đã sẵn có. Chúng ta dấn thân học hỏi và khai triển những gì sẵn có của chính mình. Phần hồn là chủ của một Tiểu Thiên Địa, mà không lập lại được trật tự trong Tiểu Thiên Địa, rồi xưng danh tu, tu cái gì?

Ôm xác phàm mà cũng không hiểu, rồi ôm thêm một mớ sách kinh. Đọc đi, đọc lại hiểu một góc nào thôi. Thì cái chánh cũng không hiểu, mà cái phụ cũng không hiểu, rồi rốt cuộc đi đâu? Phải đi học lại! Cho nên nhiều người chết rồi cũng buồn lắm. Một kiếp người cặm cụi lo tu, mà tu theo một cái chiều hướng nào đó, không có phát triển được. Khi chết rồi, cũng phải đi học lại. Học từ chữ một nó mới thấm thía. Lúc sống, Trời Đất đã cho hằng loạt cơ hội để học, mà không chịu học.

Hằng loạt cơ hội ở đâu? Trai lớn lấy vợ. Gái lớn lấy chồng. Thu hút những chuyện kích động và phản động,

mà chưa hiểu được lãnh vực thanh tịnh của mình để tiến. Làm một kiếp người, chúng ta không xây dựng cho chúng ta giờ phút nào hết, không giúp đỡ chúng ta giờ phút nào. Lúc chết phải rơi rớt địa ngục là vậy. Vì hướng về tâm phàm tranh giành; mất sự sáng suốt thanh diệu của nội tâm thì chỉ có ôm khổ. Hội nhập trong khối khổ, học khổ, cực khổ, mới biết bước về biên giới của Phật pháp mà tu, tiếp tục tu được.

Người tu rất buồn khi mình cố gắng tu, giúp người khác tu, nhưng mà rốt cuộc, họ lại phản. Họ phản những cái chơn ngôn mà mình đã tìm được, cống hiến cho họ, họ không nhận, rốt cuộc họ đi đâu? Khi họ không nhận là họ đóng cửa, như căn nhà không có cửa sổ là bực bội lắm. Càng bực bội, càng tìm. Tìm thêm thì càng tạo nghiệp cho chính mình, không phát triển được. Miệng nói tu, tâm không tu là tù địa ngục rất rõ ràng.

Mỗi mỗi phải thực hành, mới để thấy trực giác chúng ta khai triển, chúng ta thấy hết. Thấy rõ rồi mới dấn thân. Thật sự tu như vậy mới là đúng. Đường đi càng ngày càng sáng lạn, càng thanh diệu, dìu tiến vạn linh trong cơ tạng chúng ta đồng tu, đồng tiến khai triển tới vô cùng. Bao nhiêu cũng không đủ. Nói thanh tịnh thì chưa thật thanh tịnh. Khi thanh tịnh, không có được nói thanh tịnh. Càng ngày càng tiến phục. Hai cái giá trị nó khác, lội trong biển yêu và làm. Dốc lòng tu tiến.

Những cái gì chúng ta đã đạt được, nên khai triển; không nên tới đó là hết, không nên nói tới đó là hết. Cho ta là tu cao, rồi hướng tâm về chánh trị điều khiển người ta, rồi muốn làm Minh Vương, muốn làm ông vua. Ông vua để làm gì? Chúng ta người tu Vô Vi, tiến tới vô cùng thanh diệu, cống hiến sự thanh diệu của chúng ta cho tất cả mọi người. Cộng hưởng và cùng tiến với chúng ta mới là đúng. Tu chưa đến đâu, chê người khác là tà. Tưởng mình là chơn, cái đó cũng sai. Chính mình chưa sửa được mình, làm sao dám chê người khác là tà? Người tu chơn không bao giờ dám chê người nào là tà. Công ty sản xuất xe hơi không dám chê xe của hãng khác. Xe nào cũng trong cái nguyên lý, triền miên tập trong nguyên lý của nước, lửa, gió, đất mà hành sự. Còn cạnh tranh với nhau thì chỉ có tô điểm bên ngoài màu mè tốt đẹp, mà rốt cuộc chiếc xe nào cũng đi đến nơi.

Phần hồn đi đứng do trí ý. Trí ý của phần hồn càng sáng suốt, thì càng dễ đi đứng bất cứ ở cõi nào. Nếu tâm nghĩ sai, thì từ từ nó mất cái vị trí đó, thấy càng ngày càng bực bội. Lúc đó mới thấy chính ta sai. Bị hạ từng công tác là luồng điển nó không còn đi chỗ thanh nhẹ nữa. Nó ở trong ôm chấp si mê, trở lại nhậu nhẹt chơi bời trong khổ cảnh, rồi tự sát. Đó là đường lối tự sát, là bịnh nan y kêu bằng tự sát. Nhiều người tu được khỏe mạnh, rồi nói tôi bây giờ ăn gấp hai, gấp ba lần hồi trước : phước của Trời cho. Ông Trời cho chúng ta phước là để hiểu lấy chính mình, chớ không phải phước là ăn cho nhiều. Ăn cho nhiều

là dầy xéo tâm, can, tỳ, phế, thận của chính mình. Đó là mất phước, không phải là phước, tham ăn nói bậy.

Nhiều người tu mang cái bệnh tham ăn, Không hiểu cái chuyện sờ sờ sai lầm của chính mình đã tự hại mà không hiểu. Nói : Có thực mới vực được đạo, nó giải nghĩa là thực để ăn, ăn cho no mới có đạo. Không phải vậy: có thực tâm mới vực được đạo. Thực tâm tu sửa, hiểu rõ nguyên lý của Trời Đất mà tiến hóa, mới kêu bằng vực được đạo. Không phải là "có thực mới vực được đạo", nói tôi không có ăn, tôi không có đạo. Ăn cho cố, sanh bệnh, cuối cùng bị mổ xẻ rồi chết mà thôi. Tại vì hành động tự hại cơ cấu siêu nhiên của Trời đất đã ban cho. Ngày đêm nó chỉ có hại thôi, tánh tham ăn là tự hại mà không hay! Tưởng là mình tu khá lắm; khoe đầu nầy, khoe đầu kia, khoe đầu nọ; giảng cho đầu nầy. Giảng cho đầu kia, người nọ, người kia; mà không chịu giảng cho chính mình. Tánh tham vẫn còn, càng ngày càng phát triển.

Chương Kinh 46

Phân lần đời đạo phân minh tiến
Sống tạm an vui chẳng lụy phiền
Tâm đạo không rời duyên Thượng giới
Cảm thông nghiêm luật sống duyên tiền

"Phân lần đời đạo phân minh tiến":

Phân lần từ đời lẫn đạo, tiến trong sự cảm thức rõ ràng.

"Sống tạm an vui chẳng lụy phiền":

Thấy cõi phù sanh, có đến là có đi; sống tạm, không có lụy phiền, than ván nữa.

"Tâm đạo không rời duyên Thượng giới":

Tâm Đạo chúng ta lúc nào cũng nung nấu tâm đạo để tiến hóa. Đó là cái duyên của Thượng giới đã độ cho chúng ta.

"Cảm thông nghiêm luật sống duyên tiền":

Chúng ta biết được cái nghiêm luật của Trời Đất là vô sanh bất diệt, sống trở về tự nhiên và hồn nhiên của Trời Đất, căn bản của chúng ta có từ xa xưa. Ráng tu tới thanh

tịnh để trở về đó, là trở về căn bản nguồn gốc mà tu tiến, chớ không phải tới đó là hết. Nhiều người tới đó cho "tui là nhập Niết Bàn rồi, tui là hạng nhứt rồi". Cái đó là sai, không có đúng!

Còn mang xác làm người, là còn thấy nghiệp lực sai lầm ẩn tàng trong thần kinh của chúng ta. Càng ngày phải càng tu, đêm đêm phải lo tham thiền để giải bớt nghiệp. Không nên nuôi dưỡng và thu hút nghiệp của trần gian, và củng cố nghiệp lực sẵn có của chính mình. Chỉ giải hết không có ôm một chuyện gì, không có nắm bắt một chuyện gì, cái tâm thân mới được yên ổn. Nếu còn nắm bắt, chỉ tạo động mà thôi!

Tu Vô Vi là buông bỏ tất cả, không ôm bất cứ một cái gì. Nhiều người tu cái óc mới sáng được một chút, quân bình một chút, rồi đi học lại chuyện đời. Chuyện bùa, chuyện phép, đó là chuyện đời! Sự tham lam của đời muốn có bùa phép để chống trả ma quỷ. Nhưng mà Phật là khác. Phật là tiến về sự thanh cao tận độ ma quỷ như người; không có vụ xa cách, mà chém giết bài trừ nữa.

Thực hành trở về sự thanh diệu của Trời Đất, thì đúng đường hội nhập, qui nhứt để tiến hóa mà thôi. Một lòng một dạ như vậy, thì tương lai sẽ được vinh quang tốt đẹp. Phần hồn sẽ vui tươi và dũng mãnh thăng hoa trong thực hành, không còn ôm những mê loạn của tình đời nữa. Chính mình chưa thông, không có làm được thầy địa lý.

Tâm thân trí ý của chúng ta chưa thông, chưa minh, làm sao làm thầy địa lý ? Mà tu hướng về Vô Vi không có làm thầy địa lý. Chuyện mình lo chưa hết mà đâm đầu đi lo chuyện người ta, rốt cuộc rồi bị nạn đâu có hay. Khi mình làm thầy địa lý phải ăn mắc tiền, rồi cái đồng tiền dễ dãi quá. Khi mà có đồng tiền dễ dãi phải làm thế nào? Phải ăn nhậu, chơi bời, nhậu nhẹt, sắm sửa, phung phí; đó là tạo tội mà không hay!

Căn bản của chúng ta không có tiền bạc. Chúng ta nghèo, phải giữ căn bản đó, mới là tu tiến. Vì sao chúng ta đi tu? Nhờ nghèo khổ chúng ta mới đi tu. Bây giờ có tiền, quên sự nghèo khổ và quên tất cả những người nghèo khổ, thì làm sao tiến! Đã nói "Khổ, khổ, khổ mới bước vào biên giới của Phật pháp", mà chúng ta quên khổ, chúng ta không phải người tu theo đường lối của Phật. Thực hành theo đường lối của Phật là chấp nhận sự thiếu thốn, sự khổ cực gian lao, vì mình vì mọi người. Đó là đứng đắn đường tu chánh pháp, để trở về ngôi vị của một vị Phật ở tương lai. Nay làm chút, mai làm chút, tương lai sẽ có kết quả tốt.

Nhưng người đời tham lam, vì đâu mà tạo cảnh tham lam. Mắt mũi tai miệng phàm tục không có cách khóa lại. Cứ mở triền miên như vậy thì hấp thụ triền miên. Vô Vi có phương pháp co lưỡi răng kề răng niệm Phật, là đóng cửa đời, mở cửa đạo. Người người tại mặt đất có quyền niệm Mam Mô A Di Đà Phật. Tự thức và tự khai sáng lấy

chính mình trong đường lối tự tu tự tiến, khai mở tâm linh. Vỏn vẹn có sáu chữ hà! Nói tôi tu theo Phật mà đầu đề có sáu chữ không hiểu, cắt nghĩa không thông và thực hành không đúng, rồi nói chuyện trong cuốn sách.

Chuyện trong cuốn sách triền miên diễn tả, rồi nói lu bù cho người ta nghe, thét người tu thanh tịnh, đã thấy mình là toàn là ăn cắp. Mà ăn cắp không nên. Căn bản thực hành có sáu chữ mà không làm được. Xem cuốn sách thì phải có đầu đề. Đầu đề không hiểu mà xem cái gì? Cho nên thực hành Nam Mô A Di Đà Phật đi, rồi sẽ truy tầm tất cả những gì của những vị Phật đã đi trước, và lưu lại cho chúng ta những chơn ngôn không thay đổi. Tại sao ông Phật nói được mà tôi nói không được, không hiểu?

Truy tầm ông Phật do đâu mà có: ông Phật là một con người, hiểu khổ, thấm nhuần trong khổ, mới dứt khoát lo tu, và thấy rõ chủ kiến của mình đã tạo khổ cho chính mình. Đi tới dứt khoát chủ kiến của chính mình nữa, thì thức hòa đồng nó mới mở. Thức hòa đồng nó mở, thì thấy cái sự thanh diệu của Trời Đất đang dìu tiến vạn linh trên mặt đất nầy.

Chúng ta đã có khối óc, biết tu tiến khai triển được khối óc, kính trọng tất cả những khối óc ở mặt đất nầy, thì chúng ta mới thật sự nhịn nhục trong tiến hóa. Chư Tiên chư Phật cũng nhờ nhịn nhục mới có ngày hôm nay. Vậy chúng ta đang đi đường lối nào? Đường lối kính mến Tiên Phật và không dám làm Tiên Phật. Dấn thân đi trong

khổ, nhịn nhục, để tương lai có cơ hội sống như chư Phật.

Đã biết Phật là từ bi tận độ quần sanh, tại sao chúng ta không học con đường từ bi để tận độ quần sanh ở tương lai? Chuyện phải làm, chuyện hay, chuyện tốt mà không học, đòi cho được cái bằng cấp, rốt cuộc rồi tánh nào tật nấy, gia cang bất ổn. Thậm chí trong người tu, vợ mới nghịch hai ba câu cũng nói chuyện đánh vợ rồi, mà không thấy sự đóng góp của vợ. Sự kích động đã đưa chúng ta trở về với thanh tịnh. Chúng ta phải càng nhịn nhục nhiều, để thấy rõ sự sai lầm của chính mình mà tiến.

Không nên đem sự hiểu biết của mình đi khống chế người khác. Sửa mình để ảnh hưởng người kế tiếp là được. Không nên đem sự hiểu biết của mình để khống chế, rồi bắt buộc người ta phải theo. Người ta không theo thì mình đánh đập. Đó là sai lầm vô cùng. Một tội phạm tại thế gian mà không biết. Nội cái ý nghĩ chúng ta nghĩ xấu về vợ, nghĩ xấu về con cũng là đã có tội rồi, đừng nói đến hành động đánh đập vợ con là sai vô cùng. Lo tu sửa để ảnh hưởng vợ con, đó là điều chánh.

Nhịn nhục là chìa khóa dìu dắt chúng ta tiến và ảnh hưởng tất cả mọi tâm linh cùng tiến. Đạt được nhịn nhục là làm đại sự, không có làm tiểu sự. Trở về với căn bản của chính mình, hồn vía phân minh, tiến hóa đến vô cùng; dày công tu luyện, đêm đêm thực hành. Không nên kể công với Trời Phật, nói tôi tu mười năm mà không thấy

gì, tôi tu hai chục năm mà không thấy gì. Chưa thấy được nghiệp lực của chính mình là chưa có tịnh, chưa có thật tâm tu. Thật tâm tu thì nó đạt tới thanh tịnh mới thấy rõ cái nghiệp duyên, cái nghiệp lực đang lôi cuốn chúng ta, từ sai lầm nầy tới sai lầm nọ, dẫn sai chúng ta đã nhiều kiếp rồi, không phải một kiếp.

Lúc nào cũng ăn năn sám hối. Ăn năn sám hối: nói dóc thôi! Thực hành mới biết ăn năn sám hối. Nhiều người nghe những lời minh triết : Ôi tôi bây giờ, tôi ăn năn sám hối, tôi phải tu, nhứt định tôi phải tu theo Phật! Nhưng mà một thời gian rồi, tánh nào tật nấy. Tự lường gạt lấy chính mình, chứ không gạt được Phật, cũng không gạt được quần sanh. Quần sanh chỉ nhìn ông đó quỳ lạy cạo trọc đầu, nhưng mà bây giờ ổng thay đổi.

Lời phê phán đó chua chát lắm, cho nên những người tu nên ăn năn thức giác, không nghĩ sai về ai, sửa mình để tiến, thì không bị nghiệp lực lôi cuốn chúng ta hạ từng công tác. Đương đi lên cao, đương ăn chay, khai triển tâm thức, rồi lần lần, lần lần đi xuống trở lộn lại trong cảnh hơn thua, khổ vô cùng.

Chưa chết đã bị giam rồi, giam trong cái ngục bực bội sân si. Sân si chỗ nào? Biết mình tu mà không tiến là bực bội lắm. Chúng ta càng ngày càng tu, càng thực hành đứng đắn mới hiểu rõ cái nghiêm luật. Sống mới hiểu được cái duyên tiền cơ bản vô sanh bất diệt đã có, chớ không phải

bây giờ xin của ai. Trong thực hành đi tới, an tâm như vậy thực hành. Dù có tan xương nát thịt đi nữa, cũng là một đường lối dốc lòng tu. Như vậy, mới có cơ hội giải quyết được tâm linh của chính mình.

Chương Kinh 47

Chuyên cần thực hiện thanh cao
Cứu giúp hồn minh rõ nhiệm mầu
Qui hội tình người trong ý thức
Bình tâm học hỏi chẳng tô màu

"Chuyên cần thực hiện thanh cao":

Chuyên cần liên tục như vậy mà hành pháp, thì tiến hóa tới thanh cao và phát triển.

"Cứu giúp hồn minh rõ nhiệm mầu":

Nhờ pháp giúp đỡ phần Hồn tỉnh táo, và hiểu được cái mầu nhiệm của Trời Đất.

"Qui hội tình người trong ý thức":

Lúc đó hiểu mình hiểu người, tự tu tự tiến.

Bình tâm học hỏi chẳng tô màu":

Lúc nào cũng quân bình đạt thức rõ ràng; không còn pha chuyện nầy chuyện nọ, lẫn lộn trong tâm thức của chính mình.

Tu phải thức giác. Tu phải tự sửa. Tu phải ăn năn sám hối, mới thấy rõ sự sai lầm của chính mình, đã hành sai từ nhiều kiếp chứ không phải kiếp nầy đâu. Không phải bữa nay, không phải giờ nầy, nhưng mà đã nhiều kiếp rồi, nó ẩn tàng trong khối óc thần kinh của chính chúng ta, tạo thành nghiệp lực.

Lo âu mà không biết lo âu chuyện gì. Có ăn có mặc cũng lo. Tham sống sợ chết là lo rồi. Sợ nghèo cũng là lo. Càng sợ nghèo càng gia tăng tánh tham, loạn động không dứt khoát. Thành thật, một là một, hai là hai,có là có, không là không, mới là an nhiên tự tại không phải lo. Chuyện có có không không là Trời Đất đã sắp đặt rồi. Lúc ta giáng sanh xuống thế gian là đã sắp đặt rồi. Đã đặt cái máy đó trong khối óc của chúng ta để hiểu và tiến. Không chịu hiểu thì không bao giờ tiến.

Thế gian kích động và phản động. Buồn tủi mới là đi tu. Khổ cực mới là đi tu. Dốc lòng tu mới thấy rõ mình sai chẳng có ai sai. Cứ đêm đêm thực hành phát triển để đi tới, thay vì thụt lùi. Tình cảnh thế gian có đầy đủ hết. Thượng Đế đã ân ban rõ ràng có thân xác. Bên trong thanh tịnh tìm đầy đủ cũng có Kim, Mộc, Thuỷ, Hỏa, Thổ. Tim, Can, Tỳ, Phế, Thận, tức là Kim, Mộc, Thuỷ, Hỏa, Thổ. Ngũ sắc Ngũ quang, Huyền sắc Huyền quang. Khi mà chúng ta thanh tịnh, nhắm mắt ta thấy màu sắc rõ rệt; còn không hành làm sao có? Để tự nhiên như vậy, bèo trôi tới đâu hay tới đó, là chỉ có khổ thôi không tiến nổi! Phải tự thức.

Tình Trời đã ban chiếu hàng ngày hàng giờ. Có ánh sáng là có vui. Hiện tại nhân loại thế gian không có ánh sáng là không có vui, có ánh sáng là có vui; thì chúng ta phải hướng về con đường vui để tiến hóa. Thanh tịnh nó mới vui, quân bình nó mới vui, sáng lạn nó mới vui. Sáng là tịnh, tối là động. Cho nên, Trời đã cho thể xác con người có đàn ông, đàn bà. Đàn ông đàn bà vô bóng tối là động rồi, đi ra ánh sáng nó là tịnh; phân minh rõ ràng. Chúng ta tu nhắm mắt Soi Hồn, Pháp Luân, Thiền Định đầy đủ, lần lần nó bừng sáng ra. Nó hội tụ nguyên khí hòa hợp với Trời Đất, thì nó mới thấy ánh sáng.

Khi thấy ánh sáng rồi nó càng phải tầm thanh quang sáng hơn của Trời Đất đã có. Càng tiến lên thì càng tầm ánh sáng khác. Diệu thanh là ánh sáng của Đại Bi càng khác hơn nữa. Nơi đó là vô sanh bất diệt. Sự cảm thức diệu hiền, hành triển và không có trì trệ thoái bộ nữa. Càng tu càng minh pháp. Sửa tâm sửa tánh rõ rệt, trong hành trình nhịn nhục, thực hành đến đích. Nếu chúng ta không nhịn nhục, không có lên được một lớp.

Bây giờ thấy thế gian nhà cửa thay đổi. Hồi xưa nhà tranh nhà ngói là sang lắm. Bây giờ nhà lầu cao vút là do đâu? Do khối óc con người biết, hiểu và làm được. Muốn có nhà cao thì phải có cái căn bản gốc gác vững vàng mới cất cao được; không gió thổi là sập. Sự thông minh của con người nhờ kiếp nầy tới kiếp kia, phát triển và xây dựng mới hình thành. Ngày hôm nay, giữa mặt đất chúng ta

thấy hình thành được nhiều việc. Suy gẫm trước kia con người không có thể làm được, ngày nay đã làm được rất nhiều. Vệ tinh cũng có. Tất cả những chuyện gì hòa hợp với nguyên điển của Trời Đất, đều đã và đang phát triển.

Cho nên người ta nói rằng kỹ thuật cao độ thế gian đang phát triển. Kỹ thuật cao độ là sự quân bình. Do sự quân bình trong tâm thức con người tìm ra và đóng góp, xây dựng. Nếu mà không quân bình thì không tìm ra cái nguyên lý lực học. Lực học mới chế ra phi cơ. Không biết lực học không chế ra phi cơ. Nặng nhẹ ra sao phải phân minh rõ ràng mới bay lên được. Toàn là lực học, lực học là chỉ điển giới. Càng tiến tới điển giới càng cảm thông lực học. Nguyên lý của phần Hồn đã và đang tiến hóa tùy theo nhịp độ của thiên cơ.

Ngày hôm nay chúng ta có cái pháp, rút ngắn thì giờ để xây dựng tâm thức phát sáng, điển quang dồi dào, sống trong thanh tịnh, tiến hóa trong sự an nhiên tự tại, không còn mê chấp lo âu nữa. Dứt khoát tình tiền duyên nghiệp, thực hành điển quang sáng lạn. Đó là của Trời bất diệt không ai cướp được.

Có điển mới về Trời, có sự thanh cao mới thức giác. Cứ hành pháp khứ trược lưu thanh là đúng đường. Chính mình khai triển chính mình. Chính mình là một khối điển quang. Đang ôm ấp uất khí của trần gian mà giải không được gọi là nghiệp lực. Ngày nay chúng ta có khứ trược

lưu thanh, là chúng ta có cơ hội giải nghiệp lực trong tâm thức thì pháp lực sẽ mạnh. Pháp lực càng ngày càng mạnh là càng thanh nhẹ. Càng thanh nhẹ là chỉ có đi lên, không có đi xuống được. Động là nó bay rồi.

Ở thế gian có xác có tâm, là có một cơ cấu nhiệm mầu của Trời Đất đã hình thành. Không chịu khai thác thì của nầy cũng sẽ tiêu tan, không trường tồn được. Ôm xác phàm cứng nhứt là bộ xương, nhưng mà bộ xương cũng không làm được gì. Bây giờ trước mắt đã cho thấy nhiều người có xương, nhưng nó bị vôi hóa, càng ngày nó càng tiêu, khớp xương càng ngày càng lụn bại, đi đứng không toàn hảo được.

Nhân loại cũng đã tiến về thức ăn, và thấy rõ thịt đỏ không tốt và gieo độc tố trong cơ tạng là người ta từ chối. Người ta trở lại ăn rau, con người nó thanh nhẹ. Bây giờ, người có tiền có bạc ăn rau cỏ nhiều hơn, để khôi phục sự tự nhiên và hồn nhiên như lúc sơ sanh, thì có nhẹ không có nặng. Nhưng mà càng ngày càng ăn đồ nặng là càng sanh bệnh, không có tinh khiết. Lý luận cũng sai. Suy nghĩ cũng sai. Ăn đồ tinh khiết thì suy nghĩ sáng suốt, thanh nhẹ hơn. Cho nên người ta ùn ùn đi ăn chay, Tây, Tầu, Mỹ cũng bây giờ hướng về đồ ăn thiên nhiên nhiều hơn.

Có cuộc thay đổi lần lần. Càng ăn thịt càng tranh chấp. Xứ nào mà ăn thịt nhiều, sát phạt con thú nhiều, rồi xứ đó bị nạn nhiều. Trước mắt chúng ta thấy, xem TV là thấy,

động đất một lần chết mấy trăm ngàn người. Hồi xưa chết mười ngàn người là quan trọng. Bây giờ một triệu người không thành vấn đề. Vì người càng ngày càng đông, làm ô nhiễm bầu trời, nóng lạnh bất thường, thì gió mưa cũng bất thường, bão lụt cũng bất thường, gây nạn cho chung.

Vì lòng tham của con người, ai cũng muốn giàu, muốn làm chủ tất cả. Rốt cuộc không thấy rõ bản thân chúng ta, sống tạm bao nhiêu năm đó. Thượng Đế cho một trăm năm bỏ xác ra đi, nhưng mà càng ngày càng ôm, càng ngày càng tham, thì tưởng mình sống không bao giờ chết. Tiền bạc có, gia đình có, cái gì cũng tốt đẹp hết, nhưng mà không thể sống lâu được. Nhìn thấy rõ, thấy vui, nhưng mà mai là đi đưa đám rồi.

Chuyện đó chúng ta biết hết rồi, thì thấy cõi phù sanh rõ ràng. Tạm sống phải thực hành để tiến hóa. Nếu tạm sống mà không thực hành, thì ai lo. Ai là người lo cho tương lai của phần hồn? Chúng ta chịu tu, tức là lo cho tương lai của phần hồn; chứ không phải lo tương lai, cho địa vị, mà chìm đắm ở tương lai. Cảnh luân hồi: trước kia chúng ta ác ôn, ngày nay chúng ta phải nhập mới đền nợ được. Đền nợ bằng máu huyết xương thịt da cũng phải trả lại, một ly cũng không có thiếu được, không có thiếu được ai được một đồng xu. Sợ nợ lắm, tu chơn là sợ nợ, mà tu tà là thích tiền. Tu một thời gian làm thầy địa lý là thích tiền, chứ không phải là tự thức mà tu.

Chương Kinh 48

Tô màu rực rỡ sống vui xuyên
Tình đẹp duyên Trời cảm giao liền
Trí tuệ không còn tâm thức giác
Hành thông chơn pháp lại càng yên

"Tô màu rực rỡ sống vui xuyên":

Chúng ta ở thế gian mang xác làm người, nhìn thấy nghe hiểu nói rành. Đó là *tô màu* nay chút, mai chút. *Rực rỡ sống vui xuyên* hướng về Trời Đất, sự thanh nhẹ vô cùng, bất diệt ở Bên Trên.

"Tình đẹp duyên Trời cảm giao liền":

Chúng ta nhìn cảnh Trời tươi đẹp, *duyên Trời cảm giao liền* có Trời mới có ta, có sự thanh cao của Bề Trên mới có trí thức để tiến hóa.

"Trí tuệ không còn tâm thức giác":

Trí tuệ không còn lo lắng, không còn phán xét, nhưng mà tâm thức giác là đầy đủ rồi, ổn định.

"Hành thông chơn pháp lại càng yên":

Cái pháp mà chúng ta đang nắm, từ soi hồn, pháp

luân, thiền định phải thông cảm, thông suốt cái đó và hành triển, thì càng yên vui khỏe mạnh, và không bỡ ngỡ trên đường đời, cũng chẳng bỡ ngỡ trên đường đạo, mới thật sự là đời đạo song tu sửa tiến. Chứ không còn thụt lùi, cứ liên tục như vậy. Ngựa hay không ăn cỏ cũ. Chúng ta chỉ phát triển tới lãnh vực mới. Tức là trở về với thanh tịnh và sáng suốt của chính mình.

Người thế gian lo âu, cho bạc triệu bạc tỷ kêu họ tịnh năm phút, tịnh cũng không nổi. Vì sao? Tâm hồn họ hướng về tiền bạc, hướng về địa vị, trong chấp mê mà không giải quyết được. Cho nên bạc tỷ, cuối cùng nhiều người buôn bán stock rốt cuộc rồi cũng tự tử chết. Vì cái tham muốn mình không bao giờ đạt được, bực bội mới tự tử chết. Những chuyện đó chúng ta thấy trước mắt. Còn không ăn năn sám hối mà đâm đầu đi làm giàu, tức là gia tăng cái khổ ở tương lai.

Bằng lòng tu sửa, gọt rữa tâm thân an nhẹ, thì thật sự lo cho phần hồn ở tương lai. Lúc lìa xác thanh nhẹ, không còn bị lôi kéo xuống vùng ô trược âm phủ nữa. Càng sửa càng yên, càng sửa càng quý Trời Đất. Càng thấy lãnh vực thanh tịnh là hào quang sáng chói. Từ khối óc trở lên mới thật là người tu. Tu mà lý luận chuyện cơ tạng, không phải là người tu. Lý luận chuyện bề ngoài cũng không phải người tu. Làm sao tu phát triển được khối óc, mới thật là tu. Thật có thông mới có minh. Luồng điển tâm trụ ngay trung tâm bộ đầu thông suốt thì nó mới minh cảm

lấy hành động của chính nó. Bằng lòng sửa chữa tu tiến, mới có kết quả ở tương lai.

Bày biểu đủ chuyện ở thế gian, nhưng cuối cùng không có kết quả. Người đời phải phát triển cái óc để xét sự thật là cái gì. Chúng ta bằng lòng tu để trở về với sự thật, phát triển tâm linh sẵn có của chính mình, thì cuộc sống nó mới an vui. Cuộc sống phát triển được tâm linh là không còn biên giới nữa. Thực hiện tình thương và đạo đức làm gì có biên giới nữa! Xây dựng trong xây dựng, vui hòa với các giới. Trong lúc sanh tiền ở thế gian cũng như trong lúc lìa xác, bằng lòng tu tiến, bằng lòng khai triển xây dựng tâm thức. Luồng điển bất diệt, tiến hóa tới vô cùng. Hội nhập với diệu thanh của Đại Bi, Bên Trên, là chúng ta thoát nghiệp trần rõ ràng.

Tự tu tự tiến là tu cho chính mình, sửa lấy chính mình. Sửa được chính mình là hiểu được tất cả Trời Đất. Chứ cái Tiểu Thiên Địa nầy đâu có nhỏ. Cái xác nầy không nhỏ. Trong đó có lục căn lục trần, vạn linh chung sống tiến hóa với chính chúng ta. Mà thượng, bên trên, không có đàng hoàng, không sáng suốt. Thượng bất chánh thì hạ tất loạn. Bên dưới nó phải loạn! Cái óc không tu, thì cái xác không thiền được. Cái óc hiểu được đường tu rõ ràng, cái xác mới bằng lòng thiền. Nhiều người đọc nầy kia kia nọ, hiểu chút chút thì thiền không được. Nó phải hiểu, cái óc nó phải hiểu nguyên lý của Trời Đất rõ ràng. Vô sanh bất diệt. Nó bằng lòng thiền trong vui hòa sống động và

sáng suốt. Thượng bất chánh, hạ tắc loạn. Cái xác của chúng ta chỉ lệ thuộc thôi. Nếu cái óc không tu, thì cái xác cũng vô dụng. Không thiền được, không tiến nổi. Tranh chấp đấm đá rồi chết bật ngửa, đâu có biết cái gì đâu, cũng như một con thú dữ vậy thôi.

Làm người không hiểu được chính mình là không phải là con người. Chạy đồng đổng đi chơi, đó là con thú. Nhưng mà con người nó khác chỗ nào, nó khác là nó có cái lãnh vực thanh tịnh, tự khai sáng với chính nó. Thần kinh khối óc nó được khai triển trong thanh nhẹ, thức giác triền miên, thì Hồn nó mới được ngự trong chỗ sống động. Biển yêu của Thượng Đế là vô cùng tận.

Không hành thì đời nào mới tiến được. Không hành làm sao biết được mình? Cứ lý luận hòai, hẹn hò hòai, rồi quýnh ra buồn đời uống rượu cho nó vui. Đó là tự sát đó. Hút thuốc cho nó vui, cũng là tự sát. Dâm dục cho nó vui, cũng là tự sát. Tất cả làm những chuyện không cần thiết. Làm sao phần hồn được tiến hóa tốt? Người tu nó khác, nó ngược lại. Nó làm những chuyện cần thiết cho phần hồn. Phần hồn tôi cần sự thanh nhẹ, cần sự an hòa, cần sự phát triển tới sáng suốt. Những chuyện đó tôi làm hằng ngày. Nay chút mai chút, cuối cùng trong cuộc đời tôi, cũng hình thành được một duyên tốt đối với Trời Phật.

Chúng ta may mắn lắm, có cơ hội đọc lịch sử, có cơ hội hiểu được giá trị của Trời Phật. Không chịu hành triển.

Làm sao hòa hợp với nguyên lý của Trời Phật mà sống? Cứ xuyên qua xuyên lại, rồi giáng hạ xuống cõi thấp âm u, không tiến hóa nổi. Thành ra con người có thể giận hờn, có thể làm bất cứ những điều ác để bảo vệ mình mà thôi. Không chịu thanh tịnh để thấy rõ chính mình là ai, từ đâu đến đây rồi sẽ về đâu.

Càng tu càng hiểu chính mình, càng thấy rõ nguyên lý của Trời Đất là sống động, đang ân độ quần sanh rõ ràng. Chúng ta thanh tịnh, chúng ta mới nhận được những gì Đại Bi quang chiếu cho tâm thức tiến hóa. Dũng mãnh hành triển như vậy thì đời ta cũng yên, đạo cũng thông suốt, mới đời đạo song tu. Đời là thể xác nầy. Nó nghe chủ nhân ông xây dựng tốt đẹp, vui mừng mà theo một nhịp sống hướng thượng để tiến hóa, thì cái xác là cái đời, xác cho chúng ta càng ngày càng thanh nhẹ, càng mạnh khỏe. Đó là cái xác đã hưởng ứng nguyên lý của Trời Đất, hành sự tốt đẹp cho tâm lẫn thân.

Sanh, Trụ, Hoại, Diệt, là luật tự nhiên nó như vậy. Chúng ta hành triển phải thoát ly sức hút của ngũ hành và sức hút của hồng trần, mới là người tu. Dốc lòng thì nó phát triển đi lên, nó mới dứt khoát được ngũ hành kích động và phản động, hồng trần tạo mê và không tiến. Chúng ta dứt khoát tu như vậy. Ngày nay được thanh tịnh một chút, cảm ơn Trời Phật một chút. Tiếp tục, nay chút mai chút, chúng ta sẽ có toàn diện thanh tịnh. Tức là có cơ hội về được quê xưa chốn cũ. Vốn chúng ta là thanh

tịnh. Giáng lâm xuống thể xác động loạn tới ngày hôm nay, không gặt hái được cái gì. Phải tu trở về với thanh tịnh mới thật là người tu. Tu còn ôm chấp, còn ôm hình ảnh, nắm bắt chùa chiền, đâu có lợi lộc gì tâm thân!

Chùa của chúng ta là càn khôn vũ trụ. Có cái chùa của càn khôn vũ trụ mà không chịu ở nơi đó học tu. Ngày đêm có kinh kệ rõ ràng. Có sự kích động và phản động. Kích động thần kinh khối óc của chúng ta thức giác để tiến hóa đi lên. Cái chùa càn khôn nhiệm mầu như vậy mà thế gian không hiểu, không học, là cái trí thức không có phát triển được lớn rộng và thanh nhẹ. Chỉ có bực nhọc, tranh đấu, giết chóc, không có lợi lộc cho chính mình và không có lợi lộc cho đối phương. Vì Hồn bất diệt mà, giết ai? Một ngày nào tương ngộ ở Âm phủ nó mới kiện thưa.

Người ở thế gian làm điều ác, giết dân nhiều. Chết thì bị tra khảo, khổ ghê lắm, phải chấp nhận cái cảnh luân hồi làm thú vật. Có nhiều vị lãnh đạo chết rồi xuống làm con bò mấy kiếp mới trả hết nợ. Một chữ ký của người lãnh đạo quan trọng lắm. Giết biết là bao nhiêu, và có thể cứu biết là bao nhiêu. Nhưng mà không hướng về thanh, không hiểu lấy chính mình mà lãnh đạo cái gì? Chỉ có giết dân hại dân mà thôi; vì sự tranh chấp không tiến thân nổi!

Chương Kinh 49

Càng yên thanh tịnh giải tâm phiền
Lý trí phân minh tự tiến xuyên
Duyên nợ tràn đầy mê loạn chuyển
Nhồi cho hiểu Đạo rõ duyên tiền

"Càng yên thanh tịnh giải tâm phiền":

Càng tu càng yên càng thanh tịnh, giải được tâm phiền.

"Lý trí phân minh tự tiến xuyên":

Cái lý trí chúng ta cái gì cũng thấy rõ ràng, phân minh và tự tiến xuyên, dũng mãnh mới tiến tới được, sợ sệt không tiến tới được.

"Duyên nợ tràn đầy mê loạn chuyển":

Người ở thế gian thì bị "*duyên nợ tràn đầy*", rồi mê loạn chuyển. Tới hoàn cảnh nầy, tới hoàn cảnh nọ, cũng không có giải quyết được.

"Nhồi cho hiểu Đạo rõ duyên tiền":

Cho nên người tu bị "*nhồi quả*" rất nhiều. Nhồi quả là

lập lại những chuyện xa xưa, kích động và phản động, rồi mới hiểu được cái *duyên* của tiền kiếp của chúng ta, từ gốc thanh tịnh mà ra. Phải dốc lòng buông bỏ tất cả những sự động loạn thì trở về với thanh nhẹ. Mới thấy cái xác con người, cái óc con người là có một không hai. Chỉ có lòng tu sửa, thì khai mở được nhiều điều tiến hóa ở Bên Trên, càng ngày càng rõ rệt hơn.

Thương quý mình, xây dựng cho chính mình, tức là báo hiếu cho cửu huyền thất tổ. Tình thương sống động mới sanh ra con người. Con người không biết lấy nó, thì chỉ có tạo loạn vô ích mà thôi. Nếu biết được chính mình, thì thấy chúng ta đang ngự trên tòa sen, của quý của Trời Đất. Ngự trong một cái thể xác phối hợp bởi Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ có ánh sáng, có Ngũ sắc Ngũ quang, Huyền sắc Huyền quang. Khi mà thấu đáo được huyền sắc huyền quang, là chúng ta sẽ có cơ hội ngự trên tòa sen mà tiến hóa ở cõi Trên. Càng tu càng tiến, lãnh vực thanh tịnh càng ngày càng mở thêm; không bị trói buộc trong sự eo hẹp bất chánh.

Người đời gọi là sân si vọng động. Chúng ta là người tu phải giải quyết tất cả những sự vọng động. Tìm sự vọng động từ đâu đến, thấy rõ từ lòng tham đến. Cho nên Phật nói không sai: tham đứng đầu. Sân, si, hỷ, nộ, ái, ố, dục tất cả do cái tham từ đầu mà phát sanh ra nhiều chuyện như vậy. Chúng ta tu hướng về thanh tịnh thấy tham là tạo nghiệp, thì càng ngày càng bớt tham. Muốn bớt tham

thì phải làm sao? Thật thà với chính mình. Một là một, hai là hai, có là có, không là không. Không nên bịa đặt mà tạo khổ cho tâm thân. Giải quyết được kiếp nầy là ảnh hưởng được nhiều người là công đức rất lớn.

Chúng ta biết thể xác nầy liên hệ với càn khôn vũ trụ. Chịu lập lại trật tự thì tương lai sẽ ảnh hưởng được nhiều người tự tu, tự thức. Trong thực hành lưu lại kỷ niệm cho nhơn gian, thì nhơn gian sẽ cùng tu cùng tiến trong sự dũng mãnh thức giác, và quý giá sự thanh tịnh. Chịu sống trong sự thanh tịnh để hòa hợp với cõi Trên, thì không còn sự thắc mắc ở trần gian nữa.

Quý trọng thương yêu Trời Phật là quý trọng thương yêu thể xác nầy. Quý trọng thương yêu Trời Phật, quý trọng thương yêu nhơn loại. Quý trọng thương yêu Trời Phật là cứu rỗi phần hồn. Vượt khỏi sự đau khổ mới cảm thức giá trị thanh nhẹ của Thượng Đế, từng hằng hữu ân ban trong tâm thức của mọi người. Nhưng người chưa thức giác, chỉ tạo động làm rối ren khối thần kinh sẵn có từ cơ tạng đến khối óc. Sự tiến hóa không có, không tiến, mà chỉ có lùi. Rốt cuộc, có nhiều người làm người một thời gian thấy chán. Làm không được, tu không được. Làm gì cũng không được, rồi uống thuốc tự tử cho nó xong. Cái đó tội nặng lắm!

Thượng Đế đã ban cho chúng ta một cơ cấu kích động, và phản động nhồi quả cho phần hồn được tiến hóa tốt

đẹp, trở về quê xưa chốn cũ; mà không chịu hành, đó là tội rồi. Lúc chết phải thọ tội. Thượng Đế ban chuyện nhẹ mà không truy tầm, thì Thượng Đế cho ngược lại chuyện nặng để gánh vác.

Cho nên người chết xuống Địa ngục khổ lắm, thiếu tất cả mọi phương tiện, chỉ có khóc lóc không có tiến hóa nổi. Lúc đương tiền không chịu giúp chính mình, thì lúc chết thì mình cũng phải suy đồi. Luật của Thượng Đế đã ân ban, đã sắp đặt, cho nó cái nhẹ nó không nhận thì phải cho nó cái nặng để nó gánh vác. Sau cái gánh vác đó là tiến thân. Mà luân hồi làm thú là phải hy sinh, càng hy sinh càng được tiến hóa cao.

Thú ở thế gian nuôi lớn là làm thịt. Không có giúp cho nó sống một cách an yên như vậy được. Có luật dạy nó tiến hóa; cho nó khổ nó mới tiến. Ở thế gian, lái xe đụng người ta chết ra tòa xong; nhưng mà xuống địa ngục, còn thọ tội nữa. Tại sao địa ngục ác như vậy? Tôi đã xử rồi, tôi đã chạy chọt xong ở trên nầy mà xuống kia tôi còn bị nữa? Luật là luật, không có thay đổi. Nhân nào quả nấy, đâu phải có tiền vận động là hết tội đâu. Tội vẫn sờ sờ.

Những người có tiền nên coi chừng! Không phải là tôi có tiền tôi vận động được là tôi qua khỏi. Rốt cuộc, chết phải lãnh đủ, không có uất ức gì nữa! Được trở lại làm con thú là quý rồi, có cơ hội hy sinh. Sau cái hy sinh

đó mới hiểu Đạo nhiều hơn, cứ vậy mà tiến hóa. Nhiều người nói tu theo pháp nầy rồi thế gian hết người. Không phải hết, không hết đâu, vì luân hồi luân hồi, tiến hóa tiến hóa, còn rất nhiều.

Nếu chúng ta không dứt khoát hành, thì không cứu được mình và chẳng cứu được ai ở tương lai. Tu hoài, học hoài không hết, vì chiều sâu của đạo mầu là vô cùng. Thấy nó không nhưng mà có. Trong không mà có. Cho nên chúng ta niệm Nam Mô A Di Đà Phật là trở về không mà trong không là có. Nhiều người bị lâm nạn ở thế gian bằng lòng niệm Phật, thấy cuộc diện bắt đầu thay đổi rất nhiều, và giải quyết được những chuyện rắc rối trong nội tâm, và từ trường tốt ảnh hưởng gia cang tốt. Chỉ có phát triển không có lùi.

Ở đời phải chấp nhận đi làm mới có tiền, mới có cuộc sống. Ở đạo phải hành, phần hồn mới được tiến, còn đạo mà không hành thì hồn không bao giờ tiến. Nó chỉ bơ vơ trong tranh chấp thôi. Không thức giác và không dứt khoát chủ kiến của nó, là không bao giờ tu tiến được. Dứt khoát chủ kiến là quan trọng. Nhiều người nói "Trời sanh tôi vậy, tôi phải vậy. Tôi phải vậy, tôi làm đúng theo luật Trời". Không có đúng đâu! Cái lòng tham của mình, mình không biết. Tham không có dứt khoát, mà đổ thừa ông Trời là sai. Càng làm càng tham. Nhiều người có tiền trước kia không có đồng xu, bây giờ có xe, có cộ. Càng ngày càng mua xe thêm, càng ngày càng mua nhà thêm. Đó là

gánh nghiệp chớ không phải giải nghiệp.

Càng tu, càng ngắn gọn, càng bỏ tất cả những chuyện thế sự. Đó là giải nghiệp chớ không gánh nghiệp. Duyên lành đến, mới học hỏi và hiểu được Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp trong nội tâm của chính chúng ta. Chúng ta hiểu được là dũng mãnh đi một đường thẳng về Trời, không có lệ thuộc ngoại cảnh. Thế gian bí rồi không biết làm gì, đem Thần, Thánh, Tiên, Phật ra hù hiếp người ta. Chớ kỳ thật Thần, Thánh, Tiên, Phật phải tu mới giữ được thanh nhẹ đời đời mà tiến hóa. Chớ Trời Phật không lười biếng được.

Làm người rồi còn không lười biếng mà! Làm thú còn giải đãi được; chớ làm người mà biết được giá trị của con người không có lười biếng. Ngày đêm lo tu tiến và giải thông nghiệp lực của chính mình. Chuyện cần thiết trong cõi phù sanh nầy, học phải tiến, không phải học để lùi. Thấy rõ chúng ta đến đây rồi phải ra đi. Đến đây không học hỏi được cái gì thì uổng cho một kiếp người. Học cái gì? Học nhịn nhục cho thấy rõ tình Trời hơn, dứt khoát hơn, dễ dứt khoát hơn. Nếu mà không chịu học thì sẽ không tiến, mà chỉ có lùi trong sự tranh chấp. Thậm chí những người đã làm người, nhưng mà tự sát, tự tử đó là đi vào trong sự tranh chấp, u mê uất ức không thoát được.

Tu Vô Vi là chấp nhận sự kích động và phản động. Hướng về thanh tịnh tu thì tự động phải giải những cái

nghiệp lực đó. Chúng ta đã nắm được chìa khóa đi là phải dốc lòng đi, không vì chuyện nầy, không vì chuyện nọ, không vì ai phê phán hết. Hiểu được nguyên lý trong cơ tạng, hiểu được luồng điển hòa hợp với sinh lực càn khôn vũ trụ, dốc lòng dũng mãnh tiến tới đó là chúng ta sẽ có tất cả.

Thật sự cứu khổ ban vui. Không tạo khổ cho chính mình làm gì có khổ. Đêm đêm lo tu giải. Không tạo khổ, không có ham mê, không có sân si, làm gì có khổ? Diệt được tham là không còn khổ. Dứt khoát đi là chỉ có tiến không có lùi. Tu mà không hiểu mình từ đâu đến đây rồi sẽ về đâu không phải người tu.

Chương Kinh 50

Duyên tiền học hỏi sống triền miên
Kiếp kiếp luân lưu tạo lụy phiền
Hiểu thấu tình người gieo sống động
Cảm thông nguyên lý quý Thanh truyền

"Duyên tiền học hỏi sống triền miên":
Nhờ cái duyên tiền, ngày hôm nay chúng ta mới giáng lâm xuống thể xác. Có nhân có quả, sống triền miên.

"Kiếp kiếp luân lưu tạo lụy phiền":
Kiếp nầy tới kiếp nọ cũng chỉ tạo khổ sầu mà thôi.

"Hiểu thấu tình người gieo sống động":
Chúng ta mà hiểu thấu nguồn cội nguồn gốc của tình người, ai cũng có Thiên tánh. Biết được làm người là có Thiên tánh gieo sống động, càng nhớ Quê hơn, càng hiểu cảnh Trời là xứ của chúng ta.

"Cảm thông nguyên lý quý Thanh truyền":
Hiểu được nguyên lý rồi mới quý những lời chơn thật, truyền thuyết phân giải ở thế gian, nắm đó mà tu tiến. Sống vui là phải hiểu, sống vui mà không hiểu là sống

không bao giờ vui. Chạy theo người ta họ vui mà họ u ơ mình cũng u ơ làm sao vui được? Hiểu được cuộc sống của tâm thân chúng ta, là hòa hợp với càn khôn vũ trụ. Lúc nào cũng sống động, sửa tiến và ảnh hưởng cho người kế tiếp.

Vui trong hạnh đức xây dựng của chính mình. Hạnh đức tốt thì Trời Phật không có bỏ chúng ta. Chúng ta đã đạt được thanh nhẹ mới có hạnh đức, dốc lòng tu sửa. Thấy họ là mình, mình là họ. Dấn thân cứu độ, mới dốc lòng tu. Làm một việc cho mọi việc là sửa chính mình để ảnh hưởng người kế tiếp. Rồi ôm mọi việc và không thành một việc, tức là biến thành ma quỷ ở cõi âm, thì không tiến hóa được. Thành tâm như vậy tu tiến thì Nguyên lý Thanh truyền của Trời Đất, chúng ta vẫn nhận và vẫn hành, vẫn tiến. Quý yêu Trời Phật, mà thấy sự tận độ của Trời Phật không bao giờ bỏ chúng ta. Nếu chúng ta thanh nhẹ là chúng ta nhận được. Ở thế gian cần có một pháp, để giải quyết nghiệp lực của chính mình, hướng về thanh nhẹ mà tiến. Chúng ta sẽ nhận được Đại Bi ban trợ cho chúng ta tiến hành đêm đêm thanh nhẹ, và không có sợ sệt và lo âu nữa.

Dốc lòng hiểu được đường tiến. Đã hiểu được đến rồi hiểu được đi bằng cách nào. Dốc lòng tu tiến như vậy sẽ có kết quả tốt cho phần Hồn ở tương lai. Cảnh rực rỡ vinh quang của Trời Đất sẽ hiện trong tâm thức của chúng ta, nếu chúng ta là thanh sạch dốc lòng tu. Không còn lo âu,

không còn lụy phiền nữa. Triền miên như vậy mới thật sự là người tu.

Nhiều người một ngày ăn chút xíu họ đủ rồi, mà có người ăn ba bữa cũng chưa đủ nữa. Muốn thêm, muốn thêm là nuôi tham. Càng tham càng động, càng tham càng bầy ra nhiều chuyện lụy phiền, khổ tâm không tiến hóa nổi. Tu là phải tu chơn, là hành. Hành nơi sáng suốt chớ không hành nơi động loạn. Nhiên hậu chúng ta mới có cơ hội tha thứ và thương yêu. Đạt được sự thanh nhẹ mới bằng lòng tha thứ và thương yêu. Thấy cái của thế gian không phải của của chúng ta. Cái chúng ta có không phải của chúng ta. Trời Phật cho.

Duyên lành cấu trúc hình thành áo tốt. Nhà tốt cũng duyên lành cấu trúc hình thành. Ta chỉ thấy ta lo niệm Phật để hiểu cái giá trị của chơn không mà tiến hóa. Tu mà không hiểu được sự chơn không của tâm thức, thì đời đời lệ thuộc. Ông nào nói cũng hay. Chúng ta ra phố, thấy tiệm nào quảng cáo cũng là hay hết, món ăn nào cũng là tốt hết, nhưng mà ăn vô nhiều là sẽ bịnh. Người tu không khai triển được thần kinh nẻo hóc của chính mình, mà ôm kinh của Phật, của Tiên mà đọc hoài, lải nhải hoài. Rốt cuộc chỉ tạo động. Giờ phút lâm chung cuối cùng cũng không có lối thoát.

Đọc sách nhiều chừng nào thì càng động nhiều chừng nấy! Mà thực hành nhiều chừng nào thì giải được sự động loạn, mới thấy giá trị của sự thanh nhẹ mà tiến thân. Pháp

Lý Vô Vi chỉ thực hành. Lấy nguyên lý của Trời Đất để giải tâm thân tiến hóa đến thanh nhẹ vô cùng, mới thật sự người tu. Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp là thanh nhẹ, cuối cùng phải thanh nhẹ. Nếu tu mà không thanh nhẹ, không biết tha thứ và thương yêu tất cả mọi người, tức là người đó ô trược tranh chấp không tiến nổi.

Dù ăn bận cho đẹp cách mấy, nhà cửa cho đẹp cách mấy nhưng mà rốt cuộc tâm thân bất ổn, thì cũng bỏ không thôi, không có xài được. Cho nên ông Trời có mắt. Thế gian nói không mắt, Tôi làm gì? Tôi khổ cực mà suốt đời tôi không có dư được một ngàn đồng; tại sao? . Tại tôi chưa hiểu giá trị của đồng tiền. Giá trị của đồng tiền là tình thương và đạo đức. Nếu chúng ta không thực hiện tình thương và đạo đức, thì đồng tiền có nó cũng chạy ra. Thành ra không có dư là vậy. Có bao nhiêu chạy ra bấy nhiêu. Chúng ta thực hiện tình thương và đạo đức là phước sẽ đến với chúng ta. Phước đến là không có suy nghĩ kiếm tiền. Nhưng mà có tiền đến, đếm không kịp, đó mới là phước. Những người thế gian bị những cảnh kích động và phản động. Bí lối mới đi xem tướng số. Chính mình có tướng, có trí mà không thấy. Mình đi xem tướng số để làm gì? Để cho người ta thấy chỉ mặt chửi hành động sai trái của chính mình mà thôi.

Còn nếu chúng ta tu ăn năn sám hối, giải ra thì chúng ta hiểu được chính mình. Nhận tất cả chiều hướng thanh nhẹ mà tiến hóa, thì đâu còn lệ thuộc trong ngũ hành hồng trần nữa. Đi tìm tướng số để làm gì! Dứt khoát tu tiến thì

không còn tướng số nữa. Vượt khỏi hồng trần làm gì có tướng nữa. Chỉ có ánh sáng của tâm linh mà tiến hóa mà thôi. Người đời hay bày biểu. Không lập bàn thờ thì thôi. Lập bàn thờ là bày cúng nầy, cúng kia, cúng nọ. Rồi người nầy bày một chuyện, người kia bày một chuyện, ngày ngày càng nhiều. Tới cái đám giỗ là đông đảo. Tất cả những người đến dự đám giổ là cũng thầy đời mà thôi.

Người bày một chút để ăn cho vui thôi. Người ham vui xuống địa ngục là chỉ có khóc thôi. Làm người không biết sửa mình chỉ ham vui, thì lúc chết chỉ có khóc thôi không có phát triển được. Không ai mời mọc mình nữa. Hết rồi, bao nhiêu tỷ chết xuống cũng vậy đó thôi. Không ai mời mọc nữa chỉ có xử tội, vạch tội mình mà thôi. Những cái gì mình làm, như cái tay mà mình lấy cái ly đưa lên đó, tức là con mắt nó đã chụp hình rồi. Ăn cắp cái ly rõ ràng.

Xài cái ly phải hiểu cái ly. Cái ly từ đâu đến? Từ một bãi cát, qua những sự chịu đựng nóng bao nhiêu ngàn độ mới chảy ra trong lành như vậy, kết thành một cái ly. Chúng ta thấy cuộc sống chúng ta bị nhồi quả không phải nặng, vừa thôi. Cái ly nó bị còn nặng hơn chúng ta. Nó từ bãi cát mà biến thành cái ly là chuyện cực kỳ khổ cực mới hình thành. Khi tôi xài cái ly, và chúng ta phải quý yêu cái hạnh đức của cái ly, từ cát hình thành cái ly. Nhưng mà muốn tròn nó tròn, muốn vuông nó vuông. Tinh thần nó bình đẳng, phục vụ quần sanh không có địa vị chia cách. Cái ly là bình đẳng. Nhìn cái ly cũng thấy rõ chơn

lý, thì chúng ta mới giác ngộ tu được. Cái ly nó hành triển hơn chúng ta, chịu nhục hơn chúng ta mà hình thành được một cái ly duyên dáng, để phục vụ quần sanh ngày hôm nay. Chúng ta mới thấy hổ thẹn, chính chúng ta chưa làm được việc gì. Càng tu nhiều hơn, càng rõ chính mình hơn thì mong ra có sự hòa hợp với cả càn khôn vũ trụ. Cơ tiến hóa mới dẫn giải phần hồn tiến hóa tới thanh nhẹ để học hỏi và tiến hóa tới vô cùng.

Vui hành vui tiến mới thật là tu. Tu mà buồn tu, chán đời tu không phải như vậy! Tu là phải hiểu nguyên lý của mọi sự việc mới là người tu. Không hiểu được nguyên lý, không chịu truy tầm, là không hỏi ngược lại chính mình, như vậy có đúng không? Không bao giờ dám hỏi. Hỏi lại chính mình mới giải tỏa được tự ái. Giải tỏa được cái bức thành tự ái đó, là phát triển tâm từ bi ở tương lai.

Người thế gian ai cũng tự ái. Vun bồi cái bức thành tự ái đó, thì càng ngày càng khổ thôi. Tự ái mất nhiều cơ hội, mà hòa đồng sẽ có nhiều cơ hội hơn. Hòa đồng mà chịu học hỏi thì càng tu càng tiến. Vô Vi đi tu nhưng cũng chủ trương đi làm, đời đạo song tu; mà đời chúng ta không có giúp được người ta làm sao giúp được mình. Phải nuôi dưỡng tinhỞthần phục vụ lúc chúng ta đi làm. Phải đặt trọn tinhỞthần phục vụ tin yêu của Thượng Đế đã và đang làm. Chúng ta có cơ hội học như Ngài để tiến hóa, mà chúng ta không học. Không nhịn nhục thì làm sao chúng ta có cơ hội tiến hóa?

Chương Kinh 51

Thanh truyền giảng giải đường minh chánh
Pháp giới công minh tự thực hành
Tiến triển không ngừng trong sáng suốt
Dở hay cũng vậy phải phân hành

"Thanh truyền giảng giải đường minh chánh":

"*Thanh truyền*" là lời nói hội tụ trên trung tim bộ đầu, âm thinh truyền cảm giảng giải đường minh chánh, con đường chúng ta phải đi.

"Pháp giới công minh tự thực hành":

Luồng điển xuất phát đi lên lúc nào cũng công minh sáng suốt, do mình thực hành đi tới.

"Tiến triển không ngừng trong sáng suốt":

Lúc đó là chỉ có thanh tịnh và tiến triển không ngừng trong sáng suốt.

"Dở hay cũng vậy phải phân hành":

Từ thanh tới trược cũng phải phân hành. Trong trật tự của thanh, trật tự của trược đều có. Chúng ta tu rốt ráo hướng thượng trung tim bộ đầu, khai sáng phát triển hào

quang xuất phát. Đó là nằm trong trật tự của càn khôn vũ trụ. Giữ lấy sự thanh tịnh đó tiến hóa, giữ lấy sự thanh tịnh đó hóa giải tất cả những sự trần trược, mà chúng ta có thể tiếp xúc được.

Người tu phát sáng khối óc, làm được nhiều việc. Có thể giúp đỡ luồng điển thanh nhẹ của cả thế giới đồng nhứt để dẫn tiến tâm linh. Hướng về trung tâm sinh lực là chúng ta làm được nhiều việc lắm, mới thấy con người là hữu dụng. Óc con người là quan trọng. Trí con người cũng quan trọng. Ý con người cũng tốt đẹp chỉ có đi lên và giải tỏa. Chúng ta hướng về đâu, giải nghiệp lực nơi đó và giúp cho cộng đồng nhơn loại được tiến hóa nhanh, được tự do tốt đẹp hơn.

Người tu vỏn vẹn chỉ có phần hồn. Chúng ta phủ nhận phần hồn thì tu làm gì? Tại sao chúng ta có trí thông minh để suy xét hơn con thú. Không vun bồi điều đó là không rõ phần hồn. Vun bồi sự sáng suốt mới thấy được phần hồn đang bị đọa lạc trong Tiểu Thiên Địa thể xác nầy rồi mê lầm tưởng là vĩnh cửu.

Cho nên định luật đã bày rõ cho chúng ta thấy sanh, lão, bệnh, tử, sanh, trụ, hoại, diệt rõ ràng. Không có người nào trường tồn tại mặt đất hết. Ôm xác phàm một thời gian giới hạn, trong một trăm năm là nhiều lắm rồi cũng phải ra đi. Không cách nào duy trì, tới một trăm tuổi, hay chín chục tuổi đều có kinh nghiệm tốt, và thấy nhiều việc

muốn ở lại để cống hiến cho quần sanh. Nhưng mà luật là luật. Phải ra đi để tiến hóa, cho phần hồn đi lên càng tốt càng thanh nhẹ mới có duyên lành hội tụ với thanh quang của Thượng Đế mà hành sự.

Thượng Đế không có ngu dại. Đấng Tạo Hóa đã tạo chúng ta không có ngu dại. Chỉ có lời không lỗ. Đưa chúng ta xuống đây dấn thân học hỏi rồi trở về đóng góp với sự dũng mãnh, tức là ánh sáng vô cùng chiếu độ quần sanh. Ba cõi rõ ràng. Cõi Thiên chúng ta cũng biết được, cõi Địa cũng biết được, mà cõi làm Người chúng ta cũng biết được.

Cho nên người có đạo đức, hồn có hồn thiêng tâm đạo. Chúng ta càng tu càng hiểu được nguyên lý của Trời Đất, có thượng, trung, hạ rõ ràng. Xác chúng ta có Thượng, Trung, Hạ. Thượng là khối óc. Trung là con tim. Hạ là sanh lý dục tưởng. Mà chúng ta thấu hiểu được, thấu triệt được, quán thông được, thì giải tỏa được. Mỗi từng lớp đều có trật tự của nó. Trược có trật tự của trược. Thanh có trật tự của thanh. Cứ vậy mà tiến hóa thì mới hội tụ được tâm linh, dũng mãnh thăng hoa tu học, không có trì trệ nữa.

Người tu mà bày sợ điều nầy, sợ điều kia, sợ điều nọ, không có dũng mãnh khai thác lấy chính mình. Thì tự ái vun bồi sẽ che lấp tâm trí của chúng ta. Làm sao chúng ta tiến được! Nói tu để mở thức hòa đồng, mà càng tu càng eo hẹp, càng chấp mê, càng lập phe đảng. Thậm chí đi tu

trong tu viện cũng lập phe đảng. Đó là đồ ngu chớ không phải là người giỏi! Phải hiểu thức hòa đồng của Trời Đất đã có. Chúng ta theo thức hòa đồng của Trời Đất để tiến. Tại sao chúng ta nuôi dưỡng cái tâm eo hẹp, trí không mở, tâm không khai, để làm gì? Tu để làm gì? Tự tử chết cho rồi! Vô ích đi con đường tự phá hoại lấy chính mình không nên. Cho nên loài người luôn luôn khuyên loài người phải nhịn nhục, phải biết thương người, phải có đạo đức. Phải có tình thương và đạo đức thì mới hóa giải được những tâm linh ngỗ nghịch và ô trược.

Không có đương tu nữa chừng rồi đâm đầu hướng trược. Lập thế lập ngôi là ngu. Hại lấy chính mình đâu có tiến được! Phải thực hành trong trực giác khai mở, tạo hạnh đức cho chính mình. Hoa nghìn năm không héo dâng Phật mới là xứng đáng là một Phật tử tại thế gian. Nếu không có hạnh đức không có thể xưng là một Phật tử. Phải nhịn nhục, phải hành triển, chớ không giam hãm một nơi. Giam hãm một nơi không được.

Chúng ta có khối óc là vô cùng, phải phát triển khối óc của chính mình. Muốn phát triển khối óc phải làm sao? Phải nhịn nhục tối đa, nhịn là phải nhục. Cha mẹ nhịn nhục rõ ràng không: sanh con ra, lo cho con rồi những sự ngỗ nghịch của con, cha mẹ cũng chỉ biết cười mà vượt qua những khổ cảnh ở trần gian. Cho nên tình Mẹ rất cao quý, không khác gì một mặt biển tốt đẹp, phục vụ và lo lắng cho đứa con thanh sạch tốt đẹp. Tình Cha lại vô cùng,

không có nguyên khí của Trời Đất làm sao sanh trưởng ra con người. Chúng ta phải biết Cha là trên hết.

Tinh ba của nhơn loại có thể hòa hợp với tinh ba của vũ trụ, thì gốc gác từ ở trên đó xuống. Chúng ta thành hình nhờ Cha. Tâm thức của mọi người cũng không có thể vắng Cha được. Tình Thương và Đạo Đức do Cha. Cho nên cha mẹ là quan trọng, người tu phải có trọn hiếu. Muốn trọn hiếu thì phải thế nào? Phải tu, phải hiểu mình, phải khai sáng lấy mình mới kêu bằng trọn hiếu.

Cha mẹ không muốn mình ngu dốt. Cha mẹ không muốn mình bệnh hoạn. Cha mẹ không muốn mình hoạn nạn, thì mình phải tu sửa sáng suốt, để dâng hiến lòng thành quý yêu cha mẹ, Trời Phật và nhơn loại mới tiến về chánh giác được. Người tu Vô Vi thực hành đứng đắn, tha thiết muốn người kế tiếp thực hành. Lấy nguyên khí của Trời Đất làm cho mình khỏe mạnh. Khai tâm mở trí, dũng mãnh tu hành không sợ ma quỷ nữa. Chúng ta đã vượt khỏi sức hút của hồng trần, không có quỷ lôi ma kéo nữa. Thực thi chánh giác tận độ quần sanh.

Người tu Vô Vi tất cả cái gì cũng không màng, không thiết, tức là trong không. Tiến về trong không mà có. Người nào dốc lòng tu thì mọi việc nó sẽ tốt, sẽ êm đềm và an bài tốt đẹp. Nếu mà ngỗ nghịch độc tài, ích kỷ, chia phe lập đảng, là bị đọa chớ không có tiến được, chắc chắn bảo đảm với các bạn như vậy! Trời Phật không muốn người

ghét người. Trời Phật muốn người thương người, và xây dựng cho người tiến. Chớ Trời Phật không có dựa phe nầy, phá phe kia. Không có vụ đó!

Thực tâm hành triển thì chỉ hội tụ trong sự sáng suốt vinh quang; chớ không có trì trệ nữa. Dốc lòng tu phải hướng tâm như vậy. Hướng tâm về đường dục thì càng khổ thêm. Tự phá hoại tâm thân, phá hoại thể xác của chúng ta, làm sao chúng ta có cơ hội tiến hóa được? Hướng hạ là phá hoại, mà hướng thượng là hội tụ tốt đẹp vinh quang ở tương lai, đường lối xây dựng rõ ràng trong nội thức của mọi người. Huyền bí trong nội thức của mọi người phải phát triển đi lên, kêu bằng Khoa Học Huyền Bí. Khoa Học là chúng ta sống ở đời kích động và phản động, chê khen đủ thứ. Chúng ta phá vỡ được cái vách tường tự ái, là chúng ta tiến thẳng về chỗ thanh nhẹ. Tức là Khoa Học Huyền Bí ở chỗ đó. Tiến tới càng ngày càng tiến tới.

Nguyên khí của Trời Đất đã rửa sạch tâm thức của chúng ta. Chúng ta chỉ hòa ái tương thân mà tiến hóa, thì không nên trì trệ nữa. Biết cõi thế gian là cõi tạm. Hành để giải nghiệp. Hành để tiến hóa. Hành để đạt tới mục đích cuối cùng hòa hợp với ánh sáng diệu thanh của Trời Đất, của chư Phật mà tiến hóa. Cảnh vui vô cùng, đẹp vô cùng, cởi mở vô cùng!

Chỉ ta dứt bỏ trần tâm thì có cơ hội đạt tới đó. Đêm đêm cứ hành thiền như vậy thì tánh tình phải thay đổi.

Nếu mà đêm đêm hành thiền mà tánh tình không thay đổi, ngoan cố là sẽ bị loại bỏ. Chắc chắn như vậy. Cuộc đời nó không phát triển nữa, tới đó thôi hết rồi. Ông Trời cũng phải bó tay, Tiên Phật cũng phải bó tay. Không cứu giúp được những loại người đó.

Chương Kinh 52

Phân hành thanh trược tự phân minh
Các giới điêu linh tại chính mình
Nguyên lý thông hành trong thức giác
Bình tâm học hỏi tự mình minh

"Phân hành thanh trược tự phân minh":

Chúng ta phân hành mọi việc. Đâu đó nó trật tự có thanh có trược, phân minh rõ ràng.

"Các giới điêu linh tại chính mình":

Chính mình không chịu phân tách rõ ràng mọi sự việc thành ra nó điêu linh.

"Nguyên lý thông hành trong thức giác":

Nguyên lý mà chúng ta thông suốt rồi, hành triển trong thức giác. Thức tâm là mới chịu buông bỏ tất cả những gì vá víu tại thế gian.

"Bình tâm học hỏi tự mình minh":

Lúc nào cũng quân bình, bằng lòng học hỏi và hiểu rõ ràng sự việc đó mới là người tu. Con người ở thế gian phải quân bình mới rõ cái nhân quyền của Trời Đất đã ân

ban, từ tâm lẫn thân. Có xác có hồn, mới là rõ giá trị của nhân quyền, chớ không phải hô hào đòi hỏi nhân quyền, rồi tham của lộn xộn.

Sát hại người nầy, sát hại người nọ có ích gì cho chính mình, mà cũng chẳng có ích gì cho quần sanh. Tạo tội cho đôi bên không tốt. Xã hội không tốt gây thêm trược. Ôm trược rồi tưởng là mình hay hơn thanh giới hay hơn Trời Phật rồi tự đắc, sanh nạn. Ở thế gian có nhiều chế độ để cho chúng ta chứng minh. Chế độ vô thần là không có tâm linh. Chế độ có tâm linh thì thật sự đời đạo song tu thì đem lại an vui tự do tốt đẹp cho mọi người. Không có ràng buộc đối phương vì đối phương đã có sẵn. Thượng Đế đã đặt máy trong óc nó rồi. Nếu nó làm sai nó phải chịu tội. Đó là có luật nhân quả không ai tránh khỏi được. Chúng ta một chế độ phải xây dựng sự thương yêu và cởi mở. Phát triển tâm linh thì mới thấy đời đạo song tu. Xứ sở mới được an vui thanh nhẹ. Nếu mà con người không có tâm linh, có khác gì khúc cây đâu!

Cứ lo sản xuất, sản xuất mà không biết chính mình đã và đang đứng vào vị trí nào? Làm cái gì? Xây dựng là gì? Cống hiến là gì? Phục vụ là gì? Phải hiểu rõ ràng, thì học một hiểu mười. Còn không hiểu cái căn bản là học hòai cũng không có biết đường lối. Có gởi đi đâu học cũng là ngu mà thôi. Thanh tịnh xây dựng tâm linh, thấy rõ đường lối cống hiến phục vụ cho nhau, sánh bằng tình Trời tốt đẹp bao la lớn rộng. Không còn chia cách giữa kẻ

hay người dở, xây dựng cho nhau mới đồng tu đồng tiến.

Ở thế gian đã cho thấy, những chế độ độc tài và chế độ tự do. Hỏi con người ở chế độ độc tài bước qua chế độ tự do thấy sung sướng vô cùng. Cái gì mình muốn là có người ta giúp đỡ. Còn ở chế độ độc tài là chỉ bên trên muốn chớ ở dưới không có được muốn. Người dân chỉ khổ và chán ngán không hợp tác với chế độ là vậy. Con người phải hướng về tâm linh mà hành sự, thì mới thấy rõ cái hồn đang làm chủ thể xác, chớ không cái xác làm chủ cái hồn. Đi lộn đường là duy vật, là lấy cái xác làm chủ cái hồn. Nguy hại vô cùng, rốt cuộc không có lối thoát. Những gì chúng ta đã nghe và đã thấy trên mặy đất nầy. Kẻ kẹt người thông rất rõ ràng, vậy chúng ta phải dày công lo tu học. Thấy chúng ta đã cần nguyên khí mà sống, thì thể xác nầy cũng cần tâm linh mà tiến. Cho nên tâm linh phải có, mới thức hiện đời đạo song tu được. Nếu người không có tâm linh làm sao gọi là đời đạo song tu? Tâm linh mới dẫn giải sự minh chánh cho thể xác thực hành trong nhịn và nhục.

Chịu nhục là mới đem được sự hòa đồng cho tất cả mọi người. Tái lập một xã hội tốt đẹp, hướng tình Trời mà thực hành, vui biết là bao nhiêu! Những người xuất hồn lên được Thiên cảnh, đâu có thấy chỗ nào bận rộn như thế gian đâu! Chỗ nào cũng an lạc trật tự vui đẹp. Cây không có cây cong quẹo như thế gian. Cây là thẳng băng tốt đẹp. Đâu đó nó có trật tự. Màu nào sắc nấy, có Tiên ứng hầu.

Thế gian cũng có màu nào sắc nấy, nhưng mà có tiền mua về hưởng thôi! Tạo động cho chính mình. Độc tài mà không hay. Không hiểu được nguyên lý cái sở hữu là đồng tiền mình có, cái hoa mình đang chưng. Mình hiểu cái nguyên lý của Trời Đất đã hình thành và lưu trữ nó có nơi. Điển giới có lưu trữ thì lúc nào cũng còn bông cúc, cũng còn bông hường dù có cắt bao nhiêu cũng còn. Là nhờ điển giới hóa hóa sanh sanh không ngừng nghỉ. Hiểu được nguyên lý nầy thì mới thấy rõ sự tự do của Trời Đất có.

Nhân quyền của đất, có hồn mới hiểu được tự do phát triển nơi Thiên Quốc ở chỗ nào. Tự tu, tự tiến. Tự đi tốt đẹp không có bị những chiến tranh ngu xuẩn lẻ tẻ ác hại với nhau, mà không tiến bước nổi.

Chương Kinh 53

Mơ màng ảo ảnh chẳng được trong
Tâm thân bất ổn càng thêm khổ
Khó tu khó tịnh tăng thêm động
Giải thoát bình tâm chẳng ước mong

"Mơ màng ảo ảnh chẳng được trong":

"*Mơ màng ảo ảnh*", chúng ta cứ mơ mơ màng màng. Tu mà cứ nghĩ tới chuyện Tiên Phật là mơ màng. Tâm không có trong.

"Tâm thân bất ổn càng thêm khổ":

Thoát tục mới thành Phật Tiên. Chúng ta còn ở trong phàm tục thì làm sao so sánh được. Chịu nương theo pháp khứ trược lưu thanh, để giải từ giai đoạn này tới giai đoạn nọ, thì không còn khổ. Nếu chúng ta ôm ảo ảnh để mà tưởng tượng, thì chỉ có gia tăng khổ thôi. Thấy những ảnh Tiên Phật là chúng ta càng khổ thêm.

Có pháp hành từ trược đi tới thanh, từ nặng đi tới nhẹ, chắc chắn đường chúng ta sẽ tiến tới nhẹ. Hòa hợp với nhẹ để thăng hoa tốt đẹp. Nếu tâm thân bất ổn thì càng thêm khổ.

"Khó tu khó tịnh tăng thêm động":

Tu không được, mà tịnh cũng không được. Muốn dứt bỏ một chuyện gì cũng không giải quyết được thì tăng thêm động.

"Giải thoát bình tâm chẳng ước mong":

Trược cứ ôm trược và gia tăng trược làm sao giải thoát. Chúng ta có pháp Soi Hồn, Pháp Luân, Thiền Định là giải trược lưu thanh, mới có cơ hội giải thoát được. Tâm càng ngày càng bình an. Dứt khoát mới là giải thoát, không còn ước mong nữa.

Người phàm kêu ngồi nhắm mắt thì tưởng đến buôn bán một lời mười, trúng số, tham dâm đủ chuyện hiện trong óc, không tiến nổi. Người tu nhờ cái pháp, chớ không phải ngồi một đống rồi quán tưởng, càng ngày càng khùng thêm. Có pháp hành giải rõ ràng. Lấy nguyên khí của Trời Đất giải ra, thì lần lần đi lên. Lên lần lần, mới thấy rằng Trời Đất và Đạo là quan trọng.

Cuộc sống của người tu Vô Vi là Trời, Đất, và Đạo chớ không phải tiền. Tiền là ở trong cái giới giành giựt tạo sự đau khổ mà thôi. Dứt khoát để cho tâm thân được an nhẹ, đêm đêm lo tu tiến. Dứt khoát ảo ảnh thì cái "*tâm mới được trong*". Cần nguyên khí của Trời Đất để hít thở thấy khỏe. Làm Pháp Luân Thường Chuyển càng ngày càng sâu. Càng ngày càng lâu là giải được phần trược, lưu phần thanh ở bên trong.

"Pháp Luân Thường Chuyển huệ tâm khai". Nhắm mắt đã thấy ánh sáng rồi. Từ ánh sáng đi tới. Chúng ta sẽ thấy những chuyện siêu diệu ở bên trên Thiên Quốc, sắp đặt trật tự hơn thế gian. Không có cái cây nào méo. Cây nào cũng ngay. Người nào cũng tốt, không có gieo họa cho người khác. Chỉ có cứu. Xây dựng và cứu độ mà thôi.

Tình Trời sống động là ở chỗ đó. Càng lên cao càng thấy tình Trời sống động. Lúc đó, chúng ta mới phát triển tình người. Dứt khoát được thì tình người sẽ phong phú. Ai gặp, cần đến gì thì chúng ta chỉ có giúp đỡ mà thôi. Giúp đỡ trong xây dựng chớ không phải giúp đỡ, hướng dẫn người ta đi đến chỗ hư hoại. Gia tăng sức khỏe và giúp cho phần hồn được tiến hóa nhanh nhẹ tốt đẹp.

Tu là phải tự tu, tự tiến. Bằng lòng hành thì phải hành cho đến đích. Chớ không hành chơi. Ngồi một chút rồi cầu xin ông Phật phù hộ. Cái đó là trật. Phật nào mà phù hộ. Phật là giải thoát. Đi lên tới cái giới đó, thì cái giới đó mới chiếu cho chúng ta. Chúng ta mới cảm thấy thanh nhẹ. Không tới đó không thấy sự trật tự cao siêu ở Bên Trên ra như thế nào.

Đêm đêm chúng ta hành, mục đích khai triển trực giác để đảnh lễ Phật. Chớ không phải tu để nhờ ông Phật tới giúp. Cái đó là sai. Đi lên mới ngộ Ngài. Ngài mới ban chiếu luồng điển thanh nhẹ trong tâm. Thanh tịnh, chúng ta mới nhận sự thanh nhẹ. Từ đó lại càng cảm thông Trời

Đất. Càng thấy rõ sức mạnh của Từ Bi và Đại Từ Bi như thế nào.

Ở đời, người tu rất dễ tha thứ và thương yêu. Người phàm hay ngay cả con em trong gia đình có sai, có lầm một chuyện gì mà chúng ta không bằng lòng tha thứ, và thương yêu xây dựng thì nó sẽ tự động biến thành kẻ thù. Giúp đỡ nó, nó ăn năn sám hối. Khi nó hiểu được giá trị của sự thanh tịnh là vô cùng. Nó dứt khoát thì tương lai nó sẽ là người thật sự cứu đời, tiếp tay xây dựng cho gia cang tốt và khu vực nó ở nhơn loại đều quí mến nó.

Đạt đến sự thanh nhẹ thì mới thấy rõ kết quả tu hành. Nếu càng tu càng nặng, càng sân si, càng bóp méo sự thật là đi sai rồi. Đi đúng là trong tự nhiên và hồn nhiên phát triển thanh nhẹ. Nhắm mắt thấy bừng ánh sáng, chớ không có mượn đèn thắp. Mới chứng tỏ là đã dầy công đạt được.

Phải tu đi, hành đi mới thấy rõ cái công năng, công phu giá trị đã đạt được. Người nào dầy công chịu tu, là người đó sẽ tiến tới tốt. Soi Hồn, Pháp Luân, Thiền Định đầy đủ là hòa hợp với nguyên khí cả càn khôn vũ trụ. Dẫn tiến tâm linh rõ ràng. Chỉ có tu mới giải quyết được. Càng tu, càng cao, càng sáng không có tội phước nữa. Lúc nào cũng thanh thản bình an. Giờ nào chết cũng cảm ơn. Đường lối của chúng ta là đi về Thiên Quốc, chứ không phải ở thế gian. Chết lúc nào là sẽ đi lúc đó. Nhờ quyết tâm nhiều ngày nên mới hình thành như vậy được.

Đêm đêm mà thực hành quyết tâm, thì sẽ đi đến đích chớ không còn trì trệ. Tu cho bản thân, tu cho khối óc sửa tiến rõ rệt. Chớ không phải tu mà đi đọc sách rồi nói chuyện thiên cơ. Không có trách nhiệm đâu vào đâu hết. Hại người chớ không có giúp được ai. Sửa mình để ảnh hưởng người kế tiếp mới là thật. Không chịu sửa mình không bao giờ ảnh hưởng được người kế tiếp. Nói cho hay cách mấy mà không sửa mình là không đúng.

Chương kinh nào cũng nhắc nhở người tu thiền phải cố gắng khai triển tâm thức của chính mình, mới diệt được con ma lười biếng. Đi ngược lại là gia tăng con ma lười biếng, chỉ có ngủ không có thiền. Thành ra, tu hoài không thấy kết quả là vậy.

Cảm Tạ

Chúng tôi chân thành cảm tạ quý bạn hữu đã nhiệt tình ủng hộ tài chánh, hổ trợ tinh thần, tạo điều kiện thuận lợi để chúng tôi hoàn thành tốt đẹp việc Ấn Tống quyển kinh sách " 53 Chương Kinh Tu Học " của Đức Thầy Lương Sĩ Hằng .

Kính chúc quý bạn thân tâm an lạc,vạn sự như ý .

Nam Mô A Di Đà Phật
Vạn Vật Thái Bình

Kính Bái.

Kính Biếu

Những Kinh Sách do Trung Tâm Vô Vi Thủ Đô Washington – Hoa Kỳ phát hành và Kính Biếu Miễn Phí :

* Tôi Tầm Đạo *(Hồ văn Em)*	1997
* Thượng Đế Giảng Chân lý	1997
* Phần Thức Hành Phương Pháp Công Phu theo " Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp"	1998
* Practical Method of Vô Vi Esoteric Science	1998
* Kinh A Di Đà chú giải *(Đức Tổ Sư Đỗ thuần Hậu)*	1998
* Đời Đạo Song Tu *(Đức Tổ Sư Đỗ thuần Hậu)*	1998
* Diệu Phương Cứu Đời *(Hoa Đà Tiên Ông)*	1998
* Phép Xuất Hồn *(Đức Tổ Sư Đỗ thuần Hậu)*	1999
* Khai Ngộ Chân Lý *(Đức Thầy Lương sĩ Hằng)*	1999
* Vấn Đạo *(Đức Thầy Lương sĩ Hằng)*	1999
* Diệu Phương Cứu Đời *(Tái bản lần thứ hai)*	2000
* Địa Ngục Du Ký *(Thánh Hiền Đường – Đài Loan)*	2000
* Thiền Đàng Du Ký *(Thánh Hiền Đường – Đài Loan)*	2001
* Vấn Đạo Hành Thiền *(Đức Thầy Lương sĩ Hằng)*	2002
* 53 Chương Kinh Tu Học *(Đức Thầy Lương sĩ Hằng)*	2010

